

PREPARATS PER A LA VII TROBADA MUNDIAL DE LES FAMÍLIES A MILÀ

Família: patrimoni de la humanitat

Les famílies catòliques d'arreu del món tenen ben marcats al calendari els dies que van del 30 de maig a l'1 de juny, perquè és quan se celebra la VII Trobada Mundial de les Famílies a Milà amb el papa Benet XVI. Diversos passos previs han servit de preparació a la cita, com han estat les deu catequesis realitzades pel Consell Pontifici per a la Família o la Setmana de la Família i de la Vida celebrada a les diòcesis catalanes del 19 al 25 de març. Mentre les famílies catalanes que volen ser presents a Milà van fent les seves inscripcions per al viatge, *Catalunya Cristiana*, en col·laboració amb la Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona, presentem un suplement especial per tal de reflexionar sobre la família d'acord amb la bella expressió emprada pel papa Benet XVI: patrimoni de la humanitat.

[CatCristFamília]

Cardenal Lluís Martínez Sistach, Glòria Renom, Manuel Claret, Gaspar Mora, Santiago Bueno i Josep Lluís Cleries reflexionen sobre els reptes actuals de la família

Mor el patriarca Shenouda III

Desenes de milers de cristians egipcis ploren el papa Shenouda III, el patriarca de l'Església ortodoxa copta que va morir dissabte 17 de març als 88 anys d'edat. Va néixer el 1923 a Asiut, a uns 400 quilòmetres al sud del Caire, va assolir el cim d'una de les esglésies més antigues de l'Orient el 1971, després de passar sis anys com a monjo eremita en una cova enmig del desert. En les seves quatre dècades de servei, va cridar a la «desitjada unitat» dels cristians d'arreu del món. **P 5**

«VAIG ENTRAR AL DESERT ATEU I EN VAIG SORTIR CREIENT»

L'escriptor i cineasta francès Éric-Emmanuel Schmitt ha rebut l'Ona d'Or dels Premis Cinematogràfics Família per la pel·lícula «Cartas a Dios» **P 3-4**

Sumari

- P 7 Parlem amb el capellà cubà Alberto Reyes
- P 17 Viure la Setmana Santa al Pirineu
- P 20 Pastor Enric Capó i Puig, «in memoriam»
- P 22 Andreu Mas-Collell i el tercer sector social
- P 25 Exposició de capelletes de visita domiciliària

Editorial

Lectura pública d'un gran convers

Ha estat un encert escollir la figura de sant Agustí com a protagonista d'un dels actes de la Missió Metròpolis, una lectura pública i comunitària de la seva obra més coneguda i divulgada, les *Confessions*. Un acte dedicat especialment als professors universitaris i al món de la cultura. Cal no oblidar que Agustí d'Hipona és una personalitat captivadora, un gran convers, un filòsof que va passar d'una joventut dissipada a esdevenir un dels místics que més han marcat la cultura i l'espiritualitat cristiana. Sense oblidar l'ajut i la pregària de la seva mare, Mònica. En moments de secularització i de refredament, no deixen de produir-se conversions i ben sovint vénen propiciades per la pregària i l'entusiasme de testimonis propers. La introducció de la lectura pública i comunitària la va fer David Jou, físic i poeta, figura clau avui en el diàleg fe i cultura a Catalunya. Els textos, molt ben triats, anaven seguint un *crescendo*: «entre la lluita interior i la recerca de Déu» «pren i llegeix: l'Escriptura o Déu que parla», «i es féu la llum dins el cor, i Déu se'm va manifestar», «he trobat la veritat: la conversió, la joia, la pau», «el do més gran de l'amor». Els lectors dels fragments de sant Agustí foren Ester Romero, i Francesc Figueras, dos laics ben actius de la nostra comunitat cristiana. Tampoc no hi va mancar la dimensió estètica: les il·lustracions musicals anaren a càrrec del pianista Vicenç Prunés,

acompanyant habitual de l'Escolania de Montserrat.

El papa Benet XVI és un gran coneixedor de l'obra i la teologia de sant Agustí. Precisament coincidint amb els cinquanta anys de l'inici del Concili Vaticà II ha declarat el 2012 com a Any de la Fe. Agustí volia comprendre el contingut de la fe, demostrar la seva credibilitat i aprofundir en els seus ensenyaments. Benet XVI en les seves obres i en les seves catequesis parla sovint d'Agustí d'Hipona aquell que escrivia «jo us buscava fora i vós éreu dintre». El Papa fa menció de les persones que no són creients però que estan en procés de recerca. Aquesta recerca, segons Benet XVI és un veritable preàmbul de la fe i afegeix tot citant les *Confessions* que és «una invitació permanent indeleblement inscrita en el cor humà a posar-se en camí per trobar Aquell a qui no buscaríem si ja no hagués vingut».

Després de la lectura de fragments de l'evangeli segons sant Marc i abans de l'Atri dels Gentils a la Sagrada Família, aquesta lectura agustiniana universitària forma part de la nova evangelització que ha estat acollida i propiciada de manera entusiasta pel cardenal de Barcelona i els seus col·laboradors immediats. Tant de bo que actes de format semblant es poguessin celebrar en altres fòrums civils i universitaris. Seria el signe d'una societat on el fet religiós estigués plenament normalitzat.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Cecília Aranés, Carles Armengol, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Santiago Bueno, Manuel Claret, Josep Ll. Cleries, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Joan Guiteras, Josep M. Llop, Dani Majà, Fermí Manteca, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Javier Molina, Victòria Molins, Glòria Monés, Gaspar Mora, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Armand Puig, Hilari Raguer, Anna Ramis, Glòria Renom, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Enric Termes, Nora Vela, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou lllindar

El perdó volgut i donat, com l'amor!

N'hem d'aprendre! Amb la mirada posada en Jesús, podem desbloquejar situacions difícils mostrant una manera de fer a la qual no estem acostumats. Una pedagogia diferent vol ajudar-nos a entrar en raó i a repensar les pròpies actituds abans d'atrevir-nos a fer judicis severs contra els altres. Jesús és conseqüent, havia dit: «No judiqueu, i no sereu judicats. Perquè tal com judiqueu sereu judicats, i tal com mesureu sereu mesurats. Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu?»

Quan Jesús intervé perdonant, l'espai i el temps sembla que s'eixamplen i les persones respiren. És l'Esperit de Déu que entra en els nostres cors i ens ajuda a respirar al seu ritme, introduint alenades que

ens fan abandonar antigues històries, antics rancors. Ja ho deia Isaïes: «No recordeu més els fets passats, no penseu en les gestes antigues. Faré una nova gesta que ja comença a despuntar. No us n'adoneu?» És l'amor que ho fa tot nou.

Jesús ens vol amb la mirada creadora com la seva, que és una mirada que salva. Però també ens vol capaços d'un perdó il·limitat, com el seu. La seva paraula, enèrgica i suau alhora, convida sempre a una revisió personal, tot confrontant la nostra vida amb la seva i l'Evangeli. No és, potser, el que experimenta el fill pròdig quan es disposa, penedit, a tornar altra vegada a casa?

El pecat mai no és una qüestió per dir: «Jo no, els altres sí.» Ens sentim comunitat pecadora i alhora

comunitat necessitada de la mirada amorosa de Déu Pare, la que Jesús ens ofereix amb la trobada amb ell i que l'Església ens fa arribar amb el sagrament del Perdó. No podem pensar que la mesura de tot és cadascú amb el seu individualisme intolerant, necessitem que se'ns perdoni, i del tot!

Els cristians sabem que el llistó de l'amor és alt i que la crida de Jesús és una oferta d'acompanyament que no falla. Cada ésser humà té set de ser estimat i d'estimar. No és en va que l'Evangeli ens fa estar atents a no deixar-nos cloure en un aïllament. Per això, el perdó volgut i donat és l'única reacció que ho renova tot i de forma inesperada, empès sempre per l'amor dut fins a l'extrem.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

«El cinema és un art paradoxal per expressar el misteri»

Éric-Emmanuel Schmitt, Ona d'Or dels Premis Família 2011 per la seva pel·lícula «Cartas a Dios»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Filmar l'invisible. Explorar el misteri. Aquest és el repte apassionant que afronta el cineasta Éric-Emmanuel Schmitt (Lió, 1960) cada vegada que es posa rere una càmera. Aquest és també, sens dubte, el secret de la seva darrera pel·lícula, *Cartas a Dios* («Oscar et la Dame Rose»), guardonada amb l'Ona d'Or 2011 dels Premis Cinematogràfics Família. La història del petit Òscar, primer narrada en una novel·la i més tard en la seva versió teatral i cinematogràfica, ofereix una lliçó magistral de vida, un cant a l'esperança en un món desesperat. A través de la imaginació, el filòsof, escriptor i dramaturg francès ens submergeix en un meravellós viatge iniciàtic per passar de l'absurd a la confiança, de la por de la mort a l'amor lúcid a la vida.

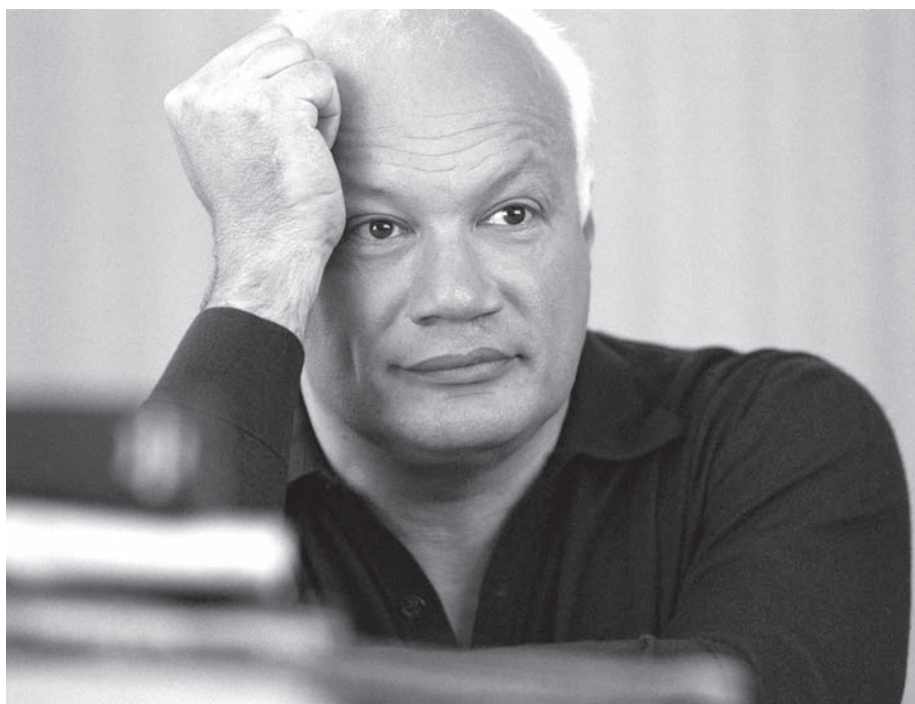
Què representa per a vostè el Premi Família 2011 per a la pel·lícula *Cartas a Dios*?

Estic molt emocionat de rebre aquest reconeixement, perquè tot i que m'han concedit molts premis literaris al llarg de la meua carrera, aquest és el meu primer premi cinematogràfic. Em fa molta il·lusió. Sóc un escriptor madur, però al mateix temps sóc un cineasta jove. Aquesta és només la meua segona pel·lícula, i aquest premi representa per a mi un estímul magnífic. Em satisfà, especialment, que faci referència al contingut del film, als seus valors... Això és essencial per a mi. Faig cinema i escric precisament per això: per comunicar una determinada concepció del món i guarir-me a mi mateix de les meves pors i les meves angoixes, i si pot ser, guarir també l'espectador i el lector de les seves pors o angoixes.

En un món com el nostre, on el tema de la mort és un dels grans tabús, el sorprèn l'èxit que ha tingut a França i altres països una pel·lícula que tracta precisament sobre aquest drama humà?

Quan vaig escriure la història de *Cartas a Dios* pensava realment que escrivia un relat que no tindria cap èxit. La vaig escriure perquè jo mateix en tenia necessitat. Tenia necessitat de parlar del meu amor a la vida, fins i tot quan és curta o quan s'acaba per la mort. De petit, el meu pare, que tre-

Catherine Cabrol / ANTIGONE

ballava en hospitals infantils, tenia el costum estrany de dur-me un parell de dies a la setmana amb ell. Aquella experiència em va marcar profundament. Vaig adquirir des de ben petit una nova filosofia de la vida, un cert realisme, i vaig aprendre a estimar la vida malgrat la seva fragilitat extrema. El llibre *Oscar et la Dame Rose*, en el qual es basa la pel·lícula, és un cant d'amor a la vida. Tanmateix, jo pensava que no seria entès. L'èxit extraordinari de la novel·la em va sorprendre moltíssim. Després va venir la versió teatral i finalment l'aventura cinematogràfica. Això demostra que la gent, en el fons, té necessitat de parlar sobre el que és tabú.

El silenci sobre el tema de la mort és paradigmàtic en la nostra època.

La nostra civilització està malalta, perquè amaga la mort, no en vol parlar, i creu que arribarà el dia en què la ciència la suprimirà. Vivim submergits en una embriaguesa cientista. Hem arribat a pensar que la mort és un accident i no una cosa normal. Hem oblidat que amb el regal de la vida rebem també el regal de la mort. La nostra civilització actual ha silenciada la mort. No havia estat mai tan silenciada com ara i mai no se li havia tingut tanta por. Com menys se'n parla, més por fa. He escrit el llibre i he fet la pel·lícula per lluitar, precisament,

«Vaig entrar al desert ateu i en vaig sortir creient. Em vaig perdre durant una expedició al Sàhara i vaig viure una nit mística, una nit de foc que m'ha canviat completament»

contra aquest silenci. Quan anava als hospitals a visitar nens malalts constatava que els nens sí que parlen de la mort. Som els adults els qui volem posar barreres i rebutgem parlar-ne. La nostra societat viu en una il·lusió, la il·lusió que per la ciència tots ens guairem i que suprimirem la mort. Per descomptat que no és així. Jo crec que és important afirmar un amor lúcid de la vida. És a dir, estimar la vida tal com és, no com ens agradaria que fos.

És això el que ens ensenya la història del petit Òscar?

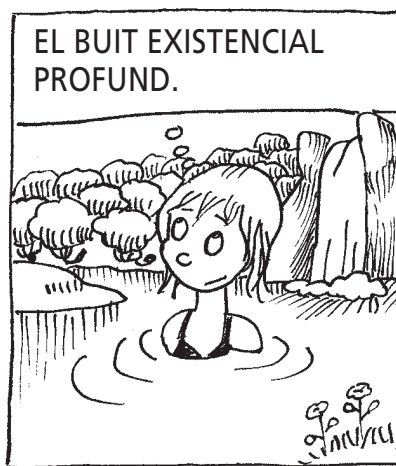
És la història d'un nen que sap que morirà, però que decideix viure el que li resta de vida molt intensament. Al principi la seva situació és força tràgica, no només per la malaltia, sinó perquè es troba sol. La malaltia l'aïlla de l'exterior. D'una banda els seus pares no suporten veure'l malalt i, d'altra banda, hi ha el personal mèdic, que no pot curar-lo i que no suporta tampoc el fracàs de la medicina. Enmig d'aquesta situació apareix una dona que, a diferència dels altres, no el tracta com un malalt, sinó com un nen més. S'estableix una relació real entre tots dos, que és la que l'ajuda a viure els seus darrers dies. Ella, a més, li fa un gran regal. Quan la medicina ja no pot fer res més per ell, ella li guaireix l'ànima a través de la imaginació: li proposa viure cada dia com si fossin deu anys. Li ofereix, doncs, viure el que li resta com si fos una vida plena.

La imaginació gairebé ha esdevingut un personatge més de les seves obres...

Per a mi és decisiu el rol de la imaginació a la vida. No ho dic només pel fet de ser escriptor, i guanyar-m'hi la vida. Crec sincerament que la imaginació no és una manera de fugir del que és real, sinó més aviat de penetrar i explorar el real en profunditat, de descobrir la complexitat del quotidià. La imaginació ens ofereix una sensibilitat per poder copsar el que es veu i també el que no es veu. Tot i haver esdevingut una facultat molt marginada avui a la nostra societat, que s'associa amb el que és irracional o la bogeria, per a mi la imaginació és una facultat molt noble, una facultat superior d'explorar el món que crec que hauríem de conservar i desenvolupar.

Filmar l'invisible, el misteri. Vostè insisteix sempre a recordar que aquest és el seu repte principal com a cineasta. No deu ser fàcil en un temps on el misteri s'ha convertit en «problema», segons la terminologia de Gabriel Marcel?

És un repte complicat i apassionant alhora... És molt dur acceptar el misteri. I més encara acceptar-lo tal com és. Preferim projectar les nostres il·lusions abans que afrontar el misteri. Per acceptar el misteri cal acceptar la ignorància i acceptar també que només el que és irracional ens pot fer viure en el misteri. És a dir, que, en el fons, no serà tant per

una actitud racional com avançarem en la vida, sinó tenint uns valors, unes creences i veient en el misteri, potser, una promesa de sentit. Jo mateix, en la meua vida, tinc la impressió d'haver experimentat una autèntica curació en aquest sentit. Vaig néixer en un ambient intel·lectual on regnava la filosofia de l'absurd: el món no té cap sentit. Pel meu recorregut interior, espiritual, descobreixo que hi ha una promesa de sentit. El sentit brilla, el sentit guspireja, i no el podem atrapar, a través del somriure d'un infant, de l'experiència de la bondat, de l'admiraació davant del món... Tinc la impressió que hi ha un sentit, però un sentit que no m'és donat mai completament. Simplement se'm deixa entreveure a través d'aquestes experiències: això és el que he viscut personalment i el que m'ha ocupat la meitat de la meua vida: passar de l'absurd al misteri. I això és el que m'agradaria contagiar amb les meves obres. M'agradaria oferir aquest camí, aquesta transformació als altres, però, en realitat, només puc donar-ne testimoni.

Aquesta transformació de què parla, té a veure amb l'experiència viscuda al Sàhara l'any 1989?

Sí. Va ser una experiència que em va canviar la vida. Vaig entrar al desert ateu i en vaig sortir creient. Em vaig perdre durant una expedició al Sàhara i vaig viure una nit mística, una nit de foc

l'invisible, no sobre el que és visible. És per això que el cinema m'apassiona! I és per això que a *Cartas a Dios* les imatges es presenten en clarobscur, mostrant unes coses i deixant de mostrar-ne unes altres. És mostrar l'essencial, acceptar la dimensió de misteri que hi pot haver al voltant nostre. En aquest sentit, el cinema és un art paradoxal, apassionant per a l'exploració de l'invisible.

Per què aquest interès per incloure la fe i la motivació religiosa en la majoria de les seves obres, un tema avui «políticament incorrecte»?

Jo no sé si és políticament incorrecte a Espanya. Sí que ho és a França, un país que veritablement ha esdevingut ateu i que fins i tot arriba a incomodar-se davant d'una escena de cinc minuts en una

ell m'espera, jo l'espero. I si Déu no existeix, que em deixin tranquil... Òscar viu en la ignorància, perquè en definitiva ningú no ho sap, però viu també en l'esperança.

La mort ens situa davant del desconegut...

Ningú no sap què és la mort. I el pitjor que ens podria passar davant d'aquesta pregunta és tenir una resposta. Cal enfrontar-se al desconegut... És el que fan amb coratge Òscar i la Dama Rosa, acceptar el misteri de la condició humana. El camí que recorreran anirà de l'angoixa a l'esperança. Inicialment Òscar té por i angoixa davant del que és desconegut i progressivament guanya en confiança. S'abandona completament al misteri. Davant del que és desconegut, davant del misteri, que sempre apareixerà a la nostra vida, tots som iguals. El que ens distingeix és la manera d'afrontar-ho: por o esperança? Tots els meus llibres, obres de teatre i pel·lícules intenten assenyalar aquest camí.

Òscar acaba esdevenint en aquest film mestre espiritual?

En qualsevol cas ell és capaç d'emprendre un camí cap a l'acceptació de la mort i un camí cap a Déu que, veritablement, és model per als adults. Òscar representa el coratge i la intel·ligència de la infància. Quan exercia com a professor de Filosofia a la Universitat em van proposar fer una experiència pedagògica amb nens d'11 anys. El resultat van ser veritables converses i intercanvis filosòfics. Van resultar molt més purs que els meus estudiants de la Universitat, que sovint estudiaven Filosofia per esnobisme o sofisticació. Els nens es preguntaven amb gran intensitat i agudesia, i exigien una resposta. I si no hi havia resposta, com passa tantes vegades, volien saber per què no hi ha resposta. Vaig descobrir que la infància és una edat filosòfica. Perquè, què cal per ser filòsof? La capacitat de mera-

vellar-se, de fer-se preguntes i intentar respondre a través de la raó. Aquesta és la definició d'un nen! Algú que es meravella, es posa preguntes i intenta respondre-les a través de la seva raó. Els adults ens creiem que som nosaltres els filòsofs, però no és així. Intentem respondre a les preguntes, però sovint ja no ens atrevim ni a posar-ne.

A la pel·lícula no només és Òscar qui evoluciona, sinó també la Dama Rosa, tots dos en positiu. Creu de debò que la gent pot canviar tan radicalment?

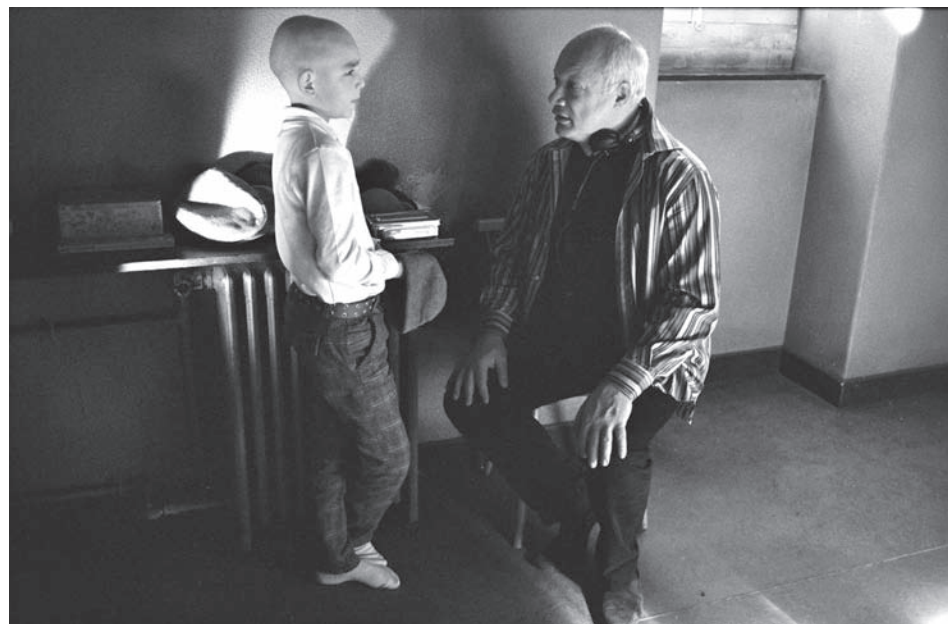
Jo crec veritablement que els éssers podem canviar. I són les trobades, les veritables trobades, les que modifiquen la nostra vida. Un veritable encontre estableix un abans i un després. Quan la Dama Rosa es troba amb Òscar, ella és egoista, està tancada en els seus problemes, només pensa en ella, i fins i tot té una imatge dolenta d'ella mateixa. Ni tan sols sap que ella mateixa és una persona genial. En canvi, Òscar hi veu aquesta persona genial. La seva mirada sobre ella la transformarà. Ell veu el diamant que hi ha al seu interior i aquest diamant apareix de mica en mica. És això l'encontre i són això també les històries d'amor. L'altre veu en tu el màxim, el més bonic que hi pot haver, i a través dels ulls de l'altre es manifesta la teva pròpia bondat. Per això l'intercanvi, l'amistat, l'amor, són els veritables ferments d'una vida.

Hi ha qui el defineix com a «escriptor de l'esperança en un món desesperat». S'hi sent identificat?

L'expressió és del filòsof belga Michel Meyer. Crec que és prou encertada. El nostre món està desesperat, és pessimista, fins al punt que ja ni tan sols s'interroga pel seu pessimisme. Al nostre món li agrada dramatitzar problemes i conflictes en lloc d'intentar resoldre'ls. Ha privilegiat l'espectacle, però l'espectacle dolent, l'espectacle dramàtic en lloc de l'espectacle de l'admiraació. En un món que no afalaga els valors positius, que no estima la humanitat, sento que escric contra corrent.

Té alguna cosa a veure aquesta desesperació amb «la mort de Déu»?

El que ha mort en el nostre món és l'admiraació. Les ocasions per meravellar-se de la vida continuen sent nombroses, però manquen persones admirades. Viure sense sorprendre's de la vida! Ens trobem amb els altres sense meravellar-nos de les seves virtuts i dels seus defectes. Viure amb una actitud cínica és terrible. Això és ignorar la vida! En l'absència d'admiraació és clar que hi ha també la desaparició de Déu. Perquè Déu ens ofereix una manera de mantenir la capacitat d'admiraació i la capacitat de meravellar-nos.

que m'ha canviat completament. Vaig passar de l'angoixa a la fe. Va ser un regal extraordinari que he rebut però que encara no he arribat a comprendre del tot. Des d'aleshores, en tot el que escric intento transcriure aquesta experiència. També a les pel·lícules, i *Cartas a Dios* n'és un bon exemple. Òscar viu la seva experiència mística quan a trenc d'alba descobreix la força del dia, de la natura, la immensitat de l'univers... És una cosa molt difícil d'explicar en cinema, però jo ho intento.

De nou ens topem amb el misteri. És el cinema un mitjà privilegiat per explorar-lo?

Sí, el cinema, per a mi, és un art paradoxal que permet expressar el misteri. Quan fas una pel·lícula, filmes al mateix temps el visible i l'invisible. Quan filmes una cara, filmes també una mirada, l'expressió, els sentiments, fins i tot les idees que s'amaguen darrere d'aquest rostre... El cinema no és un art consagrat únicament al material, sinó també consagrat a l'espiritual. Un primer pla sempre és un primer pla sobre

església. En el cas de *Cartas a Dios*, Déu és un personatge més de la pel·lícula. Al principi, el nen no creu gens ni mica en Déu. Si comença una correspondència amb Déu és perquè la seva amiga, la Dama Rosa, li ho ha demanat. I escriure a Déu li farà bé. Cada dia, escrivint a Déu, Òscar aprèn a distingir l'essencial de l'accidental. Descobreix el que és important i el que no ho és en la seva jornada diària. Més progressivament el nen sentirà la necessitat de tenir aquest encontre amb Déu que fins aleshores no havia tingut. I arriba un moment en què tindrà el sentiment d'una presència. A la seva cambra fa experiència pregona de la força del cosmos, de la natura... Els infants tenen vertaderes experiències místiques. No en parlem mai, però en tenen. Jo he volgut transmetre això. A partir d'aquesta experiència Déu esdevé un personatge que comença a existir en la vida d'aquest nen. Les darreres paraules d'Òscar, deixades ben bé com a testament, així ho palesen: «Que no em desperti ningú, tret de Déu.» Això vol dir que si Déu existeix,

«La imaginació no és una manera de fugir del que és real, sinó més aviat de penetrar i explorar el real en profunditat, de descobrir la complexitat del quotidià»

Egipte

Els coptes ploren el «Baba» Shenouda III

Mor el patriarca de l'Església ortodoxa copta als 88 anys d'edat

Javier Molina
El Caire

Uns quants quilòmetres abans d'arribar a la catedral de Sant Marc, el taxi s'atura en sec. Un embús es perd a l'horitzó i, decidit a arribar-hi el més aviat possible, opto per continuar a peu cap a la catedral de Sant Marc seguint un seguici d'ànimes endolades i ploroses que caminen entre els cotxes i omplen de gom a gom els carrers estrets del Caire. La multitud d'ulls envermellits inunda els carrers propers al temple, lliure del trànsit enfurismat que sol tenir una ciutat de 20 milions d'habitants. Desenes de milers de cristians egipcis tracten d'accedir al seu interior per donar l'últim adéu al papa Shenouda III, el patriarca de l'Església ortodoxa copta que va morir el dissabte 17 de març als 88 anys d'edat. Els més joves s'enfilen pels arbres i es llancen daltabaix de la tàpia contigua per accedir a la catedral i abreujar l'espera. Des dels balcons dels blocs propers, els veïns fan lliscar cordes amb paneres atapeïdes d'ampolles d'aigua fresca. De fet, es produeixen allaus que donen com a resultat tres morts i més de quaranta ferits.

Intramurs, l'ancià que havia lliurat una llarga batalla contra diverses malalties cròniques sembla dormisquejar amb la seva corona i el seu vestit de joies daurades sobre el tron de sant Marc evangelista, que va difondre la fe cristiana per Egipte al segle I. «Ens hem quedat orfes. Serà difícil trobar un pare com ell justament ara», confessa el sacerdot Gabriel Zerif, el qual abillat amb la tradicional túnica negra ha arribat del Delta del Nil per afegir-se als cants fúnebres i els plors de la gentada. L'Església ortodoxa copta, seguida pel 10% de la població egípcia, té més de 60 milions de fidels repartits també per Etiòpia i Eritrea. «Baba» Shenouda III, com anomenaven els seus feligresos un home nascut el 1923 a Asiut, a uns 400 quilòmetres al sud del Caire, va assolir el cim d'una de les Esglésies més antigues d'Orient el 1971, després de passar sis anys com a monjo eremita en una cova enmig del desert.

En les seves quatre dècades de servei, va fer una crida a l'«anhelada unitat» dels cristians d'arreu del món. I va treballar per restablir els ponts: el 1973 va celebrar una reunió històrica amb el seu homòleg al Vaticà, Pau VI, la primera en 1.500 anys. Shenouda III, dotat d'un fi sentit de l'humor que fascinava els seus fidels en els seus habituals sermons del dimecres, va portar el missatge dels coptes fins als Estats Units i Amèrica Llatina. Sota el seu mandat, es van obrir els primers temples al Brasil o Bolívia. A Egipte, va lliurar la batalla contra el president Anwar el-Sadat quan aquest es va recolzar en els islamistes. La seva denúncia del tracte discriminatori li va costar el 1981 un exili a un monestir remot. Quatre anys

Tribut del Consell Mundial d'Esglésies

El papa Shenouda III va ser president del Consell Mundial d'Esglésies (CMI) entre el 1991 i el 1998. Aquest organisme també ha volgut mostrar el seu respecte al patriarca de l'Església ortodoxa copta. El secretari del CMI, Olav Fykse Tveit, ha assenyalat que era «un líder que ens va ensenyar que la modèstia és la millor manera de servir Crist» i que serà recordat com «un creient ferm en la convivència entre cristians i musulmans. Les seves iniciatives en l'àmbit del diàleg interreligiós han contribuït a la unitat del poble egipci».

més tard, Hosni Mubarak el restituïria en el càrrec i començaria entre tots dos una relació molt criticada per alguns sectors coptes després de l'esclat de la revolució. «Era la nostra quarta piràmide. Una gran columna que vetllava per la pau i l'estabilitat», explica Víctor, un creient de 66 anys amoïnada pel nou temps. «El respecte molt. Era un gran diplomàtic», afegeix Mohamed, un musulmà que s'ha unit a la vetlla.

Els cristians coptes ploren una pèrdua que arriba en el pitjor moment possible: un any després de les revoltes que van forçar la sortida del dictador, la transició política ha dibuixat un nou mapa dominat en el parlament per les forces islamistes. Els atacs sectaris, heretats de la dictadura, han augmentat i la minoria copta veu un futur d'incertesa. Seran els reptes faraònics que assumirà el successor de Shenouda III, el cos del qual —beneït per la multitud— reposa ja al monestir on va patir anys d'exili interior. El nou Papa serà elegit d'aquí a dos mesos. Fidel a la tradició, com explica el sacerdot Zerif, serà un «infant amb els ulls embenats l'encarregat d'elegir» entre les opcions proposades prèviament pel Consell de Bisbes.

Condol de Benet XVI

Benet XVI va enviar un telegrama de condol en conèixer la notícia de la mort de Shenouda III. Hi expressa els seus sentiments de compassió fraterna i recorda «amb gratitud el seu compromís per la unitat dels cristians, la seva visita memorable al meu predecessor Pau VI i la seva signatura, el 10 de maig del 1973, a Roma, de la Declaració comuna de fe en l'encarnació del Fill de Déu, així com la seva trobada al Caire amb el papa Joan Pau II, en el decurs del gran Jubileu el 24 de febrer del 2000». El Pontífex afegeix: «Puc dir que tota l'Església catòlica comparteix la pena que afligeix els ortodoxos coptes i com es manté en pregària fervent demanant a Aquell que és la resurrecció i la vida que aculli prop d'Ell el seu servidor fidel.»

* RàdioEstel DE MATINADA

Nits de dissabte a diumenge de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no podeu dormir, us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ**
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

Croàcia

L'evangelí de Marc, a la catedral de Zagreb

La Missió Metròpolis promou l'escolta de la Paraula de Déu

Redacció
Zagreb

Zagreb és una de les dotze diòcesis de tot Europa elegides pel Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització per participar en un projecte pilot en la preparació d'un Sínode que se celebrarà l'octubre del 2012 amb el tema *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*. Les altres ciutats participants són: Barcelona, Budapest, Dublín, Frankfurt, Lisboa, Brussel·les-Malines, París, Torí, Viena, Varsòvia i Liverpool.

La Missió Metròpolis és una iniciativa que busca fer un esforç especial durant la Quaresma del 2012 en la missió, la divulgació i la catequesi. Aquesta experiència quaresmal servirà també per reflexionar sobre els reptes comuns i els temes que s'exploraran al Sínode.

En una carta adreçada als fidels de

l'arxidiòcesi de Zagreb, el cardinal Josip Bozanić els convidava a participar en la lectura compartida de l'evangelí de sant Marc a la catedral: «Ecoltar la Paraula de Déu és un component important en el camí de Quaresma. Aquesta bona notícia és la resposta a totes les preguntes humanes més importants en totes les circumstàncies de la vida.» Especialment recomanava als joves llegir durant la Quaresma l'evangelí de Marc i reflexionar cada dia sobre un capítol.

Durant tres dimecres els fidels han pogut assistir a la catedral de Zagreb a la lectura de l'evangelí de Marc. En la primera sessió, deia el bisbe auxiliar de Zagreb, Mons. Ivan Sasko: «Aquesta nit venim a la nostra catedral, plens de pau i vivint la bellesa del moment, per escoltar la Paraula de Déu, l'evangelí de Marc. Aquesta lectura és especial aquesta nit.»

Segons Mons. Sasko, «llegim aquí,

en comunitat, un evangelí que va ser escrit per a la comunitat, i el llegim a l'església catedral, que és la mare de totes les esglésies i l'espai eclesial de la nostra arxidiòcesi».

Al llarg dels dies, diferents persones han participat en la lectura de la Paraula de Déu, entre elles Tanja Propeci, periodista de Ràdio Catòlica Croata; Dario Simic, un exfutbolista que en diverses ocasions ha donat testimoni de la seva trobada amb la Paraula de Déu; Mary Sekelez, directora de teatre infantil; John Coffee, treballador del Ministeri d'Afers Estrangers i Euro-peus; Jasenka Pajalic, de la Ràdio i Televisió de Croàcia, o Rene Medvesek, actor i director.

Tots ells han volgut participar en aquesta iniciativa de la Missió Metròpolis, que agermana dotze ciutats europees. Com assenyalava Mons. Sasko, «és bo saber que Europa està vinculada d'aquesta manera i que, en diferents indrets i en diferents idiomes, miren de viure i de proclamar la mateixa veritat».

Per al bisbe auxiliar de Zagreb, la lectura de l'evangelí indica que no «hi ha un sol lloc, ocupació o experiència humana que quedin exclosos de la Paraula de Déu. L'Evangelí ha estat ofert a la humanitat no com una ideologia per assolir objectius egoistes, sinó com la font del misteri, revelant el que Déu

«Una vegada més ens adonem que la nostra meravellosa veritat és una alegria. Déu continua viu en les seves paraules!»

va fer i fa per la humanitat». I afegeix: «Una vegada més ens adonem que la nostra meravellosa veritat és una alegria. Déu continua viu en les seves paraules!»

D'altra banda, l'arquebisbe de Zagreb ha animat també les parròquies per organitzar sessions per llegir l'evangelí de Marc, subratllant que «com a creients no hem de retrocedir, hem de ser fermes i testimonis joiosos de l'Evangelí de la vida, que proporciona alegria i pau en les vides dels altres».

Itàlia

Quaresma amb l'arquebisbe de Torí

Redacció / Torí

El 9 de març es va celebrar la segona reunió de la catequesi de Quaresma a la catedral de Torí amb Mons. Cesare Nosiglia. Als llocs web de la diòcesi i l'oficina diocesana de Pastoral Juvenil va ser possible seguir en directe la transmissió. Totes aquelles que tenien dificultats per arribar a la catedral van

poder connectar-se amb el PC, la tauleta o un telèfon intel·ligent. El tema de la catequesi, obert a tots, va ser *Crec en Déu, Pare Totpoderós*. El divendres 2 de març va començar la sèrie de reflexions que l'arquebisbe de Torí predica com a part de la Missió Metròpolis. Les catequisis acabaran el divendres 6 d'abril amb un Via Crucis per la ciutat fins al santuari de la catedral de la Consolata.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica:** 237,86 € ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania:** 315,81 € ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«L'Església a Cuba està vigilada però no perseguida»

P. Alberto Reyes, capellà cubà autor d'«Historia de una resistencia»

Samuel Gutiérrez

Quan falten poques hores perquè el papa Benet XVI aterri a Santiago de Cuba, l'Església cubana espera amb il·lusió la visita del Vicari de Crist. Serà un viatge històric, comparable amb el que el gener del 1998 ja va fer Joan Pau II a la més espanyola de les illes caribenyes. El capellà cubà Alberto Reyes, autor del llibre *Historia de una resistencia* i bon amic d'Ajuda a l'Església Necessitada, ens explica les claus d'aquesta visita.

Quina Església es trobarà Benet XVI en el seu ja imminent viatge a Cuba?

Som una Església vigilada, però no perseguida. El govern està molt atent al que diem i fem, però la pràctica religiosa és lliure, a diferència del que podia passar antigament. El canvi en els darrers anys ha estat gran. El treball més pròpiament de pastoral i d'evangelització pot fer-se avui a Cuba amb llibertat. I la veritat és que en aquest sentit hi ha molta feina. Els capellans a Cuba no ens aturem perquè hi ha una set molt gran i hi ha moltes coses a fer, de tota mena, des de reconstruir les esglésies fins a la feina més pròpiament sacerdotal.

Hi ha moltes esperances posades en la visita del Papa?

Al Papa se l'espera sobretot des d'una perspectiva molt pastoral. És un moment de gràcia i d'espai de Déu per a aquest poble. El poble cubà espera l'home de Déu, l'home que ve a parlar en nom de Déu i per això les expectatives estan posades en allò que pugui dir a les nostres vides. No s'espera el Papa amb aires polítics, com l'alliberador que posarà fi al comunisme, sinó que l'interès és plenament pastoral. Però no únicament l'esperen els fidels sinó també molta gent que no és de la comunitat però que vol escoltar-lo.

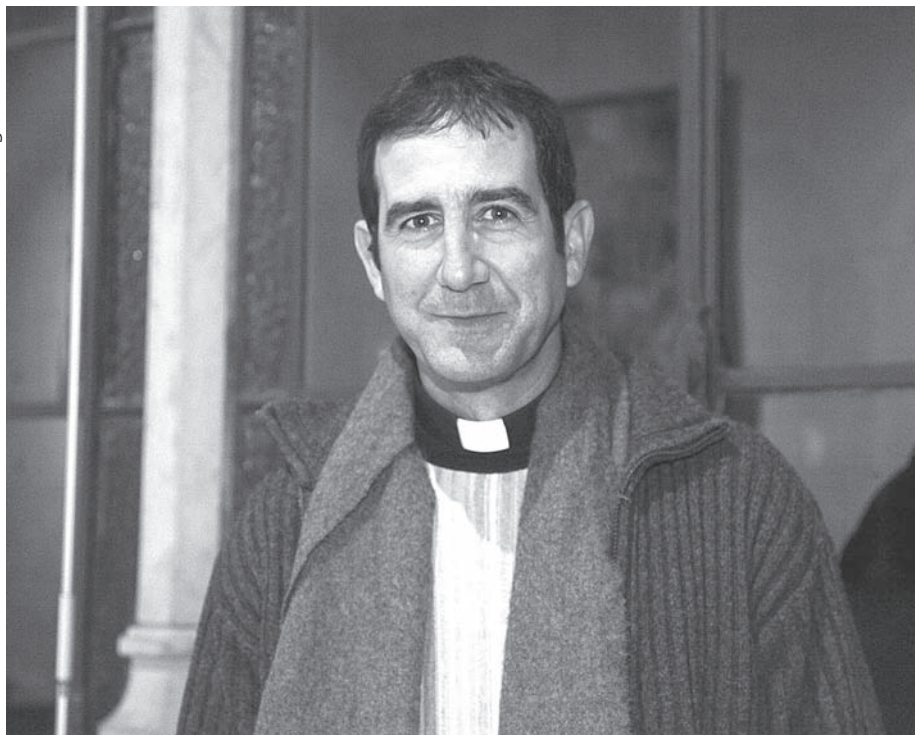
Si bé la motivació és clarament religiosa, aquest esdeveniment pot ajudar les relacions entre l'Església i l'Estat cubà?

Independència de les previsions que hi hagi a l'agenda, jo crec que la visita del Papa permetrà fer un pas més en la normalització de les relacions entre l'Església i el govern. A Cuba necessitem crear un espai nou i un espai on tothom se senti inclòs. L'Església és també una instància de diàleg i per això és important que es desbloquegin cada vegada més les relacions amb el govern. Hem d'avançar plegats en la recerca de solucions als problemes pendents de l'illa.

Quina mena de problemes?

Econòmicament continuem en una situació molt difícil. El poble cubà necessita un canvi i espera un canvi. Un dels nostres principals problemes és la desesperança de la gent. Volen tenir una vida menys angoixant, però políticament, si bé és cert que hi ha algun canvi, tot està força estancat. No s'albira en aquest moment un canvi real en la vida del poble. Hi ha hagut canvis cosmètics, però no substancials. El país encara està molt travat i amb un desig

Agustí Codinach

molt gran entre la gent de viure en un país obert al món.

Ja ho deia Joan Pau II en el viatge a l'illa el 1998.

L'Església està interessada en un diàleg. Cuba és una gran família que necessita asseure's a dialogar, fins i tot amb els qui estan fora. Un diàleg és necessari. Hi ha moltes coses a arreglar. En tot el que l'Església pugui contribuir al fet que hi hagi un procés de canvi gradual, pacífic, on tothom pugui tenir un espai i on ningú se senti exclòs, és important. L'Església pot fer un gran servei.

A diferència del que ha succeït en altres llocs d'Amèrica, els bisbes a Cuba no s'han mostrat mai gaire bel·ligerants amb el govern.

Des del principi de la revolució, els bisbes cubans van optar per un estil d'«oposició» dialogant. Sense entrar a valorar aquesta decisió, l'episcopat ha preferit sempre parlar amb el govern directament, cara a cara. Això pot haver generat la imatge que l'Església no s'estava compromentent amb les dificultats. Però jo crec que no és així. L'Església ha volgut protegir així els mateixos cristians. Avui sabem que aquest diàleg ha estat molt actiu. Si l'Església cubana hagués estat més reivindicativa, hi hauria hagut el perill d'esdevenir el partit de l'oposició, i aquesta no és la seva missió. L'Església és la casa de tots, també dels comunistes. L'Església ha de viure en la veritat, anunciar i denunciar, però sense perdre la maternitat envers tothom. A nosaltres ens toca anunciar Jesucrist, ajudar la gent a obrir-se a Déu i a prendre consciència de la seva dignitat com a persona. D'aquesta transformació pot néixer una implicació més gran dels laics en la lluita política. Aquest sí que és el seu paper i l'Església no té cap problema en aquesta implicació. Nosaltres creiem que si es canvia el cor de la persona, tot bé és possible. Aquesta és la veritable revolució. El que la gent necessita és l'encontre amb Déu i des d'aquest encontre una vida centrada en el bé.

bonica que ja deia l'espanyola santa Teresa: «Només Déu basta.» Hem après que el més important és que Déu hi sigui, perquè si Déu hi és tot es pot afrontar i assumir. La nostra esperança es fonamenta en la certesa d'un Déu que és amb nosaltres, que ens estima i que sap el que es fa.

La visita del Papa a Cuba està motivada per la commemoració dels 400 anys de la troballa de la imatge de la Mare de Déu de la Caritat del Coure, patrona de Cuba. Què significa la Mare de Déu de la Caritat per al poble cubà?

La Mare de Déu de la Caritat és la indiscutida. Davant de la Mare de Déu ens trobem tots com germans. Cauen credos, diferències polítiques, diferències socials... Davant de la Mare de Déu som poble, som fills, som germans. La Mare de Déu de la Caritat s'ha mantingut sempre com a intocable. És la mare i davant la mare els fills es porten bé. Ha estat un vincle d'unitat, de diàleg i de fe. Ha estat una gran benedició per a Cuba! El poble cubà s'hi reconeix molt. És un poble molt càlid i afectuós, com també ho és la Mare de Déu de la Caritat.

Com manifesta avui el cristià cubà la seva esperança?

Enmig de tantes dificultats, els cristians cubans hem après una cosa molt

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL MIRACLE

PROGRAMA ACTIVITATS 2012

7 abril	Amb els deixebles d'Emmaús / Caminada pel Solsonès amb el Ressuscitat.
13-15 abril	Art i espiritualitat: la fotografia / Captant la llum intangible: 2: La primavera / Jordi Farrús, fotògraf.
20-22 abril	Aprendre a dir adéu (I) / Per encarar el repte d'una pèrdua / Tònia Cortadellas, metgessa.
28 abril-1 maig	Natura i espiritualitat / Les quatre estacions: 3. La primavera / Per respirar l'alè de la creació seguint els cicles de la natura.
11-13 maig	Un espai de trobada / Iniciació a la meditació i al silenci / Lluís Agustí, marista - Antònia Capdevila.
11-13 maig	Contemplar la natura / Posant un nom a cada cosa...: les flors del nostre paisatge / Josep Nuet i Badia, naturalista.
18-20 maig	Les audicions del Miracle / La creació de J. Haydn: Escoltar la Creació: una mirada teologicomusical entorn al Déu creador. Audició i anàlisi / Jordi-Agustí Piqué, monjo.
25-27 maig	L'aplec (per aquells que han completat el cicle de les quatre estacions de <i>Natura i espiritualitat</i>) / Com mantenir la torxa encesa.
1-3 juny	Aprendre a dir adéu (II) / Per encarar el repte d'una pèrdua / Tònia Cortadellas, metgessa.
8-10 juny	Art i espiritualitat: ikebana / Art floral japonès, meditació, natura / Vicenç Santamaria, monjo.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
Tel.: 973 480 002 / 649 465 814
www.santuarielmiracle.com
casespi@santuarielmiracle.com
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Punt de vista

Carles Armengol

Secretari general adjunt de la FECC

Interrogants sobre el batxillerat i la formació professional

D'acord amb l'atàvica tradició hispànica de canviar les lleis educatives en tot procés d'alternança política, ja tenim aquí el primer episodi d'aquest vici. El president Rajoy, en el debat d'investidura, va expressar la voluntat d'establir un batxillerat de 3 anys i el ministre Wert ha anat exposant la manera d'assolir aquesta fita: reduir l'ESO a 3 anys i augmentar el Batxillerat un any.

Com que l'única manera sensata d'arribar a un batxillerat de 3 anys —que seria incrementar un any més els ensenyaments no universitaris— no és ara possible pels costos econòmics que comportaria, arriba la inventiva i, amb ella, el nyap: reduir l'ESO. A algú li deu semblar una solució molt senzilla: fer córrer la ratlla dels 16 anys per a l'inici del batxillerat tot endarrerint-la fins als 15.

Però la ratlla legal dels 16 anys no és pas una ratlla qualsevol en l'àmbit educatiu i laboral. Travessar-la suposa traspasar allò que ara s'ha posat de moda anomenar línies vermelles. No una línia vermella, sinó tres. Primera: els 16 anys són l'edat fins a la qual l'ensenyament és bàsic i obligatori; segona, és l'edat fins a la qual hi ha dret a la gratuïtat en l'ensenyament i, tercera, l'edat mínima per entrar en el món laboral. Per salvar l'insalvable, sembla que el primer curs de batxillerat i el primer de la formació professional restarien inclosos en l'àmbit dels ensenyaments bàsics i obligatoris. Darrerament, el ministre ha arribat a afegir que la titulació de secundària no s'obtin-

dria fins que no s'hagués cursat aquest primer curs. Certament, l'embolic es va fent gran.

Una alarma especial ha saltat als centres concertats, ja que molts finalitzen la seva activitat a l'ESO i no imparteixen batxillerat, amb la qual cosa podrien veure retallada un any la seva activitat. Fins i tot per als centres que imparteixen ESO i Batxillerat i cicles, el canvi i l'enrenou no és menor.

El desconcert és major encara pel que fa al futur de la formació professional. Establir una durada de tres anys per als cicles de grau mitjà comportaria una revisió de tots els currículums quan encara no s'ha culminat la conversió de tots ells fruit de la darrera reforma del govern socialista. A més, si el que es pretén —segons el mateix ministre— és incrementar l'alumnat d'ensenyaments postobligatoris no sembla incentivador allargar el primer cicle un any. Els cicles formatius de grau mitjà preparen per a professions per a les quals és del tot desmesurat exigir tres anys de formació específica a gent que, precisament, més aviat rebutja o està fatigada ja de l'estructura

escolar. Al marge de compartir-ne o no els objectius, la proposta del ministeri és nefasta. Afortunadament, des de la Generalitat tampoc no es veu clara i la consellera Rigau ja s'ha manifestat contrària a la reducció de l'ESO i defensant-ne un model de 3 anys comuns + 1 any diferenciat, segons itinerari de sortida, i un batxillerat de 2 anys. Confiam que el seny triomfi alguna vegada.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Una còpia de l'original

Sant Joan Crisòstom, pare de l'Església oriental, bisbe de Constantinoble, va néixer a Antioquia l'any 334 i morí a Capadòcia el 407. Fou un gran orador. Crisòstom, en efecte, significa «boca d'or». Va ser exiliat dues vegades. I va escriure molts llibres. Crida l'atenció una de les seves homilies, on glossa que «l'oració és la llum de l'ànima».

Heus aquí una primera perla: «La pregària, el col·loqui amb Déu, és el bé més alt, perquè constitueix una comunitat, una unió amb ell. No altrament de com els ulls del cos veuen la llum i resulten il·luminats, l'ànima que tendeix vers Déu és il·lustrada per la inefable llum d'ell.»

El sant bisbe, coneixedor eminent de la vida es-

piritual, fa un tramat entre la pregària i les obres de misericòrdia. L'oració exigeix també l'amor als pobres i necessitats. Ininterrompudament hem de viure la pregària. I la misericòrdia comporta la mescla del desig i el record de Déu. «L'oració és la llum de l'ànima, un coneixement autèntic de Déu.» L'orador juga amb la bella perspectiva del lligam entre el Senyor i l'orant.

Explica que la pregària «enjoia el cos, i és el repòs de l'ànima». No és només un munt de paraules. És desitjar Déu. Rebent el do de la pregària és la millor riquesa que pot tenir una persona. És com un foc abrasador que cremés l'esperit.

Transcrit un deliciós i profund fragment: «I si tu vols fer una còpia d'aquest original, pinta de modestia i d'humilitat de cor casa teva, fes-la resplendir amb la llum de la justícia, exorna-la amb les bones obres, com si fossin làmines de metalls excel·lents, embelleix-la no amb murs ni amb mosaics, sinó amb fe i amb magnanimitat; enllesteix i corona l'edifici amb la pregària. Prepara per al teu Senyor una casa ben acabada, rep-lo en ella com en un palau regi i esplèndid; així posseiràs el teu Senyor per la seva gràcia, com una imatge ja col·locada en el temple de la teva ànima.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Fe, escoles i rivalitats

Sempre han existit diferències. La mateixa Escripura ens en parla sense rubor. El fet que els de cultura grega tinguessin una idiosincràsia diferent de la dels de tradició hebrea, va motivar l'aparició dels diaques i va ser meravellós. Les diferències van ser evidents entre Pere i Pau i generacions posteriors, Antioquia, Alexandria, Constantinoble i Jerusalem, es van disputar el lideratge teològic, enmig de disputes. Per això no ens ha d'estranyar que avui dia existeixin, però no per això llançar-se dards d'exclusió, com passa.

Hom llegeix diferents publicacions, i n'hi ha que tracten de suprimir qui no pensa com l'autor o condemnar el poder jeràrquic. Una altra tendència perniciosa és extrapolar la minúscula experiència personal a tota l'orbe, sense respectar diferències circumstancials (recordeu Ortega). Dins l'Església neixen associacions i moviments. Generalment s'estenen al seu voltant i són conegudes al seu entorn. Quan un viatja descobreix que allà on arriba, ningú no està assabentat del que passa al seu país. Un altre aspecte curiós són les estadístiques numèriques. A veure qui aconsegueix un rècord! No oblidem mai que l'única cosa fonamental i duradora és Jesucrist.

Davant d'aquestes exageracions, es comença a manifestar una actitud genuïnament cristiana: la d'aquells que no s'afilien a organitzacions, organitzats d'organismes i es declaren cristians de parròquia. Havíem arribat a una cosa semblant a aquelles campanyes de detergents, que un rentava blanc, l'altre blanquíssim i l'altre deia que premiaria qui fos capaç de trobar alguna cosa millor. Amb aquestes rivalitats, un se sent incòmode en l'Església. I és difícil pregar o evangelitzar estant de mal humor.

Llegeixo el títol d'un homenatge tributat a tres persones eminents. Diu: «Van demostrar que es pot ser lliure en una institució sense llibertat.» Com a *boutade* em sembla bé, però temo que el lector superficial no s'adoni que és una pica que es pretén clavar amb acarnissament i disminuir el valor i el valer de la nostra Església. M'agrada advertir que, a la llista de carismes que apareixen a l'Escripura, el de govern ocupa el sisè lloc... (1Co 12,28). Evidentment que l'autoritat, principalment si la podem titllar d'absolutista, atreu els mitjans. Però, quan llegim o sentim alguna cosa, de l'únic que podem estar-ne segurs, és que ho hem llegit o sentit.

Ofereixo el meu testimoni. Jo tenia 26 anys i em van enviar a un lloc aïllat de qualsevol nucli urbà, i amb l'única ocupació de celebrar-hi la missa al matí i, a la tarda, el Rosari. Aquest programa semblava decebedor i també que l'autoritat que m'hi va enviar anul·laria la meua vocació. Déu està per sobre de les estructures i els 38 anys que hi vaig passar han estat molt enriquidors per al Regne. Sincerament li vaig dir a Déu que jo no m'ho havia buscat. Pensava que Ell m'havia cridat al servei cristià de la joventut i que s'espavilés. Em va il·luminar una frase de sant Francesc de Sales: «On Déu ens plantà, cal saber florir.» Va ser un imperatiu de la meua consciència. No vaig pujar cap escalafó, ni vaig rebre cap premi, ni títols. Em sento satisfet de la tasca que el Senyor em va encarregar i a la qual vaig ser-hi fidel.

Mentrestant, es discutia de capitalisme i socialisme. D'*engagement* i *aggiornamento*. De sotana, clergyman o d'anar de paisà. Per cap d'aquestes qüestions vessaria ni una gota de sang. M'he interessat per Crist crucificat, escàndol per a uns, neciesa per als altres (1Co 1,23). Em sento feliç i no oprimat mai per la jerarquia (quan han estat els *xusqueros*, ha estat diferent, però duren poc i punxen menys).

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«I vosaltres, qui dieu que sóc Jo?»

Sota el vitrall meravellós del Palau de la Música, la tarda del diumenge 4 de març, es van sentir diverses veus joves cridant aquesta pregunta que un dia Jesús de Natzaret va fer als seus deixebles. Portàvem ja una hora escoltant amb emoció l'evangeli de Marc. Acabaven de llegir-nos la part sisena i encara sentíem el ressò d'aquestes paraules pronunciades per un dels locutors. Aquests crits inesperats em van ressonar molt a dins del cor.

Des del primer moment he sentit una crida especial i molt pregonera per aquesta missió que ens proposa l'Església diocesana, la Missió Metròpolis, que encetem aquesta Quaresma amb dotze ciutats europees més, i que té un especial interès per sortir dels temples i viure a «l'atri dels gentils», és a dir, enmig d'una societat que, si bé dista molt del que va ser fa unes quantes dècades, està tan assedegada de felicitat com la societat de tots els temps.

El Sr. cardenal fou qui va dir aquesta frase que avui ens ha de fer pensar: «Hem parlat molt d'Església i poc de Jesús.»

En sortir del Palau de la Música, encara ressonaven al meu cap molts pasatges de l'evangeli de Marc, vam agafar el metro i vam arribar al nostre barri. A la placeta hi havia els homes que cada nit es preparen per dormir al carrer. Ja fa mesos que ho fan i sembla que formin part del nostre paisatge urbà. També aquests estan dins la nostra Missió Metròpolis i també a aquests es podria dirigir la pregunta de Jesús. Davant del portal de casa nostra m'he trobat la veïna preocupada perquè el seu marit es torna a ofegar... i al meu amic que té un problema greu de salut però que a l'hospital, on el vaig acompanyar a demanar hora, no ens la van donar fins al 30 de març. Després ha vingut una amiga nostra i ens ha dit que al pis on està relogada no li permeten empadronar-se i ho necessita perquè li donin la paga d'invalidesa.

Quan me'n vaig anar a dormir el crit del Palau de la Música em continuava ressonant però amb tota la força de la Bona Notícia que Jesús ens va portar. I em vaig tornar a fer la pregunta que sovint em deixa una mica capficada: cap de tots aquests era al Palau de la Música, però segur que haurien estat per aquells camins de la Galilea sentint la paraula directa de Jesús. I abans de dormir he tornat a mirar el grapat de llibres de l'evangeli de Marc que ens van donar al bisbat, senzills i fàcils de llegir. Els farem arribar a tota aquesta gent en el moment oportú i, mentrestant, continuaré vivint la «mística del carrer». Quan no pugui parlar a la gent de Jesús faré visible la seva Bona Notícia estimant com ell va estimar.

Ja al llit vaig respondre a Jesús: «Sí, tu ets el Crist, el Fill de Déu i ets el que tens fam, el que tens set, el que estàs nu, el que no té sostre, el que està malalt, el que està a la presó...» O no és això el que tu mateix ens vas dir?

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Amb l'ampliació del centre cívic Pati Llimona, al carrer Regomir de Barcelona, s'han descobert i obert al públic restes de la ciutat romana. Les estructures més importants que s'han trobat són una part de muralla amb una torre cilíndrica i les instal·lacions d'unes termes públiques. El nou espai arqueològic compta amb plafons que expliquen el context històric de les restes.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Per què l'Església no mola?

Se m'acumulen els interrogants sobre aquesta qüestió. Per què l'Església no mola, no agrada, no resulta agradable? Al marge de la resposta que es doni a aquesta pregunta, n'hi ha d'altres: és una pretensió acceptable voler caure bé sempre a la gent? Quin preu cal pagar per aconseguir-ho? Si es cau malament, serveix de consol i justificació refugiar-se en el «borden, doncs cavalquem»? No hauríem de tornar a l'Església del primer segle com una forma de recuperar la utopia? Però, no haurem idealitzat l'Església primitiva quan tampoc no estava exempta de llacunes, problemes, tensions o infidelitats?

L'Església no mola, ni pot molar, especialment per dos motius, que de vegades s'entrecruen. Primer, perquè els membres que la integrem no vivim amb prou lliurament la fidelitat a Jesús i al seu Evangeli, un programa essencial seguit per persones imperfectes. Les realitats humanes estan contaminades. Els comportaments dels cristians, com els de qualsevol religió, ateu inclosos, presenten incoherències. En la vida del col·lectiu cristià, amb dolor i sofriment, es manifesta tot el repertori d'errors i pecats. Quan això passa, la comunitat cristiana perd credibilitat, però s'ignora de què estem fets. No serveix d'excusa, malgrat que ofereix motius de comprensió. Si no se segueix amb fidelitat Jesús, qualsevol sent en pròpia carn la urpada de l'amor als diners, l'afany de poder, la recerca de prestigi, la manipulació de la religió per a finalitats pròpies, la corrupció, la pederàstia... Si l'Església, o alguns dels seus membres, especialment més destacats, es veuen barrejats en aquests assumptes, genera rebuig, almenys en la gent senzilla, malgrat que els poderosos aplaudeixin perquè ens hi assemblem. La comunitat cristiana no agrada, no convenç.

Segon, perquè el seguiment sincer de Jesús condueix a la contradicció amb les forces d'aquest món. Oblit greu de les paraules de Jesús: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15,20), «el deixeble no és més que el seu mestre» (Lc 6,40), «feliços vosaltres quan, per causa meua, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies» (Mt 5,11). No hi ha cap altra sortida. La coherència amb l'Evangeli condueix a la creu i al martiri. No només a les arenes de Roma morien els cristians com a màrtirs. Avui, que ens omplim la boca amb la paraula tolerància, democràcia, respecte, pluralisme, els cristians continuen sent perseguits fins a la mort. Notícies que, quan es difonen, sovint es llegeixen amb indiferència. Els poders d'aquest món rebutgen Jesús i el seu missatge. En el cor de cada persona, hi ha una línia divisòria entre l'acceptació i el rebuig: «Qui no està amb mi, està contra mi» (Mt 12,30). No hi ha mitges tintes ni espai per a martingales. L'Església, quan és fidel a Jesús, tampoc no mola, especialment per als poderosos i els corruptes. La gent senzilla, en aquest cas, hi sintonitza més bé.

Amb aquest plantejament no hi ha escapatòria possible. El mite de voler caure bé a la gent es fa miques, però ningú no garanteix que, pel fet de caure malament, un és fidel a l'evangeli. Pot ser el resultat de la seva pròpia incoherència i mal exemple. El problema rau a com discernir quan el rebuig dels altres prové d'una vida mediocre o del seguiment generós de Jesús. L'Església té mal resolta la seva presència als mitjans de comunicació, que també estan contaminats. És important la presència, però no és clau, perquè es troba en Jesús: «Coratge! Sóc jo. No tingueu por!» (Mt 14,27).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Rogor de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Les paràboles i la nova evangelització

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

En els estudis sobre el Jesús històric (o sigui, allò que és estrictament històric en el que els evangelis diuen de Jesús, i diuen que va dir Jesús) els especialistes, curiosament, invoquen dos criteris oposats: o és semblant al pensament jueu contemporani, o és totalment diferent. Si s'hi veu la mentalitat jueva, vol dir que no procedeix de la mentalitat hel·lenística que trobem en els darrers escrits del Nou Testament. Però també pot ser indicatiu de procedir de Jesús allò que un autor jueu no hauria dit mai. Els especialistes han de conjuminar aquests dos criteris no com una fórmula matemàtica, sinó amb la intuïció que fa veure quin dels dos indicis és aplicable en cada cas. Però diuen també que la prova més forta de ser autèntic de Jesús és quan hi apareixen tots dos criteris alhora, o sigui quan, segons

com, aquell episodi o aquella sentència són molt jueus, però segons com, són molt nous. És justament el que passa amb les paràboles de Jesús. Els rabins també ensenyaven amb paràboles, però les de Jesús són molt diferents, tant per l'estil literari (no són narracions rebuscades, sinó preses de la vida quotidiana, sobretot de la vida del camp) i, el més notable, el missatge que transmeten és molt nou i sovint trenca amb l'ensenyament jueu tradicional. Per això tots els autors estan d'acord que en les paràboles dels evangelis hi trobem els passatges més propis del Jesús històric. Com ensenya el Vaticà II, els evangelis ens trans-

meten fidelment tot allò que Jesús va fer, el que li van fer i el que va dir, però en les paràboles és on tenim més seguretat d'escoltar no sols el que va dir, sinó com ho va dir, amb les seves mateixes paraules. Per això penso que en el gran esforç que l'Església està fent per a la nova evangelització, la divulgació de la Bíblia ha de ser l'eina principal, i de la Bíblia els evangelis, però dels evangelis són les paràboles el que posarà el poble de Déu en un contacte més directe amb la predicació de Jesús. Al costat de les solemnes afirmacions dogmàtiques del Catecisme, les paràboles, amb el seva immersió en la vida quotidiana però també la seva ironia, sovint desconcertant, tombarà les falses seguretats que imperen en la nostra societat i predisposarà els oients a acollir la Bona Nova.

La sal de la terra

Pels camins de sant Pau

F. Diego
Espuny
Pedagog

AinKaren, l'agència de peregrinació que anima Emilio Pinto, ha conduït del 7 al 14 de febrer, tres anys després del bimil·lenari de sant Pau, un singular itinerari a partir d'Efes, i passant per Capadòcia a l'actual Turquia fins a Istanbul, antiga Bizanci o Constantinoble, símbol d'un pont entre l'Orient creixent i l'Occident envellit. Una peregrinació vol fressar de nou aquells viatges oberts per a la predicació, per a la missió d'aquell «mestre dels pobles» (J. Sánchez Bosch), exfariseu urbà i culte. L'any 33 s'estima com a data de la trobada de Pau amb el Crist, camí de Damasc. Es va convèncer que Jesús de Natzaret era viu. La resurrecció, ans fraudulenta, esdevingué —també als seus ulls— com un fet absolutament real. Jesús, el Senyor, capgira la vida d'aquell mestre de la llei format en l'estoïcisme a Tars i en el judaisme a Jerusalem amb Gamaliel. Pau descobreix l'autèntic sentit de la mort i resurrecció del Senyor, clau de volta de la seva vida. Primer marxa a predicar a l'Aràbia, segurament a Nabatea. Després puja a Jerusalem

per conèixer Pere. Retorna dos anys a Damasc (Gal 1,18). A la dècada dels quaranta, amb l'hellenitzada comunitat d'Antioquia de l'Orontes, és reclutat per Bernabé com a missioner des d'aquella Església, pont cap a Efes, i funda les diferents comunitats: Galàcia, Colosses, Tessalònica, Filip i Corint... Amb motiu del concili, retorna a Jerusalem l'any 49. La seva vivència del judaisme li és determinant per encarar la nova missió del Crist, el Messies. Ell l'havia convidat a explicar al món la paradoxa de la llibertat de la fe: «ja» alliberats pel Crist de la llei, «encara-no» del tot, necessitem treballar manualment, veure-ho a distància, ser autònoms i crítics; canviar la forma de pensar i transformar el món... fins al testimoniatge —martiri a Roma sota Neró, com escriu Eusebi de Cesarea. Tornem del pelegrinatge admirats per la forta-

lesa de Pau i per la força de l'Esperit que impulsa la primera evangelització. Ens adonem que predicà sense tecnologies de la informació i la comunicació, sense avions a reacció ni vaixells de creuer ni transatlàntic, sense vehicles a motor. Des de la nostra comoditat, podem percebre l'esforç gegantí de caminar milers de quilòmetres amb assalts i naufragis. L'apòstol de la incansable missió predica en terra verge; fa una volta i una altra a la geografia de la Mediterrània de l'Imperi romà i, com hauríem de fer avui, al veïnatge universal. «Alta com un sant Pau», diem en català, va ser aquella evangelització primera, fundacional missió fins als confins de la terra: Hispània seria la *Tarraco Pauli Ecclesia*? Engresca que hi hagi emprenedors com AinKaren, enamorats de sant Pau i dels pares d'Orient que actualitzen l'encàrrec de predicar a tothom, creient i no creient, dona o home, esclau o lliure, allò que hem rebut: la fe. Ni guardar-la només per a nosaltres ni fer-nos enrere per explicar-ho a tothom, ha estat fer comunitat una setmana pels camins de sant Pau.

Mirada al món

Quaresma, temps de peregrinació

Marta Miquel
Grau
Santiago de
Compostel·la

Ens trobem, com fa una any, enmig de la Quaresma i aquest cop també vull aprofitar l'oportunitat per compartir un petit text que ens pot ajudar a continuar avançant en aquests quaranta dies de desert. Una pregària que porta per títol *Tornar al Déu de la Vida* i que, de fet, també podria acompanyar aquells que com a creients decideixien caminar quilòmetre a quilòmetre cap a la tomba de sant Jaume. Al cap i a la fi les dues vivències comporten un pelegrinatge interior i una conversió. Posar-se en camí cap a Santiago és per a algunes persones fer una parada en la vida i en el ritme quotidià per retrobar-se amb Déu. És crear l'espai i donar-se el temps per contemplar la vida en totes les seves expressions, és assaborir amb

profunditat la pròpia existència i la dels altres, i a vegades fins i tot reconciliar-s'hi. També durant la Quaresma se'ns convida a aturar-nos, a contemplar aquest do que ens ha estat regalat, a reconèixer els nostres límits, els nostres pecats, acceptar-los i, demanant-ne perdó, ressuscitar a una nova Vida: *Tornar al Déu de la Vida*. Animar-se a donar la volta, a desfer el camí, a qüestionar les opcions, a revisar les seguretats, a caminar a la intempèrie,

a callar les nostres creences, perquè parli Déu, perquè xiuxiuegi en el nostre interior, per deixar-li la iniciativa, per discernir la nostra resposta. Animar-se a tornar enrere, per trobar-lo, en les seves paraules, i els seus gestos, i la seva mirada, donant-nos una oportunitat nova de viure allò que diem creure. Dóna'ns coratge i humilitat, Senyor! Escoltar què és el que Déu ens vol dir en cada moment de la nostra vida requereix aturar-se, contemplar amb mirada humil i serena qui som, on som, què fem i qui és per a nosaltres Jesús, i la Quaresma és un bon moment per fer-ho.

Recull de reflexions

Sóc una dona jubilada que des del febrer passat tinc un blog (www.reculldereflexions.blogspot.com). Si hi llegiu la sèrie d'escrits de la meua «autobiografia» em podreu conèixer més bé. Fa anys que recullo escrits bonics, temes per a la reflexió sobre valors, solidaritat, humanitat...

Sóc una persona creient i practicant. Sempre he pensat que fan falta espais on «gent bona» pugui anar-hi a carregar les piles. Tenia pendent fer alguna cosa al respecte. Enguany la meua filla m'ha obert aquest blog i vull donar-lo a conèixer. Estic molt il·lusionada. Cada dia miro les entrades i ja passen de les 400. Si pot servir per fer reflexionar i ajudar algú no me'n penediré pas.

MARIA GIL
Vic

Els drets humans

Voldríem que els drets humans imperessin per tota la terra, però, això no obstant, nosaltres no deixem de fabricar armament i vendre'l als països pobres i necessitats perquè es destrueixin entre ells, i es vegin vençuts i deseparats. Com a conseqüència, els països desenvolupats tenim la força del guanyador i els països destruïts, que necessiten la nostra ajuda, cauen sota la nostra sobirania.

No hem de ser inhumans. Cal aplicar correctament els drets humans, sense marginar ningú, sigui del color que sigui. Tot això ho hem de tenir en compte i no aprofitar-nos de la necessitat dels deseparats. Hi ha pobles que tenen aquest comportament tan inhumà. Cal ser-ne conscients i mirar d'evitar-ho amb el suport i l'ajuda a aquesta pobra gent.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

Educació diferenciada

El III Congrés Internacional d'Educació Diferenciada, que va tenir lloc fa poca Varsòvia, va posar clarament de manifest que l'expansió arreu del món d'aquest model educatiu és imparable. Les nacions més desenvolupades s'afanyen a implantar-lo. Només dues nacions l'ataquen: Espanya i l'Equador. L'educació diferenciada no és una qüestió ideològica. Es tracta senzillament que els pares tinguin la llibertat de triar —també en l'educació pública— el projecte educatiu que considerin millor per als seus fills.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

Més pobres que mai

L'informe *Exclusió i desenvolupament social 2012*, presentat recentment per Càritas, és realment preocupant. Un 22% dels espanyols ja viu per sota del llindar de la pobresa i un altre 25% de les llars es

Barça, àrbitres, Lliga: prou!

Davant del tracte insidiós i continuat d'alguns àrbitres espanyols, així com dels seus estaments de control vers el Barça, em sembla que ja seria hora de deixar la Lliga espanyola i ficar-nos en una Lliga europea. Quina diferència entre veure un partit del Barça a la Lliga espanyola —plena de faltes, protestes, entrades duríssimes per marcar territori i fer mal...— i veure un partit del Barça jugant a Europa! Molts equips espanyols han arribat a la conclusió que l'enorme diferència entre el seu joc i el del Barça només poden aturar-la amb joc brut, subterrani, condicionant l'àrbitre amb protestes i declaracions abans, després i durant el partit... i tot això amb la complicitat de molts àrbitres i del comitè que hauria de controlar-los. Em sembla que ja és hora de dir: prou!

Per contra, quan el Barça juga a Europa veus partits macos, entretinguts, amb poques faltes i sobretot sense faltes violentes. Tots volen guanyar però amb esportivitat, i els àrbitres normalment no influeixen en el resultat, com ha de ser. Que bonica seria una Lliga europea amb els millors equips d'Europa, els que han guanyat ja alguna Champions i els campions de les lligues nacionals que volguessin entrar-hi. Seria com una NBA de futbol europea.

Si això no fos possible portar-ho a terme, faré una altra proposta: que el sorteig d'àrbitres per als partits es fes en àmbit europeu i el control de les seves actuacions també fos en àmbit europeu. Així, la Lliga espanyola seria arbitrada per àrbitres de totes les nacionalitats europees i haurien de retre comptes a un estament de control europeu, la qual cosa faria més difícil que els àrbitres adulteressin la lliga com passa ara. Perquè som a Europa, o no?

No és hora de democratitzar i europeïtzar estructures creades en temps no democràtics?

Sigui com sigui, cal posar fi a aquesta situació. Hem de dir: prou!

JAUME VALERO
Barcelona

troba en «situació de risc». Davant d'aquestes xifres no es pot mirar cap a una altra banda. Càritas avisava que la pobresa a Espanya és «més extensa, més intensa i més crònica que mai». Es multipliquen els qui es veuen obligats a demanar ajuda als centres parroquials de les esglésies i els infants que tan sols fan un àpat al dia als menjadors escolars. Alhora, ens assabentem dels sous milionaris de moltes persones, que resulten ser un insult per als qui amb prou feines poden arribar a final de mes. És responsabilitat dels qui governen treballar perquè tots els ciutadans tinguin una vida digna. No és qüestió d'ideologies.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Un espia a l'ordinador

Facebook, la xarxa social que valora l'usuari segons el nombre d'«amics» que aplegui i que permet actuar des d'un perfil fals o anònim facilitant les cites perilloses, els acomiadaments o fins i tot les sancions policials, s'acosta als 200 milions d'adscrits. N'hi ha que se sorprenen que en introduir els contactes de Facebook al seu *iphone*, automàticament es publiquin els noms i números de telèfon de tots ells o que aquesta xarxa sàpiga la teua localització exacta en el mapa de la teua ciutat quan t'hi connectes.

El periodista Tom Hodgkinson, de *The Guardian*, afirma: «A Facebook hi participen tots els serveis d'intel·ligència dels Estats Units: la CIA (a través d'In-Q-Tel, ala de capital de risc de la CIA), el Pentàgon i el De-

partament de Defensa. Tot ho guarden. Res no se'ls escapa: fotografies, correus electrònics, converses, imatges, música... Amb això estableixen un "perfil" psicopsicopolític de cada individu i així et mantenen en el punt de mira. Un cop hi ingresses, ja no et deixen sortir; i si ho aconseguixes, tota la teua informació privada hi queda.»

Facebook és un experiment social finançat per capitalistes de Silicon Valley, amb una ideologia clara. Ja el 2003 el secretari de Defensa dels Estats Units, Donald Rumsfeld, va dir: «Hem de fer el salt a l'era de la informació, que és el fonament crític dels nostres esforços de transformació.» Transformació? Facebook és un instrument d'espionatge al servei del nou ordre mundial.

ISABEL PLANAS
València

Cantar, nedar i pregar

La web www.dimematrimonio.com difon una notícia antiga plena d'actualitat. En el segle IV, Agustí d'Hipona va donar a conèixer un estudi seu sobre la persona humana, segons el qual, i per aquest ordre, tres activitats són molt eficaces per combatre la tristesa. Es tracta de cantar, nedar i pregar. El curiós del cas és que recentment uns destacats neurocientífics han arribat a la conclusió que pregar és beneficiós per a la salut. Sens dubte, l'efecte relaxant que produeix la pregària no s'obté fàcilment per altres mitjans. La confiança en qui ens estima és estupenda.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Resar perquè plougui?

Em sorprenen algunes iniciatives tan poc litúrgiques com promoure pregàries per demanar la pluja. Sembla que tornem a altres temps amb mentalitat màgica. No li sembla que tard o d'hora ja plourà?

He llegit amb paciència (com n'és, de necessària, a vegades!) la seva reflexió més que no pas pregunta, però com que tracta un tema d'interès la porto avui a aquesta columna del Consultori.

D'entrada, em sorprèn això que diu que és poc «litúrgic» pregar per demanar la pluja. Evidentment, una pregària de petició per demanar la pluja pot ser litúrgica o no litúrgica. Podem pregar personalment a casa per aquesta intenció o podem fer-ho també litúrgicament. Precisament, al Missal romà, que és expressió per excel·lència de la litúrgia de l'Església, hi ha un formulari de missa «Per demanar la pluja». Convé que el coneguem i el fem servir oportunament.

La pregària no és mai una realitat màgica, com un ritu que automàticament produeix uns efectes. Pregar manifesta la nostra confiança en Déu, la nostra fe i esperança. I pregar per la pluja, en un món secularitzat com el nostre, manifesta un acte públic de fe molt convenient.

A la meua parròquia i a moltes altres ja fa mesos que resem per la pluja. La gent ho veu amb molta naturalitat. Jesús ens anima a demanar coses convenientes al Pare i aquesta aigua tan necessària és una realitat convenient per a tots. Seria expressió d'una mentalitat màgica o pagana demanar, per exemple, que ens toqués la loteria o la mort dels nostres enemics. Però demanar la pluja i les bones collites és una cosa bona. L'escassetat d'aigua amb tot el que comporta pot ser igualment una ocasió per fer veure a molts que l'autosuficiència tancada a Déu no porta enlloc. Cal discernir els signes dels temps i veure què ens vol ensenyar Déu en certes circumstàncies de la vida. Ara bé, la pregària per la pluja, perquè sigui ben cristiana i agradable a Déu, ha d'anar acompanyada d'un veritable esperit de conversió, d'una voluntat de fer el bé que Déu ens demana i remoure el mal i el pecat que tantes conseqüències funestes té per al món. I ens hi hem d'implicar tots. Fa pocs dies em vaig trobar un bon home pel carrer i em va dir: «Mossèn, ja cal que pregueu perquè plougui aviat; si no, estem perduts.» Jo li vaig contestar: «Ja fa mesos que nosaltres ho fem, però, i vós, ja ho feu?» Tots hem de tornar a pregar i a tenir Déu més present en la nostra vida. I les benediccions del Senyor ja vindran. Efectivament, tard o d'hora, plourà, però el que ens interessa és que plougui en el moment oportú. Us animo que preguem i molt per aquesta intenció.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Santa Maria de Bassacs, cinquanta anys de l'església

Antoni Caselles i Pons

Segons les investigacions realitzades per l'historiador gironellenc Josep Busquets, i que sortiran publicades en el llibre *L'església de Santa Maria de Bassacs*, que ja està en impremta, la construcció de l'església de Bassacs va ser fruit d'una conversa mantinguda l'any 1954 entre el que llavors era vicari general de la diòcesi de Solsona, Dr. José M. Rubio, i Mn. Pere Vilà, rector de Gironella, en la qual aquest li demanà que la capella de la torre dels amos de Bassacs fos declarada filial de la parròquia de Gironella.

Com a conseqüència d'això, el bisbat inicià un expedient demanant a Mn. Pere que informés de les raons que ho justificaven i ell contestava dient, entre altres coses, que creia oportú que es destinés a la barriada Bassacs un sacerdot. Argumentava la distància que separava de Gironella i el nucli de població que hi vivia, uns 700 habitants, la majoria treballadors de les dues fàbriques tèxtils, i que s'hauria de procurar la construcció d'una església pròpia, com més aviat millor.

Vista i aprovada la iniciativa del vicari general i escoltat el parer de l'arxiprest de Gironella, el 31 de juliol d'aquell any, el bisbe Mons. Vicente Enrique Tarancón va decretar que l'església de la torre fos filial de la de Gironella, fins que a la barriada Bassacs es fes un edifici propi que servís d'església.

Tenint en compte que a totes les colònies del Llobregat hi havia una església pagada pels amos de la colònia, Mn. Pere va encaminar les gestions cap a les famílies Fusté i Minoves, propietaris de les dues fàbriques que funcionaven en aquest barri. Passats dos anys, el 27 d'agost de 1956, la Sra. Bernarda de Martin, vídua de Salvador Fusté Teixidor, va fer donació d'un terrenys, situats a la partida de Sant Marc, per edificar-hi una església. La donació es feia a la diòcesi de Solsona, però amb la condició expressa que, en un termini màxim de deu anys, s'edifiqués en aquells terrenys una església filial de la parròquia de Gironella.

Construcció del temple

El setembre del 1957 a l'arquitecte Ramon Masferrer Homs (1926-2011) fill de Gironella, se li va encomanar el projecte per a la construcció de l'església de cal Bassacs. L'arquitecte va presentar els plànols, la memòria,

Imatge actual de l'església.

el plec de condicions i el pressupost estimatiu. En la memòria explicava que la façana s'havia dissenyat de manera que es veiés que era un edifici religiós, però procurant que la sobrietat de les línies no fos en perjudici de la seva estètica, sinó al contrari, que representés un element decoratiu dins del conjunt. El campanar, de 35 metres d'alçada, seria a l'exterior, però lligat a l'església.

La construcció de l'església es va

Construcció del campanar (any 1960).

realitzar amb aportacions de particulars, sense que constés el nom del donador, tot i que una part molt important de les obres i ornamentació va anar a càrrec de la família Fusté Teixidor. L'empresa encarregada de l'obra va ser Proyectos y Obras S. L., de Gironella, que va començar a treballar-hi el mes de novembre del 1957. En aquell moment les hores de paleta es pagaven a 15 pessetes. Una empresa de Barcelona va proporcionar les peces de ciment armat del campanar; els treballs de fusteria

s'encarregaren a Agustí Sabata, de cal Solsona; la part de ferrament a Hija de Salvador Sanpera; a Josep Bial la instal·lació elèctrica; la pintura interior i el campanar a Josep Gonfaus; també hi van treballar la ferreteria Seuba i Isern de Berga.

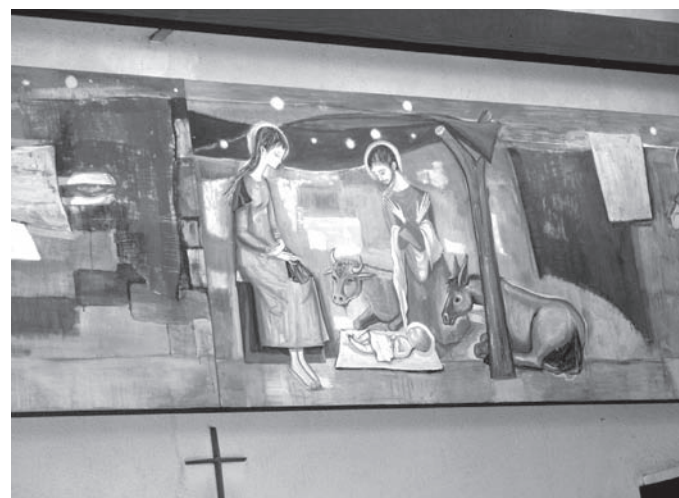
A l'interior de l'església s'hi va col·locar la imatge de Santa Maria, una talla de fusta; a l'exterior una de pedra, també de la Mare de Déu, obra de l'escultor Lluís M. Saumells i Panedés, nascut a Gironella (1915-1999). També se suposa que és obra seva la decoració del frontal de l'altar en pedra artificial en què apareix Crist assegut, beneïnt amb la mà dreta i envoltat pels símbols dels quatre evangelistes. D'un estil molt personalitzat, es deia de Lluís M. Saumells que «les seves escultures estilitzades sembla que s'enlairen cap al cel en recerca de la divinitat».

Les pintures que ocupen gran part del lateral dret del temple i que continuen pel frontal del cor són de Roser Agell Cisa (Barcelona, 1924), pintora i gravadora que es formà a l'Escola de Belles Arts de Barcelona i Roma. En la seva obra hi predomina sempre un caràcter poètic i al·legòric. Inspirades en diferents moments de la vida de la Mare de Déu, totes menys la primera es corresponen als misteris del Rosari.

Les vidrieries muntades al plom, amb vidres de catedral de diferents colors i situades al costat esquerre, donen lluminositat a l'interior de l'església; són de J. Bonet i construïdes per l'empresa Fornells-Pla de Barcelona.

50 anys de vida

La benedicció de l'església fou el 6 de maig del 1962, presidida per Mons. Vicente Enrique Tarancón, l'arxiprest Mn. Pere, Mn. Manel Cuadrench (capellà de cal Bassacs) i altres capellans,

Detall de les pintures de l'interior.

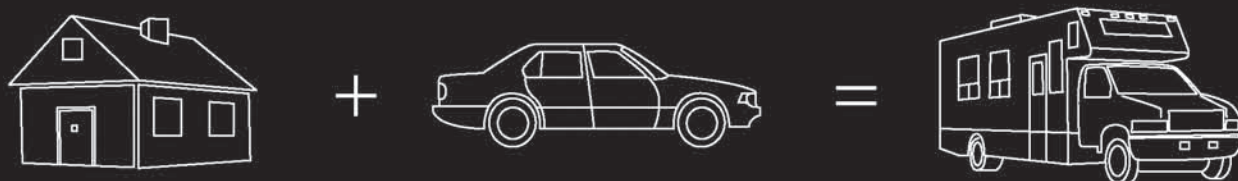
acompanyats per les autoritats de Gironella i els senyors Fusté i Minoves amb les seves esposes. Feien la seva entrada en processó des de la casa rectoral situada a l'actual carrer Barcelona fins a l'església, seguit per un gran nombre de feligresos que van assistir a l'acte.

Les activitats pastorals s'han mantingut amb normalitat durant aquests cinquanta anys. Batejos, primeres comunions, confirmacions, casaments, visites pastorals i enterraments han anat marcant el seu tarannà al llarg del temps. En el registre de l'església trobem enregistrats com a batejats 423 infants i que entre els anys 1975 i 1981 el nombre de casaments celebrats a l'església va augmentar considerablement.

Ara, commemorant aquest aniversari, s'està portant a terme una reestructuració de l'entorn de l'església, tot millorant les tanques i amb portes noves gràcies a la col·laboració del bisbat i l'ajuntament de Gironella. Amb l'aportació voluntària de la gent s'han canviat les portes de fusta de l'entrada i està previst reparar el rellotge, posar-hi una placa commemorativa... entre altres coses. Per això s'ha creat una Comissió Organitzadora del Cinquantenari i, entre les activitats previstes, hi ha la publicació, edició i gravació en CD dels *Goigs de Santa Maria de Bassacs*, amb lletra de Mn. Climent Forner, música de Mn. Joan Bajona i dibuix de Jordi Vallbona.

El dia 1 d'abril es farà un concert a càrrec de la Coral Estel de Gironella. També tindrà lloc l'obertura d'una exposició fotogràfica, amb més de cent imatges, i la presentació del llibre *L'església Santa de Maria de Bassacs*. El llibre és un recull de la història de l'església, amb curiositats i vivències passades. L'acte principal serà el diumenge 6 de maig, a les cinc de la tarda, amb la celebració eucarística commemorativa dels cinquanta anys de la benedicció de l'església, presidida per Mons. Xavier Novell, i els capellans de l'arxiprestat. Des de cal Bassacs, convidem tothom a compartir aquesta celebració amb nosaltres.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca

THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Paraula i vida

Les famílies i la vida

El president del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, Mons. Rino Fisichella, va demanar a Barcelona i a altres onze grans ciutats europees (Budapest, Brussel·les, Dublín, Frankfurt, Lisboa, Liverpool, París, Torí, Varsòvia, Viena i Zagreb) la participació en unes actuacions en ordre a promoure la nova evangelització. A les dues reunions que hem celebrat els respectius pastors diocesans a la seu del Consell vàrem acordar realitzar unes actuacions comunes a cada una de les dotze ciutats durant aquesta Quaresma, involucrant les parròquies, les comunitats i les institucions de la diòcesi en la mesura que fos possible.

Amb aquesta iniciativa, que es fa a dotze grans ciutats europees, es vol posar en relleu la consciència que ha de tenir sempre l'Església que existeix per evangelitzar, és a dir, per donar a conèixer als homes i les dones de cada temps la persona de Jesús, el nostre Salvador, i el seu Evangelí. També s'ha volgut posar en relleu que el bisbe és, en cada Església diocesana, el primer evangelitzador. Per això, els bisbes de les dotze Esglésies diocesanes que fem la Missió Metròpolis ens hem proposat

fer tres catequisis o exposicions de la fe cristiana adaptades a tres grups de persones: una als catecúmens, una altra als joves i una darrera a les famílies. Ahir, a les cinc de la tarda, a la basílica de la Sagrada Família, tinguérem la catequesi dirigida a les famílies. El passat 18 de desembre, amb motiu de la celebració del Dia de la Família, ja vaig convidar les famílies a aquesta eucaristia d'ahir. Ens reunírem en la vigília de la festa de l'Anunciació del Senyor, que celebra l'Encarnació de Jesús en les entranyes virginals de Maria. No podíem tenir un motiu millor per reflexionar sobre el valor de la família i de la vida. El matrimoni i l'amor conjugal estan ordenats per la seva pròpia naturalesa a la procreació i a l'educació dels fills. El matrimoni capacita els esposos per a la màxima donació possible de si mateixos, convertint-se en cooperadors de Déu per donar la vida a una altra persona humana, al fill. Així, els esposos, a la vegada que es donen entre ells, donen més enllà d'ells mateixos la realitat del fill, reflex vivent del seu amor mutu, signe permanent de la unitat conjugal i síntesi viva del seu ésser de pare i de mare. La vida humana des del primer moment de la seva

concepció és un obsequi meravellós de Déu. Ell ha creat aquesta vida i la valora moltíssim; per això, ens ha donat aquest manament: «No mataràs!». Aquest manament, també en els seus continguts més positius de respecte, amor i protecció de la vida humana, obliga a tots. Maria, per obra de l'Esperit Sant, va concebre el Fill de Déu en les seves entranyes virginals. Jesucrist és el «fruit beneït del ventre» de la Verge Maria. I és cert que tots els concebuts i encara no nascuts són també *fruits beneïts* de Déu, ja que Ell els ha atorgat l'existència en el si matern. La maternitat és sempre una bona notícia perquè està vinculada a una nova vida humana, que és l'obra més excelsa de la creació. El Concili Vaticà II, en el seu missatge conclusiu, fa una meravellosa crida a les dones: «Vosaltres esteu presents en el misteri de la vida que comença [...]. Reconcilieu els homes amb la vida». La mare admira el misteri de la vida i amb una intuïció singular comprèn allò que porta dins seu. La mare accepta i estima com a persona el fill que porta en el seu si. El respecte i l'amor de les famílies a la vida desitgem que sigui un dels fruits de la Missió Metròpolis que estem celebrant també a Barcelona.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

On hi ha Pere, allí hi ha l'Església

Sant Ambrós ens va deixar una frase que resumeix en molt poques paraules una idea molt important. En llatí és: *Ubi Petrus, ibi Ecclesia* on hi ha Pere, allí hi ha l'Església. La comunió amb el Papa és el signe màxim de la unitat que va voler deixar Jesucrist per a tots els seus seguidors. Des del principi es va viure així. Primer a Jerusalem, després a Roma, Pere va exercir la primacia i els primers deixebles així el van reconèixer.

Amb els Papes successius ha passat el mateix. L'Església sap que, sigui qui sigui el successor de Pere, és la persona que Déu ha posat per «confirmar els germans». La personalitat i les qualitats poden ser molt diverses, però el títol és el mateix, el de «dolç Crist a la terra», en paraules de santa Caterina de Siena. Els arquebisbes metropolitans, quan som nomenats, anem a Roma a visitar el Papa i rebre el pal·li, una cerimònia que és un signe d'unitat. Recordo molt bé l'emoció que vaig experimentar quan

vaig anar a la Ciutat Eterna per a aquesta començança tan agradable el juny de 2005. Aquesta proximitat física no sempre és possible, però sí l'espiritual, ja que no entén de distàncies geogràfiques ni del lloc on el Papa es trobi en cada moment. Aquests dies és a Mèxic i preparant el viatge a Cuba. Recordem *Ubi Petrus, ibi Ecclesia* i estiguem al seu costat, viatgem amb ell encara que sigui amb l'esperit i la pregària. És el seu segon gran viatge a l'Amèrica Llatina. El primer va ser al Brasil, i en aquesta ocasió visita un gran país, com és Mèxic, que fa gairebé un segle va donar molts màrtirs a l'Església, i que avui té una gran majoria catòlica i una gran devoció mariana, representada de manera molt particular per les multituds que veneren la Mare de Déu en el seu santuari de Guadalupe.

A continuació visitarà Cuba. Joan Pau II, que va visitar Mèxic en el seu primer viatge, va trigar molts anys a anar a Cuba, perquè volia assegurar-se que

el seu viatge a aquest país seria en profit de la comunitat cristiana i que representaria un impuls a la llibertat religiosa i als drets humans, com així va ser. L'aclamació general que va rebre el papa Wojtyła s'espera que la tingui igualment el seu successor. Resem pels fruits d'aquests viatges. Procurem identificar-nos amb les intencions de qui és cap de l'Església; llegim els seus missatges i fem-ho amb aquest sentit de preocupació per totes les ànimes, «des d'Orient fins a Occident», com ens va ensenyar sant Fructuós.

Aquests viatges són humanament esgotadors, però el Papa sent la necessitat de fer-los, per l'amor que té a totes les persones. Confirmar els germans en la fe necessita a vegades d'aquesta presència física, la mateixa que portava sant Pau a visitar comunitats cristianes ja establertes. Ajudem-lo espiritualment en aquesta sembra generosa de la llavor de Crist, perquè arrel·li en tots els cors.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERAL 2) TEMPS DE QUARESMA
(SALTERI: SETMANA 1)

MARÇ

25. DIUMENGE
V de Quaresma, Morat. Lectures: Jere-
mies 31,31-34 / Salm 50 / Hebreus 5,7-9
/ Joan 12,20-33
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ireneu,
b.; Humbert, ab.; Santes, Dula, mr.

26. DILLUNS
Anunciació del Senyor (S), Blanc.
Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 /
Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli,
b.; Santes, Màxima, mr.

27. DIMARTS
Fèria, Morat. Lectures: Nombres 21,4-9
/ Salm 101 / Joan 8,21-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants,
Alexandre, mr.; Rupert, b.; Santes,
Lídia, mr.

28. DIMECRES
Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-
20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52-56 / Joan
8,31-42
ALTRESCELEBRACIONS: Sants, Guntram,
rei; Sixt III, p.; Doroteu, ab.

29. DIJOUS
Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 /
Salm 104 / Joan 8,51-59
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril,
diaca i mr.; Eustaci, ab.; Santes, Beatriu
de Silva, vg.

30. DIVENDRES
Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-
13 / Salm 17 / Joan 10,31-42
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Qui-
rí, mr.; Règul, b.; Joan Clímac, ab.;
Leonard Murialdo, prev.

31. DISSABTE
Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-
28 / Salm Jeremies 31,10-13 / Joan
11,45-56
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benjamí,
diaca i mr.; Amós.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera Jr 31,31-34
Pactaré amb vosaltres una aliança nova
i no em recordaré més del vostre pecat

Lectura del llibre de Jeremies:
Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré
amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança
nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els
seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-
los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van
trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del
Senyor.
L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb
el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor:
Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els
seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el
meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre
dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em
coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del
Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré
més el seu pecat.

Salm responsorial 50
Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;
vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em lenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
Ensenyaré els vostres camins als pecadors,
i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

Lectura segona He 5,7-9
Aprenqué a ser obedient
i es convertí en font de salvació eterna

Lectura de la carta als cristians hebreus:
Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adre-
çà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo
i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu
l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill,
aprenqué en els sofriments què és obeir, i un cop con-
sagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna
per a tots els qui se li sotmeten.

Vers abans de l'evangelí Jn 12,26
Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi,
i s'estarà on jo m'estic

Evangelí Jn 12,20-33
El gra de blat, quan cau a terra, si mor, dóna molt
de fruit

Evangelí segons sant Joan:
En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havi-
en pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la
festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de
Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.»
Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a
Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill

de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat:
si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol,
però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva
pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest
món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer
servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic.
El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.»
En aquests moments em sento torbat. Què he de
dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar
en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu
el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he
glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho
sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que
un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per
mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara
és el moment que aquest món serà condemnat. Ara
el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré
enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.»
Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

Comentari de la Paraula

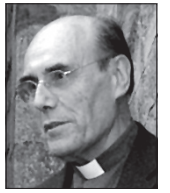
Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

«Ha arribat l'hora», el punt
culminant del Big Bang

Potser a algú semblarà massa pretensions el títol. A un científic,
certament; però no a un creient. Tanmateix, aquest punt cul-
minant no serà altre que un patíbul. Jesús mateix, al·ludint a la
seva mort en creu, ho dirà més endavant parafrasejant la imatge
de la serp de bronze: «I jo, quan sigui enlairat de la terra, ho
atrauré tot cap a mi» (Jn 12,32). D'altra banda, el moment precís
en què Jesús fa aquesta afirmació, «Ha arribat l'hora en què sigui
glorificat el Fill de l'home» (12,23), coincideix amb el desig que
alguns grecs, simpatitzants amb el judaisme, que havien pujat
a Jerusalem a retre culte per la festa de Pasqua, formularen a
Felip: «Voldríem veure Jesús.» Felip, un dels Dotze, és de parla
grega, igual que Andreu, ambdós de Betsaida de Galilea. Comu-
nitàriament, «l'Andreu i Felip li diuen a Jesús» (l'article uneix
estretament els dos noms). Jesús no parla, però, directament
als grecs. Seran els seus deixebles els qui hauran de superar les
fronteres d'Israel i dur la missió al món pagà. Amb l'arribada
d'aquests «grecs» a Jerusalem per retre culte en el Temple, Jesús
hi veu l'acompliment de les profecies messiàniques segons les
quals amb la vinguda del Messies els pagans tindrien també ells
accés al Temple. El còdex Beza ho recalca amb un adverbí: «Hi
havia també alguns grecs entre els qui pujaven per adorar (Déu)
amb motiu de la festa.» S'entén ara millor que Jesús s'esplai
amb els seus deixebles de parla grega que li han portat aquesta
bona nova i, malgrat que tingui molt clar que la seva exaltació
com a Messies no coincidirà ni de bon tros amb l'expectació d'un
Messies-Rei triomfant, interpreta aquest moment com el punt
culminant de la creació, «l'hora» en què tots els homes tindran
accés directe a Déu, sense necessitat de temples fets per mà d'ho-
me: la destrucció del «santuari del seu cos» a la creu representa
per als creients el definitiu salt qualitatiu de l'evolució.

Un instrument autoritzat per al coneixement de la fe

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Símbol de la fe i el catecisme de l'Església catòlica

Quan llegim els venerables textos dels Pares de l'Església, hi trobem amb freqüència explicacions del Símbol de la fe. Poso per exemple sant Ciril de Jerusalem, del qual són ben conegudes les catequesis mistagògiques adreçades als neòfits; però aquestes catequesis són com un apèndix d'una llarga sèrie de catequesis sobre el Símbol apostòlic. El Símbol apostòlic és una síntesi de la doctrina cristiana, i cal saber-lo de memòria per recordar constantment el contingut de la nostra fe; però el cristià ha de poder donar raó de la seva fe, ha de poder comunicar als altres allò que creu, que no són paraules simplement, sinó l'obra de Déu envers nosaltres.

És lògic, per això, que, en el moment que Benet XVI ha volgut impulsar una renovació personal, eclesial i missionera, de la fe dels cristians, amb la iniciativa de l'Any de la fe, hagi posat en primer pla la presència i la recomanació de l'ús del Catecisme de l'Església catòlica: «Un veritable instrument de suport a la fe, especialment per als qui es preocupen per la formació dels cristians» (*La porta de la fe*, 12). El beat Joan Pau II, seguint la recomanació dels Pares sinodals en el Sínode de l'any 1985, ja va voler aquest Catecisme amb aquesta intenció, i en publicar-lo solemnement el dia 11 d'octubre de l'any 1992 —trenta anys després de la inauguració del Concili Vaticà II— declarava en la constitució apos-

tòlica que precedeix el text: «Aquest Catecisme és una contribució importantíssima a l'obra de renovació de la vida eclesial... El declaro com a regla segura per a l'ensenyament de la fe i com a instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial» (citat a *La porta de la fe*, n. 11).

Estructura del catecisme i vida cristiana

«En la seva mateixa estructura, el Catecisme de l'Església catòlica presenta el desenvolupament de la fe fins a abordar els grans temes de la vida quotidiana. A través de les seves pàgines es descobreix que tot el que es presenta no és una teoria, sinó el trobament amb una Persona que viu en l'Església» (*La porta de la fe*, n. 11). En efecte, qui coneix el Catecisme de què parlem haurà observat que hi ha un fil conductor explícit que uneix les quatre parts del text: és el misteri de Crist, o el misteri de la fe, entès però en sentit objectiu, és a dir, allò que creiem, que és, finalment, Jesucrist. Els títols de les quatre parts són: la professió de la fe (explicació del Símbol apostòlic), la celebració del misteri cristià (litúrgia, i els set sacraments), la vida en Crist (la moral i els manaments), la pregària cristiana (especialment el Pare nostre).

L'ordre amb què els temes són tractats és també important. Comença per la professió de la fe, perquè així el cristià es lliura al misteri de Crist, enviat pel Pare per la salvació, i comunicador de l'Esperit Sant per als creients. Ell, el Crist, és res-

suscitat, vivent, present a la seva Església especialment en les accions litúrgiques, on actualitza i fa participar els fidels el seu misteri de salvació, amb l'operació de l'Esperit Sant. Amb la gràcia de Crist i l'acció de l'Esperit, el cristià pot viure com a fill de Déu, d'acord amb els manaments en la plenitud a què Crist els ha portat. Finalment, el fill de Déu entra, per Crist i mogut per l'Esperit Sant en la conversa trinitària, per la pregària, i molt especialment pel Pare nostre, que el mateix Jesús va lliurar als apòstols. Benet XVI comenta aquesta estructura: «Sense la litúrgia i els sacraments la professió de la fe no tindria eficàcia, perquè li mancava la gràcia que sosté el testimoni dels cristians. De la mateixa manera, l'ensenyament del Catecisme sobre la vida moral adquireix el seu ple sentit quan es posa en relació amb la fe, la litúrgia i la pregària» (*La porta de la fe*, n.11).

L'estructura interna del Catecisme corregeix una altra estructura de presentació catequètica, força comuna fins fa pocs anys, expressada en forma imperativa: allò que un cristià ha de creure (Credo), ha de fer (Manaments), ha de rebre (Sacraments). Hom veu de seguida que estem davant d'una visió moralitzant de la vida cristiana, en la qual els Manaments passen davant dels Sacraments, i aquests es distancien del Credo. Cal reflexionar sobre aquesta doble estructura, i mantenir fidelment la que ens presenta el Catecisme de l'Església catòlica, per la seva coherència i dinamisme.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Gontram

- ✓ Nascut a començament del segle VI al nord de França
- ✓ Rei dels francs, violent i lliurat a una vida dissoluta
- ✓ Convertit, va menar una vida piadosa i de penediment
- ✓ Va morir a Châlons-sur-Saone l'any 592

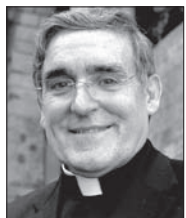
Aquest sant era nét de Clodoveu I, rei dels francs que es va convertir al cristianisme. Gontram, però, duia una vida molt diferent de la del seu avi. Les cròniques el descriuen com un home irascible, violent, venjatiu, amic de les batesses i abocat a la luxúria. Però va arribar un dia en què, turmentat per les seves males accions, es va penedir de tots els seus pecats i es va convertir. Des de llavors va procurar reparar tot el mal que havia fet fent donacions a l'Església, construint temples i ajudant els pobres. Durant les epidèmies, a més, anava a atendre personalment els malalts, cosa que el va fer molt popular entre els més humils. Sant Gontram acompanyava totes aquestes accions caritatives de pregària, confessions i penitències. D'aquesta manera, aquell rei que era la personificació de tots els vicis, per la conversió del cor va acabar sent un exemple de santedat per al seu poble.

[CatCristFamília]

SUPLEMENT AMB MOTIU DE LA VII TROBADA MUNDIAL DE LES FAMÍLIES DE MILÀ

Famílies, la cita de Milà amb Benet XVI

Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

A Milà hi haurà un esdeveniment molt important per a les famílies. Del 30 de maig al 3 de juny s'hi celebrarà la VII Trobada Mundial de les Famílies que organitza el Pontifici Consell per a la Família. El Sant Pare Benet XVI hi participarà.

Famílies de tot el món es reuniran aquells dies a Milà convocades pel Sant Pare per tractar una temàtica molt actual i vital: «La família, el treball i la festa.» És ben cert que el treball i la festa tenen molta relació amb la vida de la família i que hi ha una sèrie de problemes que té plantejada avui la família que obeeixen a la realitat actual del treball i de la festa.

El treball està al servei de la persona i de la família. El treball permet obtenir els mitjans econòmics que les persones i les famílies necessiten per viure

i satisfer les necessitats materials, culturals i socials. Tots coneixem les disharmonies entre família i treball pel que fa als horaris de treball dels seus membres i com això incideix molt negativament en el fet que els membres de la família es puguin trobar i conviure degudament pel bé de tots.

Però avui l'atur ha arribat al nostre país de manera alarmant amb les greus conseqüències per a les persones i les famílies. Respecte dels fills joves, l'atur ha arribat a un 50%. Això planteja gravíssims problemes per a la vida i realització de les famílies i tots en coneixem i sofrem les greus conseqüències.

La relació entre el bé i l'harmonia de la família i la festa és òbvia. La família necessita moments sovintejats en els quals es trobin junts tots els membres per mantenir i intensificar la comunitat de vida i d'amor que cal que tot matrimoni i tota família assoleixi. La festa és també perquè la família aplegada celebri el dia del Senyor amb la celebració de la fe i el descans. Aquí hi té molta importància el fet de preservar i

mantenir la festa del diumenge que a Europa especialment forma part de les nostres arrels cristianes i que configura la nostra identitat. Els horaris comercials incideixen fortament, també, en la vida de les famílies.

El Concili Vaticà II, celebrat a Roma ara fa cinquanta anys, ens ha dit que el bé i la realització de les persones, de la societat i de l'Església estan directament relacionats amb la salut de les famílies. Amb el bé i la realització de la família ens hi juguem molt.

És molt interessant participar aquests dies —del 30 de maig al 3 de juny— a la VII Trobada Mundial de les Famílies, a Milà. Us invito, estimades famílies, a participar-hi si us és possible, i a seguir a través de la nostra Delegació diocesana de Pastoral Familiar de Barcelona els treballs, les reflexions, les conclusions i les orientacions que oferirà el Sant Pare Benet XVI a les famílies de tot el món. Si podeu assistir-hi, ens hi trobarem i compartirem el riquíssim ambient familiar que entre tots crearem.

Amb el Papa, redescobrim la família

La Trobada Mundial de les Famílies a Milà estarà centrada en el tema del treball i de la festa

Samuel Gutiérrez

La Setmana de la Família i de la Vida, celebrada a les diòcesis catalanes del 19 al 25 de març, ha estat ocasió molt propícia per començar a escalfar motors de cara a la VII Trobada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc del 30 de maig al 3 de juny a Milà. «La família: el treball i la festa» ha estat el lema escollit pel papa Benet XVI per redescobrir la família com a patrimoni de la humanitat. «Cal fomentar la reflexió —va escriure el Sant Pare amb motiu d'aquesta convocatòria— i un compromís orientat a conciliar les obligacions i els horaris de treball amb la vida familiar i a recuperar l'autèntic sentit de la festa, especialment del diumenge, pasqua setmanal, dia del Senyor i dia de l'home, dia de la família, de la comunitat i de la solidaritat.» Benet XVI, que viatjarà a Milà de l'1 al 3 de juny, ha manifestat també el seu desig que la trobada mundial esdevingui «ocasió privilegiada per replantejar el treball i la festa en la perspectiva d'una família unida i oberta a la vida, ben integrada en la societat i en l'Església, atenta a la qualitat de les relacions, a més de l'economia del mateix nucli familiar».

Des de fa setmanes les delegacions de Pastoral Familiar dels bisbats amb seu a Catalunya han posat a l'abast de tothom qui ho desitgi les deu catequesis que amb motiu de la trobada ha preparat el Consell Pontifici per a la Família. *Família, treball i festa* són les tres paraules clau d'un trípod que relaciona la manera de viure les relacions en el si de la família amb la seva manera d'habitar el món (treball) i d'humanitzar el temps (festa). «Es tracta d'un tema molt encertat —afirma Mons. Agustí Cortés, bisbe delegat de la Tarraconense en l'àmbit de la pastoral de la Família i de la Vida—, perquè en el si de la família es donen els tres elements fonamentals de l'exigència de la criatura humana: presència d'amor, treball com a desenvolupament, creativitat i col·laboració amb la Creació, i la festa i el gaudi estètic».

La trobada de Milà, com en altres ocasions, inclourà també un congrés teològic-pastoral, del 30 de maig al 1 de juny, que aprofundirà sobre la importància de la família en les dimensions del treball i de la festa. «El treball i la festa —expliquen des de l'organització— són modalitats a través de les quals la família habita l'espai social i viu el temps humà. L'objectiu és il·luminar el nexa entre l'experiència de la família i la vida quotidiana en la societat i en el món.» L'estructura del congrés pre-

Tothom qui vulgui peregrinar a la Trobada Mundial de les Famílies de Milà pot adreçar-se directament a l'agència Ruth Travel: tel. 934 673 244 – info@ruthtravel.es

veu sis grans conferències de fons i diverses trobades, taules rodones, entrevistes, testimonis i comunicacions. També tindrà lloc diverses celebracions litúrgiques i pregàries, així com actuacions artístiques i musicals. El congrés se celebrarà simultàniament a diverses ciutats de la Llombardia.

Pelegrinatge català

La Delegació de Família i Vida de l'arquebisbat de Barcelona, a través

Pregària de la Trobada Mundial de les Famílies

Pare de nostre Senyor Jesucrist, i Pare nostre, t'adorem, Font de tota comunió; protegeix les nostres famílies amb la teva benedicció perquè siguin lloc de comunió entre els esposos i de vida plena donada recíprocament entre pares i fills.

Et contemplem
Artífex de tota perfecció i de tota bellesa;
concedeix a tota família un treball just i digne,
perquè puguem tenir l'aliment necessari
i gaudir del privilegi de ser els teus col·laboradors en l'edificació del món.

Et glorifiquem,
Motiu de l'alegria i de la festa;
obre també a les nostres famílies
els camins de la joia i el descans
per assaborir des d'ara aquell goig perfecte
que ens has donat en Crist ressuscitat.

Així els nostres dies, laboriosos i fraterns,
seran una finestra oberta cap al teu misteri d'amor i de llum
que Crist el teu Fill ens ha revelat
i l'Esperit Vivificant ens ha anticipat.
I viurem alegres de ser la teva família,
en camí cap a Tu, Déu beneït pels segles.

Amén.

de l'agència Ruth Travel, coordina el pelegrinatge que des de Catalunya s'unirà, en diverses modalitats, a la trobada mundial amb el Sant Pare. Una primera proposta ofereix la participació completa en l'encontre, amb sortida de Barcelona el dimarts 29 de maig i tornada el diumenge 3 de juny, després de la missa de les famílies. El viatge inclou la participació en el congrés teològic-pastoral i les celebracions durant el cap de setmana amb el papa Benet XVI. La segona modalitat de pelegrinatge ofereix una estada a Milà més concentrada, del divendres 1 de juny al diumenge 3, coincidint amb els actes centrals de la Trobada Mundial.

El divendres 1 de juny està prevista una trobada, al Teatre de la Scala de Milà, de les delegacions de Pastoral Familiar dels diversos països assistents. Serà un acte cultural i lúdic, d'intercanvi multicultural i mutu enriquiment. Aquell mateix vespre, a la catedral del Duomo de Milà, tindrà lloc una solemne adoració eucarística amb un marcat accent familiar. L'endemà se celebrarà la Festa dels Testimonis, al Parc Nord Aeroport de Bresso, amb la presència ja del Sant Pare Benet XVI. La trobada es clourà el diumenge 3 de juny, a les 10.00 h, en aquest mateix Parc amb la celebració solemne de l'Eucaristia presidida pel Papa.

Amb l'objectiu de preparar la Trobada de Milà, les diòcesis amb seu a Catalunya han organitzat diversos actes i conferències aprofundint sobre algun dels aspectes del lema d'enguany. A Barcelona, el bisbe auxiliar Sebastià Taltavull, tancarà el 26 de març la Setmana de la Família amb la conferència titulada *La família i la festa*. Tindrà lloc a les 19 h a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona.

Família i treball

Glòria Renom i Vallbona

Diputada i responsable d'Afers Religiosos de CiU al Parlament de Catalunya

Per començar, cal constatar que la família sobreviu, i val la pena dir-ho, a pesar de les crítiques i erosions que ha rebut des de diferents perspectives ideològiques i també des de distintes posicions filosòfiques en els darrers temps. Ara per ara, la família continua sent el nucli essencial de les nostres societats. Per altra banda, cal fer palesa la seva vulnerabilitat que es fa present al costat de la seva pervivència al llarg dels segles. Per aquest motiu des de fora cal vetllar i tenir-ne cura, però no només per la seva fragilitat, sinó també pel valor prioritari que representa per a les joves generacions i per a la societat en general, tal com s'expressa en els darrers estudis.

I es manté com a valor prioritari, perquè, en aquests moments difícils i de feblesa de l'ésser humà, es reconeix la família com un espai vital per desenvolupar-se, valorant molt especialment el pacte tàcit de la relació intergeneracional existent dins de la família d'atenció als més vulnerables, el respecte al fill com un subjecte de drets, i també com aquell espai propi i privat, on ens és possible ser nosaltres mateixos sense barreres, i on d'una manera informal i vivencial es transmeten valors de tot ordre: de llengua, de coneixements, de tradició, de creences, de país, de sentit de pertinença etc.

Ara bé, res no es podrà portar a terme si no es troben espais de trobada que ho facilitin. Aquest espai que és «escola de tendresa, comprensió i de l'afectuós oblit del jo», segons Stuart Mill, que convida a pensar en l'altre i en el seu desenvolupament, no podrà tenir lloc si no s'innoven les formes de treball i s'organitzen millor els temps laborals.

Les polítiques de conciliació entre el treball i l'àmbit extralaboral, una frontera cada cop més difícil de definir, és una preocupació creixent pel Parlament Europeu, que ha presentat propostes de resolució amb diverses directives als seus estats membres, dirigides a donar resposta als dos reptes més grans que té avui la UE: el desafiament demogràfic i el creixement econòmic. En aquestes directives s'adverteix de la importància d'adoptar polítiques familiars que incentivin el creixement demogràfic i la participació de la dona al món laboral.

La inexistència de mesures fiscals que incentivin i compensin les empreses per la instauració de polítiques que facilitin la conciliació dels seus treballadors i la manca d'assumpció de la corresponsabilitat com a valor fonamental de la nostra societat, són factors, entre d'altres, que dificulten l'harmonització entre família i empresa.

El mes de febrer passat, al Parlament de Catalunya, el conseller Josep Lluís Cleries ens va manifestar la voluntat del Govern de la Generalitat de reforçar les famílies segons consta en el seu pla de Govern, en especial en aquests temps de dificultats i de crisi econòmica, per a aquelles famílies amb situació de risc, les més vulnerables i amb menys recursos, impulsant polítiques més centrades en les necessitats reals de cada família: el Pla Integral de suport a la família amb una visió global de tot el que envolta la família; la llei de suport a les famílies nombroses i a les famílies en situació de vulnerabilitat i monoparentals així com també el desplegament de la Llei de Suport a les Famílies d'una forma transversal.

Cal, doncs, que el Govern i l'oposició, el món científic i econòmic, així com totes les organitzacions, institucions i individus competents, com a agents que conformen la societat, teixeixin sinergies per tal que tot l'ordre polític, social i econòmic sigui capaç de resistir el futur a llarg termini i modificar-lo, si cal, per tal que aquest binomi imprescindible família i treball tingui present i sobretot futur.

Família i festa

Mn. Manuel Claret

Delegat diocesà de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona

Un dels lemes de la trobada mundial de les famílies que se celebrarà a Milà és «Família i festa». Per què s'ha elegit aquest lema? Perquè la festa és part integrant i necessària en la vida de família i té diverses vessants. Si una família no sap descobrir els seus moments de festa, si no celebra els esdeveniments de la vida dels seus membres, pot perdre fàcilment la seva identitat. Els seus membres coexistiran però no seran una comunitat.

La narració bíblica de la creació ens diu que un cop acomplerta l'obra que Déu s'havia proposat, el setè dia Déu descansà, va beneir el dia setè i en féu un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora.

La narració dels sis dies de la creació acaba en el dia de descans. Déu descansa com admirant-se del que ha fet, de la bondat i de la bellesa de la seva obra. Si Déu descansa i contempla cal també que l'home faci el mateix. Només així

descobrirà per què Déu ho ha beneït. El setè dia és el més important de tots perquè Déu n'ha fet un dia sagrat. Els altres estan destinats a l'home, a dominar la creació i fer-la fructificar. El setè dia és per a Déu, per dialogar amb Ell, per realitzar la trobada personal, per trobar-lo com a amic, com qui acompanya en la vida, com a Pare.

La família necessita un espai que l'ajudi a tenir consciència de si mateixa. Necessita temps per respondre a tots i cadascun dels seus membres, per potenciar la importància i riquesa dels seus valors. En un món que tot ho centra en el canvi, en el moviment, en el soroll; una societat en què les relacions dels seus membres són «líquides», superficials, que exclouen el compromís, la persona, més que mai, necessita un lloc on de veritat sigui reconeguda com a tal, on pugui compartir el mateix destí, on se l'estimi per si mateixa com a important. La família ha de fer festa del que ella és. Ha de celebrar la vida, els esdeveniments dels qui la conformen, per donar-li consciència de la seva missió en el món, en la societat.

La festa de la família evoca la dimensió transcendental de l'home. No sols de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. Cal obrir-se a Déu en el diàleg, en la pregària, cercar-lo des del silenci. La vida de cada dia està plena de laboriositat, de dificultats, de petites o grans creus. La societat no ens facilita gaire mantenir les actituds i valors que elevin el cor de l'home. En la festa de la celebració del Dia del Senyor, retroben la Paraula que il·lumina, la joia i la força per tornar a començar, l'experiència que la dimensió espiritual de l'home és fonamental per créixer com a persona i com a fills de Déu. Els cristians, en el dia del Senyor, experimentem la presència del Jesús ressuscitat, que es dona i fa participar de la seva vida. És el dia en què ens reunim a l'entorn de la taula, per estrènyer els llaços amb Déu i els germans.

La festa en la família obre el nostre esperit a una comunió més universal. La festa és expressió de felicitat i de comunió. La vida de cada dia no deixa gaire temps per oferir temps gratuït als altres: als amics, als malalts. La societat vol canviar el dia de festa en un dia més de consum. El diumenge ha de ser un dia dedicat a Déu i als altres, a aquelles activitats que donen consciència de fer comunitat amb les persones.

L'Església és una comunitat de famílies. Estem convocats a celebrar una festa de trobada de famílies de tot el món. El cap de l'Església ens anima a reunir-nos a Milà per gaudir del que som i del que podem mostrar al món: ser una comunitat de famílies que per sobre de les races, cultures i tradicions, tenim en comú voler ser famílies contentes de si mateixes, que s'estimen en un amor sincer i que cerquen conjuntament manifestar i proclamar la importància dels seus valors i de la seva fe.

«S'adverteix de la importància d'adoptar polítiques familiars que incentivin el creixement demogràfic i la participació de la dona al món laboral»

«El diumenge ha de ser un dia dedicat a Déu i als altres, a aquelles activitats que donen consciència de fer comunitat amb les persones»

«El voluntariat, com la família, és una autèntica escola»

Francesc Xavier Gambús i M. Eugènia Millet, compromís solidari amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Carme Munté

És ben habitual que les famílies dediquin el seu temps lliure a practicar un esport, sortir al cinema, al teatre, anar d'excursió o visitar un parc d'atraccions, però potser no ho és tant que hagin fet l'opció de destinar-lo a fer un bé per als altres.

Aquest és el cas de Francesc Xavier Gambús Freixa (Sabadell, 1946) i de M. Eugènia Millet Abbad (Barcelona, 1947), compromesos des de fa anys amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i que han estat capaços de transmetre i compartir aquest voluntariat amb els seus tres fills.

La invitació a participar en el primer pelegrinatge a Lourdes va arribar per a Francesc Xavier Gambús d'una forma totalment casual. Va ser Jaume Armengol, aleshores consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, qui li va fer l'oferiment.

«El dia del bateig de la meua filla Lourdes, Mn. Jaume Armengol, que era el rector de la parròquia i també consiliari de l'Hospitalitat, en sortir de la cerimònia va dir-me: "Aquest any, el mes de setembre, m'acompanyaràs a Lourdes amb la gent de l'Hospitalitat." I així va ser, i des d'aleshores —era el setembre del 1977—, la meua dedicació a l'Hospitalitat ha anat creixent amb el temps, primer acudint cada any a la crida del mes de setembre, i després, a poc a poc, involucrant-me cada cop més en temes d'organització, responsabilitats diverses i, finalment, incorporant-me a la junta directiva l'any 2002.»

Si Francesc Xavier Gambús porta fets un total de 38 pelegrinatges a Lourdes, la seva dona, la M. Eugènia, va ser l'última de la família d'apuntar-s'hi.

Primer les atencions als fills, i després a la seva mare, van fer que no comencés a anar a Lourdes d'una forma més o menys continuada fins a l'any 2005. D'aleshores ençà, però, el seu compromís s'ha sumat al del seu marit, i fins i tot des de l'any 2008 són membres de l'*Hospitalité Notre Dame de Lourdes*, cosa que comporta entre d'altres el compromís de treballar almenys una setmana l'any en temes organitzatius i de servei al santuari de Lourdes.

Aquest compromís solidari d'aquest matrimoni actualment jubilat s'ha encomanat de forma pràcticament automàtica als seus tres fills (un noi de 38 anys i dues noies de 35 i 32 anys respectivament), tots tres casats i pares de família. «Actualment», explica la M. Eugènia, «és força normal que la nostra filla petita i el seu espòs ens acompanyin, almenys, en un dels pelegrinatges anuals».

Viure el voluntariat en família és potser una de les experiències més enriquidores que es poden tenir i dels

El dia del seu compromís amb l'«Hospitalité Notre Dame de Lourdes».

llegats més importants que es poden deixar a les generacions futures.

«Quan els adults han fet una aposta pel compromís social», afirma Gambús, «els joves i els infants perceben aquest sentit de la gratuïtat, de la fermesa en uns principis i de l'opció per a la participació comunitària, i genera la necessitat també de prendre opció». Per això, «el voluntariat, com la família, és una autèntica escola de formació on els pares i els fills comparteixen uns mateixos valors».

«A més», diu la seva dona, «si en el marc familiar es parla d'aquesta acció i es valora, comporta uns referents educatius que marquen una opció important amb vista al creixement personal dels joves. Enfortir la família millora la societat».

Perquè, de fet, el voluntariat forma part intrínseca de la família Gambús-Millet d'ençà dels anys seixanta. Tots dos treballaven en el món de la banca, pujaven els seus fills i alhora col·laboraven en un gran nombre de serveis.

Van començar a treballar en el món del voluntariat col·laborant en una campanya d'alfabetització d'adults, els anys seixanta, i molt concretament en una escola situada en un barracó a la barriada del Verdum de Barcelona. Després d'aquesta experiència, van venir molts altres serveis com la ca-

tequesi o el casal parroquial, o fins i tot la coordinació de voluntaris per a la visita de Benet XVI a Barcelona.

«Amb motiu de la visita del papa Benet XVI a Barcelona per consagrar la basílica de la Sagrada Família, el cardenal Lluís Martínez Sistach va encarregar-me la captació i organització de tots els voluntaris que van treballar aquell dia en tasques d'ordre. La M. Eugènia, la meua germana i alguna altra persona procedent de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes van ser determinants en les tasques administratives que aquest encàrrec comportava.» Com a conseqüència d'aquest fet, avui també Francesc Xavier Gambús coordina els Voluntaris de l'Arquebisbat, un equip de voluntaris que estan a disposició de la diòcesi en aquells esdeveniments que s'organitzen.

Aquesta família barcelonina ha fet seves les paraules de l'evangeli de Mateu, el resum d'un autèntic decàleg del voluntari: «Perquè tenia fam i em donàreu menjar, tenia set i em donàreu beure, era foraster i em vau acollir...» I la seva llavor ha estat sens dubte plantada en els seus fills.

«El meu pare», recorda el Francesc Xavier, «sempre ens deia que la nostra obligació, el dia que fóssim pares, era la de sembrar i, com el pagès, desitjar que la collita arribés a bon port. Aquest fet de sembrar i collir sempre, en el fons, dependrà del nostre exemple i constància tant en la fe com en les accions socials i solidàries que emprenguem».

L'esperança ara que són avis és que els seus set nets també s'incorporin a la vocació solidària de la família i que també experimentin com ells l'autèntic miracle de Lourdes.

«En la societat actual sembla que, en parlar de Lourdes, sigui imprescindible parlar de miracles, i quan es parla de miracles tots pensem en la curació d'un mal físic o una malaltia incurable. Si bé és cert que al llarg dels 150 anys s'han produït curacions que han estat definides com a curacions científicament inexplicables, això, tot i ser un signe, no és el més important. El més important de Lourdes —conclou Gambús— és el missatge de la Mare de Déu a una pobra pastora anomenada Bernadeta. Missatge evangèlic com pocs, que reclama dels fidels, sense que importin races, creences o nacionalitats, una atenció especial a la pregària i un convenciment personal vers la penitència.»

«Quan els adults han fet una aposta pel compromís social, els joves i els infants perceben aquest sentit de la gratuïtat»

«El meu pare sempre ens deia que la nostra obligació, el dia que fóssim pares, era la de sembrar i, com el pagès, desitjar que la collita arribés a bon port»

«A un fill l'estimes perquè és el teu fill»

Lucía Olano i Josep Rubio tenen una filla adoptada, la Valeria

Rosa María Jané Chueca

Arribo a casa de la família Rubio-Olano i em rep la petita de la casa, la Valeria. Sembla una nina, rossa, amb ulls blaus, eixerida... el seu pare em reconeix després que és un «bitxet». Entro en la intimitat de la família acollida per la mare, la Lucía. Mentre esperem que arribi el seu pare, la Valeria m'ensenya la seva col·lecció de princeses Disney... La Valeria és com qualsevol altra nena de 6 anys, tot i que amb una particularitat: ella va arribar a la família Rubio-Olano amb un any, i ho va fer de ben lluny, des de Rússia.

«En el nostre cas, van ser les circumstàncies les que ens van portar a adoptar», m'explica Josep Rubio, «ens costava molt biològicament tenir un fill i vam iniciar el procés d'adopció. I precisament aleshores, la Lucía va quedar embarassada! Vam tenir el nostre fill biològic, el Carlos, però ens vam quedar amb les ganes d'acabar aquest projecte que hauríem començat i vam reprendre el tema de l'adopció».

Mentre parlem al menjador, la Valeria s'asseu a terra, i dibuixa. De tant en tant ens mira i es queda pensativa. Sap que parlem d'ella...

Per a la Lucía, «el procés ha estat molt semblant a un embaràs...». Ens explica que van fer tres viatges a Rússia: «En el primer moment et presenten el nen i te'n tornes... hi ha uns mesos d'espera... en el nostre cas va ser molt ràpid. El més dur és l'espera des que coneixes el nen i saps que és el teu fill, fins que te'l donen. Hi ha una sèrie de viatges, en el nostre cas tres, que finalment resulten pesats i llargs. Només vols que et donin el teu fill i emportar-te'l a casa...»

L'adopció internacional va ser la via escollida, ja que l'adopció al nostre país resulta molt llarga i difícil. «Fet i fet Rússia tampoc no està tan lluny, Moscou-Barcelona són quatre hores... una vegada comences ja entres en aquesta dinàmica», diu la Lucía amb un somriure, sense perdre de vista la Valeria.

Quan les autoritats russes van assignar la Valeria a la família, la nena tenia 9 mesos. Va arribar a Barcelona amb un any. «Tots els nens arriben amb una "motxilla" a sobre, però com que la Valeria va venir tan petita va ser molt fàcil l'adaptació», assenyala el seu pare. Qui sí que s'ho va passar malament va ser el seu germà... «el Carlos tenia 3 anys i li va costar una mica la nova situació... però res que no sigui normal en un nen quan arriba un nou germanet a la família...», diu la Lucía.

Una més de la família

La vida no ha canviat gaire per al matrimoni amb l'arribada de la Valeria. «Canvia molt més passar de cap fill a un, que d'un a dos», indica la Lucía. I afegeix: «L'arribada de la Valeria va ser molt fàcil.»

La petita sap que és adoptada, és

una cosa que els seus pares li van dir des del principi. Josep Rubio opina que «és la seva realitat i entenem que no li podem privar que conegui aquesta informació. No hi ha cap problema». La seva esposa ens diu que «ella ha crescut sabent-ho, perquè si ho retardes no trobaràs mai el moment de dir-l'hi. Si des de petita sap exactament d'on ha vingut i que la vam anar a buscar és més fàcil. En el moment que ella ho vol, treu el tema. De tant en tant, fa una mica de regressió: vol ser un bebè i juguem quan ella era a Rússia... però de seguida es cansa i torna a voler tenir 6 anys... tot és molt més natural del que la gent creu».

També és una cosa natural per al fill gran, el Carlos, que ara té 8 anys. «L'educació és la mateixa per a un fill biològic que per a un adoptiu», assegura el Josep, «malgrat que al principi la Valeria ens requeria molt contacte físic perquè havia de crear un vincle amb nosaltres i amb el seu germà, per crear aquest vincle familiar». «En realitat», apunta la Lucía, «ella necessitava adoptar-nos a nosaltres, més que nosaltres a ella...».

El Carlos viu amb molta naturalitat que la seva germana sigui adoptada, de fet no fa cap diferència entre tots dos. «Ell no es planteja que sigui diferent», subratlla el seu pare, «no hem tingut gens de conflicte. El Carlos no vincula la filiació i el tractament amb la seva germana amb el tema de la sang, sinó pel contacte».

Darrerament han apagaregut notícies sobre conflictes entre pares i els seus fills adoptius. Per al Josep, aquests problemes moltes vegades tenen a veure no amb el fet que el fill sigui biològic o adoptiu, sinó «amb la maduresa o la capacitat per ser pare, perquè amb un fill biològic pots tenir els mateixos problemes en l'adolescència que amb un fill adoptat. No saps com sortirà un

«La por de no estimar de la mateixa manera un fill biològic que un fill adoptiu o la por de no poder assumir certes circumstàncies no hauria de tenir lloc»

«La Valeria ha crescut sabent que és adoptada, perquè si ho retardes no trobaràs mai el moment de dir-l'hi»

fill, sigui adoptat o no». La Lucía pensa el mateix: «Tu acceptes el teu fill tal com és, l'estimes i l'assumeixes com ve. I l'estimaràs perquè és el teu fill. La por de no estimar igual un fill biològic que un fill adoptiu o la por de no poder assumir certes circumstàncies no hauria d'existir. És el teu fill!, tot i que estic d'acord que no és el mateix adoptar un nen d'1 any, que de 5 o de 8... com més anys, més gran és la "motxilla" que porta incorporada.»

Per a aquest matrimoni, la paternitat i la maternitat exigeix «en primer lloc, voler ser pares, malgrat que sembla una obvietat», apunta el Josep, «suposa una responsabilitat de voler educar els fills, transmetre'ls uns valors, educar-los... no hi ha cap diferència entre ser pare biològic i pare adoptiu». La Lucía afegeix que un fill t'ensenya «a tenir paciència, a prioritzar, a donar importància al que realment en té, a estimar desinteressadament sense esperar res a canvi... malgrat que puc dir que donen molt més del que tu els dones».

L'arribada de la Valeria a la família va ser rebuda amb molt d'entusiasme i alegria. «Tots estem encantats», assegura el matrimoni. La seva experiència d'adopció és, sens dubte, molt positiva i satisfactòria. De fet, reconeix el Josep, «de totes les persones que coneixem que han adoptat no n'hi ha cap que s'hagi penedit de fer aquest pas. Totes estan encantades i felices, i ho repetirien segur».

Ja he pres massa temps a aquesta família que, amablement m'han obert les portes de casa seva. Arriba l'hora de sopar i trastornar els horaris de la petita no convé... La Valeria ja ha acabat el seu dibuix i ens l'ensenya... Mirant-la, la seva mare comenta: «Els tràmits de l'adopció es poden fer llargs i feixucs, i també l'esforç econòmic que comporta és considerable... però, amb tot, val la pena!»

La Pastoral Prematrimonial

Mn. Gaspar Mora
Consiliari de la Federació
Espanyola CPM

La joventut és una caixa de ressonància molt sensible als canvis socials, especialment en un dels àmbits on el canvi és més evident, el de la parella i la família. El tracte de l'Església als que demanen el sagrament del Matrimoni és un moment molt qualificat de la seva actitud davant del món d'avui, secularitzat i allunyat, i de la seva missió de nova evangelització. Sabent que la majoria de les parelles tindran amb l'Església una relació esporàdica.

La preparació per al matrimoni planteja diverses qüestions: el contingut, el clima, els agents més adequats. Tot depèn de l'objectiu que cal intentar en el conjunt de la missió evangelitzadora de l'Església i en les circumstàncies concretes d'aquest àmbit de la pastoral. L'objectiu és que els joves s'obrin al missatge evangèlic d'amor i de fe, de manera que la celebració que preparen sigui un signe viu de la seva adhesió a l'Evangeli i el punt de partença d'una parella i una família viscudes amb Esperit cristià.

Cada parella i cada persona són com són i viuen el seu moment. Cal intentar que facin passes de creixement cap a una adhesió viscuda a la visió cristiana de la vida. Per a això, el clima és decisiu. Han de trobar un clima acollidor i un ambient de diàleg que els ajudi a trobar-se en l'Església com a casa seva i els porti a una reflexió personal i de parella. Cal que trobin un lloc que els valori i els acompanyi cap a una fe i un amor viscuts i a decisions preses amb responsabilitat i generositat.

És clar que l'ambient d'avui respecte de la

«Han de trobar un clima acollidor i un ambient de diàleg que els ajudi a trobar-se en l'Església com a casa seva i els porti a una reflexió personal i de parella»

fe i de la vida en parella no es pot afrontar amb unes poques trobades. Però a l'hora de programar la tasca prematrimonial cal comptar amb les possibilitats reals. De fet, els joves que es volen casar a l'Església, en general, no demanen ni desitgen una preparació; l'accepten com una condició que l'Església posa per rebre el sagrament. En un clima així no es pot exigir a tots el que seria l'ideal—algú parla de dos anys de preparació—perquè probablement provocaria una reacció hostil del tot inadequada per plantejar un camí de reflexió sobre la fe i la vida cristiana. Probablement és millor fer una programació suficient i acceptable per a tothom, i promoure entre els joves promesos la idea d'un treball posterior voluntari més llarg.

Fa temps que, entre nosaltres i a tot Europa, es mou una inquietud: l'atenció als joves que es casen civilment, i si fos possible, als qui conviuen sense casar-se. Aquestes parelles tenen els mateixos reptes de tothom, i és una bona actitud cristiana intentar posar al seu servei els coneixements i l'experiència dels que en l'Església es dediquen a aquesta tasca. Els problemes pràctics són enormes, sens dubte. Però de la mateixa manera que els grans moviments socials han començat amb passos petits, pot ser una resposta als signes dels temps actuals promoure socialment la conveniència de preparar-se per a tots els que comencen l'entrançable aventura humana de la convivència matrimonial i la vida familiar.

Ruptura i crisi familiar

Dr. Santiago Bueno Salinas, *pvre.*
Jutge Eclesiàstic
Professor Ordinari de
la Facultat de Teologia
de Catalunya

Són tan complexes les causes de les ruptures i la crisi familiar que és agosarat intentar una resposta simple. La secularització de la societat és el primer problema. Però això no ho explica tot: les crisis i ruptures també arriben a esposos creients. Tanmateix, els cristians no hem viscut mai aïllats del món, i «els criteris del món» mostren la seva influència entre nosaltres.

L'individualisme és probablement l'origen de molts dels nostres mals, i es mostra amb cruesa en les relacions de parella, especialment quan el temps d'enamorament dóna pas al sagrament del Matrimoni. En efecte: quantes vegades no hem sentit que les persones «esperen del matrimoni» que ompli llurs anhels de felicitat, de realització personal...? I ens sembla correcte: hi tenen tot el dret! Però, segur que aquest és el model cristià?

Tal vegada no: és un model egocèntric. No està presidit per la generositat (que es autorenúncia), sinó pel criteri del benestar personal. Finalment, constatació de la realitat: ets des-graciat.

La ruptura matrimonial és viscuda habitualment com un fracàs personal: qui contrau matrimoni, hi inverteix tots els seus valors: vida, esperances, amor, futur, anys de dedicació i esforç... Però no tots els fracassos tenen una causa moral de culpabilitat; molts tenen la seva arrel en el moment de contraure el matrimoni: perquè sigui un autèntic sagrament no basta amb uns requisits naturals, car tot sagrament és un signe de la presència de Déu. Rere segles d'experiència, l'Església formula aquests requisits en les normes del Dret Canònic.

Quan un catòlic constata la impossibilitat de conviure, s'imposa la dolorosa solució de la separació. Molts obtindran el divorci civil... però no poden tornar a casar-se canònicament, perquè el vincle sacramental es manté. I si un divorciat catòlic contrau nou matrimoni civil? Davant l'Església, la seva situació jurídica no

«L'individualisme és probablement l'origen de molts dels nostres mals, i es mostra amb cruesa en les relacions de parella»

canvia: continua unit a l'Església (no està excomunicat), i pot participar en moltes de les seves activitats. Però la seva situació moral és imperfecta, i per rebre l'Eucaristia cal que un fidel es trobi net en consciència. En aquests casos, si el divorciat no pot rebre la comunió, no ha de desesperar: continua sent fill de l'Església, pot assistir a missa, a tots els actes litúrgics, pregar amb la comunitat, intentar la comunió espiritual... i en consciència ha de veure si és possible en el seu cas la declaració de nul·litat del matrimoni, que equival a establir que no va arribar a néixer autènticament.

El Codi de Dret Canònic estableix les causes de nul·litat, i la jurisprudència ha anat determinant-ne l'abast, en coherència amb l'Evangeli i la doctrina de l'Església. Les causes més freqüents de nul·litat de matrimoni són les que deriven de problemes psíquics, i les provocades per la no-acceptació d'algunes característiques del matrimoni sacramental: la indissolubilitat o la funció de procreació. Però hi ha molts altres supòsits que jutgen els tribunals eclesiàstics de cada diòcesi en nom del seu bisbe.

«La fe ens ha fet créixer en solidaritat, consciència obrera i compromís davant dels altres»

La família Mate és un exemple de les dificultats laborals que pateixen moltes llars

Eduard Brufau

Els quatre membres de la família Mate —el matrimoni format per la Maria i en Joan i les seves filles, Alba i Laura— saben què és la crisi. La Maria és mestra del Departament d'Ensenyament, i pateix retallades des de fa temps. En Joan, mecànic industrial, treballa per a una empresa del sector de l'automòbil. Ara compleixen a l'empresa un ERO d'una durada de setanta dies per treballador durant aquest any. El 2009 i el 2010 també en van patir.

L'Alba, de 24 anys, té un contracte de 2,5 hores diàries com a monitora en un menjador escolar i busca feina. La Laura, de 22 anys, té dos contractes de monitora de reforç i vetlladora en dues escoles, amb un total de 23,5 hores setmanals. A més té una beca del Consorci d'Educació de Barcelona per desenvolupar tasques de monitoratge en un institut del barri. Les feines de les seves filles, doncs, són de la mateixa durada que el curs escolar i en aquest moment, del que porten cotitzat, no se'n deriva cap dret a prestació d'atur.

La mare, la Maria, viu dia a dia la preocupació de veure com disminueixen els recursos en l'educació pública. Té un càrrec directiu a l'escola i ha de gestionar les angoixes de les companyes (retallades de sou, de llocs de treball...) i dels pares i mares que estan preocupats pel futur i pel present. «Hi ha famílies que

no saben com alimentar els seus fills!», remarca.

En Joan viu amb incertesa el seu futur professional; d'una banda no sap cap a on aniran les decisions empresarials i de l'altra sap que per als qui busquen feina tenir una certa edat ho fa tot més complicat. A més, en haver tingut responsabilitats sindicals els seus companys el veuen com un referent i, davant d'aquesta situació, ell no els pot donar sortida. Ara aprofita els dies d'expedient de regulació per anar a Ossa a cuidar la

seva mare.

L'Alba no ha acabat els estudis universitaris i ara està més preocupada per trobar feina i la capacitat d'independència que això li pugui donar. Encara no ha trobat res, «tot i que s'ofereix a un ampli ventall de possibilitats, i això li provoca desencís», afirma el pare. La Laura, amb els estudis de Magisteri acabats, ha encarrilat la seva recerca de feina en l'àmbit de l'educació a través de la feina de monitora, ja que «entrar a exercir de mestra en aquests moments és gairebé

impossible». També té desitjos d'independitzar-se, però el seu sou tampoc li ho permet.

Tot plegat ha fet que la família, sense patir problemes econòmics greus, darremament hagi ajustat algunes despeses. «Aquests ajustos són fruit de la revisió de la nostra vida, amb l'objectiu d'encaminar-nos cap a un decreixement econòmic, fet que seria desitjable com a plantejament general a la nostra societat. Davant de certes vivències, és molt important la comunitat de referència, per a nosaltres la GOAC (Germanor Obrera d'Acció Catòlica). A l'equip i amb l'equip revisem la nostra vida i hi trobem el suport necessari per afrontar allò que s'esdevé amb optimisme i buscant l'alternativa d'un món més just, amable, solidari, transparent... i d'acord amb el Regne de Déu.»

Ens expliquen quin és el paper de la fe en aquesta situació: «A casa hem anat posant en comú les nostres preocupacions i neguits. La vivència de la fe ens ha fet participar com a família, activament, de forma comunitària, en alguns projectes que ens han fet créixer en solidaritat, consciència obrera, compromís davant els altres..., i entenem que la fe allò que primer ens dóna és la necessitat de construir un món diferent. Ens sentim privilegiats. La fe ens dóna la seguretat d'estar construint una societat amb els valors necessaris per a les persones en contraposició als que dirigeixen el món tot destruint la creació de Déu.»

«Estem totalment integrats a la societat catalana»

Testimoni d'una família colombiana establerta a Barcelona

Miquel Àngel Codina

«L'acollida que tenim a Barcelona és meravellosa! Estem totalment integrats en la societat catalana», afirma amb satisfacció Isabel Cristina Varela. Nascuda a Cali (Colòmbia), va estudiar batxillerat i confecció. Aquí treballa com a assistenta de la llar. La Isabel va arribar a l'Estat espanyol fa onze anys amb la seva filla Paula, que va venir al món a la ciutat colombiana de Palmira. La nena llavors tenia 5 anys. «A través d'una amiga, se'ns va donar l'oportunitat d'emigrar a Espanya. Primer vam viure a Lanzarote durant un mes i mig i després ens vam traslladar a Barcelona», explica.

«Jo ja em sento d'aquí. No em sento immigrant», comenta la Isabel. I afegeix: «L'acollida que he tingut per part dels catalans sempre ha estat increïble. Treballo per a persones catalanes i els demano que em parlin en català. M'encanta aquest idioma i poder-me expressar i pensar en català. Amb la meua filla parlo en català.»

Per la seva part, Luis Frank Iral, nascut a Medellín (Colòmbia), recorda que al seu país treballava com a «cap de personal en una empresa d'instal·lació de fusteria. Amb 30 anys que llavors tenia se'm van negar les oportunitats labo-

ral. El perfil dels treballadors havia de ser més jove. Fa dotze anys vaig decidir viatjar a Barcelona per intentar-me construir un futur nou. Vaig arribar sol. Aquí treballo com a tècnic de frigorífics».

El Luis assegura que «la integració va ser al principi una mica problemàtica. La imatge que es té de l'home colombià està plena de prejudicis, ja que se solen vincular al món de la droga. Desvirtuar aquesta idea preconcebuda va costar una mica. Jo només havia emigrat per treballar. Amb el pas del temps, he guanyat respecte i credibilitat. Ara em sento molt content de ser aquí. No parlo català però l'entenc perfectament».

«Tota la meua família —posa en relleu Isabel Cristina Varela— és molt catòlica. Una doctrina que prové dels meus avantpassats. Per exemple, la meua mare és catequista a Colòmbia. La religió m'ha acompanyat al llarg de la meua vida. També quan vaig emigrar. Fa tres anys que sóc coordinadora de missa a l'església parroquial de la Mare de Déu de

Lourdes, situada al barri barceloní del Poble Sec. M'encarrego d'organitzar la missa dels diumenges: les lectures, les paneres, etc. Ser cristiana em fa sentir molt bé interiorment.»

La Isabel ha inculcat la fe catòlica a la seva filla Paula, de 15 anys. «Els diumenges vaig a missa. Per a mi és important tenir fe. Jo sé en què crec.

Els meus amics saben que sóc cristiana. A classe de biologia mantinc xerrades molt interessants amb una companya sobre ciència i espiritualitat. Totes dues ens adonem que hi ha d'haver una força creadora original de tot», assenyala la Paula. Segons el Luis, «a casa meua som catòlics, però no érem gaire practicants». «En aquests set anys de matrimoni, la Isabel m'ha ajudat a reprendre les creences i a aprofundir en la fe. Aquí he fet la Primera Comunió i la Confirmació. En certa manera, la vivència de la religió catòlica també ha estat una manera d'integrar-nos més en la comunitat, al barri», reconeix el Luis.

Els tres membres de la família Iral-Varela duen a terme diverses activitats conjuntes de signe cristià: «Anem a missa els diumenges, participem en els dinars de germanor de les quatre parròquies del Poble Sec (Mare de Déu de Lourdes, Sant Pere Claver, Santa Madrona i Sant Salvador d'Horta), a les quals assisteix una multitud de persones, etc.», diu la Paula.

«Necessitem estar formats per enfrontar-nos als dubtes de fe dels nostres néts»

M. Carme Janer, vicepresidenta de Vida Creixent a Barcelona

Carme Munté

És una orgullosa mare i àvia de família. Vídua des de fa vint anys, la seva agenda diària és plena d'activitats que l'ajuden a mantenir-se en forma de cos, ment i esperit. Responsable d'un dels dos grups de Vida Creixent de la parròquia Verge de la Pau, membre del Consell Parroquial Pastoral i vicepresidenta de Vida Creixent en l'àmbit de l'arxidiòcesi de Barcelona, la M. Carme Janer (Barcelona, 1934) diu que avui més que mai els avis han d'estar ben formats per tal de poder acompanyar els néts en el camí de la fe. Ella, que comparteix moltes estones amb els quatre néts, sap que és molt important donar respostes a les preguntes sempre compromeses dels nens. «Fa uns dies el meu nét més petit em va preguntar: "Àvia, tu t'acceptes a tu mateixa?" Li vaig respondre que es tractava d'una pregunta molt important i que necessitava uns dies per reflexionar-hi amb calma...»

Els avis sou de les poques persones que parreu als néts sobre Déu!

Hi ha famílies de tota mena. Tant podem trobar-nos el cas d'una àvia que em comentava que el gendre li va prohibir de parlar als néts sobre Déu o la religió, com altres avis que eduquen els néts perquè els mateixos fills els ho han demanat. Hi ha moltes maneres d'ajudar-los en aquest suport a la fe.

En el seu cas...

Els ajudo a estudiar l'assignatura de Religió, visitem plegats la catedral o

alguna església significativa, els explico anècdotes del grup de Vida Creixent, llegim plegats llibres de contingut religiós... Ara bé, quan són més grans el que és realment important és que nosaltres siguem coherents. Hi ha d'haver coherència entre el que diem i el que fem. I també hem d'estar sempre a punt per fer una observació que els pugui ser significativa. La figura de Jesús, per exemple, és un testimoni que els atreu molt i que el poden entendre molt bé. Quan siguin grans potser no entendran el Vaticà, les tiars, els solideus... però

sí que entendran la figura de Jesús, el seu exemple i el seu testimoni.

La formació gràcies al grup de Vida Creixent és també una ajuda per donar resposta a les preguntes compromeses dels nens?

Sí, però penso que encara necessitem una formació més específica per enfrontar-nos als dubtes que puguin tenir quan siguin una mica més grans. Hem de saber què contestar en un moment donat.

Com va començar a participar en el grup de Vida Creixent?

Al cap d'un any d'haver mort el meu marit, em vaig oferir a la parròquia per fer alguna tasca de voluntariat, però per indicació del vicari vaig acabar integrant-me al grup de Vida Creixent. Amb els anys hem aconseguit tenir dos grups, però a l'hora de buscar responsables, he de dir que hi ha poca gent disposada a comprometre's. De vegades es parla que els joves tenen por del compromís, però és que també la gent gran!

Davant l'actual situació socioeconòmica, els avis s'han convertit, a més, en un coixí per a moltes famílies.

Són molts els casos de fills que han hagut de tornar a casa dels pares a causa de l'actual crisi econòmica. Una altra situació molt trista és la d'aquelles famílies que han tret l'avi de la residència perquè visqui amb ells i així poder-ne gestionar la pensió. En molts casos, els avis són un coixí per a les seves famílies. Són les persones en qui pots recolzar-te en un moment donat tant des del punt de vista econòmic com de suport emocional i d'atenció als fills. Per a mi és molt gratificant ser àvia!

Polítiques de família

Josep Lluís Cleries i González
Conseller de Benestar Social i Família

Què pot suposar una millora de la qualitat de vida de les famílies? Com es promou la natalitat? Com incideixen en els fills els conflictes familiars? De quina forma es poden millorar les habilitats de mares i pares per educar els fills? Com millorar la transmissió de valors dins la família? Preguntes d'aquesta mena són les que un Govern sensibilitzat en la importància de la família ha de formular-se, donar-hi resposta i actuar amb una perspectiva de resultats a curt i llarg termini, en benefici de la societat.

Cal partir de la concepció de la persona i la institució familiar com a capital més important que té un país, per entendre que les polítiques socials i de suport a la família no són una despesa social, sinó una inversió social. Aquesta inversió, alhora, ha de ser sostenible, feta des del realisme de les possibilitats de l'administració, perquè es pugui

mantenir en el temps i tenir estabilitat. Sabem del cert que les úniques polítiques familiars que donen fruits són les que es mantenen durant llargs períodes de temps, per la qual cosa és important disposar del màxim consens entre grups polítics per evitar canvis radicals cada cop que hi ha un relleu governamental.

La situació actual de Catalunya, enmig de greus dificultats socioeconòmiques que fan que una part de la societat es trobi en risc d'exclusió social, requereix una resposta que eviti la fallida de les institucions i la desaparició dels pilars de l'estat del benestar, fent-lo viable i sostenible. A més, la prioritat és la lluita contra la pobresa, i en especial la pobresa infantil i, per tant, de les famílies amb infants. Aquesta és una actuació on l'actual Govern destina molts esforços, buscant la complicitat del conjunt de la societat, en especial de les entitats socials.

Igualment, buscant redreçar el rumb de les polítiques de família dels darrers anys, l'actual Govern treballa en un Pla Integral de Suport a la Família, que presentarem durant aquest 2012, amb la voluntat de reforçar la família com a estruc-

«L'actual Govern treballa en un Pla Integral de Suport a la Família, que presentarem durant aquest 2012, amb la voluntat de reforçar la família com a estructura social bàsica de Catalunya»

tura social bàsica de Catalunya, millorant la seva qualitat de vida i contribuint a construir una societat més cohesionada. Aquest Pla inclourà accions concretes destinades a donar suport transversal a la família, com ara la formació de pares i mares, promovent el reconeixement a les empreses familiarment responsables, difonent activitats de lleure familiar, recuperant un sistema d'ajuts econòmics a les famílies amb fills a càrrec i en especial a les nombroses, entre d'altres mesures. El Pla també tindrà un eix de suport a la maternitat i a les famílies que es formen, millorant la informació adreçada a les llars on arriba un nou fill o filla, o amb un programa de suport a les adolescents embarassades. I en tercer lloc, el Pla inclourà un eix amb mesures concretes per donar suport a famílies en situacions diverses, com ara noves lleis per a les famílies nombroses i monoparentals, entre d'altres accions. Totes aquestes actuacions, decididament, han d'ajudar-nos a situar Catalunya com un país referent pel que fa a la protecció de la família, en el marc de l'any 2014 que les Nacions Unides han decidit declarar de nou com a any destinat a la família.

Urgell

Sortir per trobar-se

Indrets bells i tranquils al Pirineu per viure una Setmana Santa diferent

Casa d'espiritualitat la Immaculada.

Grup de famílies que passarà la Setmana Santa a la Seu.

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Acolliment, tranquil·litat, natura, un entorn favorable a l'aflorament de la riquesa interior i la trobada amb Déu... Són els principals atractius que porten moltes persones a sortir de la ciutat i passar uns dies en un indret on poder-se trobar més fàcilment amb el seu «jo» més profund i amb el seu «Tu».

Al bell mig dels Pirineus, a la vall de la Cerdanya, les carmelites de Sant Josep fan possible un d'aquests indrets, la Casa de la Immaculada, una residència amb capacitat per acollir més de cinquanta persones situada al Pla de Tartera de Prats de Cerdanya, des d'on es veu l'estació d'esquí de la Molina, la serra del Cadí i el pic del Moixeró. Nens, seminaristes, joves, ancians, monges, casats, bisbes... resen a l'acollidora capella, juguen al parc infantil, passegen pel jardí, es reuneixen a les sales o descansen a les habitacions quan fan un recés a la casa, s'hi allotgen durant uns dies d'esquí o passen allà la Setmana Santa en família. «Els acollim perquè descansin, volem que marxin contents d'haver estat aquí», explica Teonila Navarro, una de les cinc germanes que s'ocupen de la casa. La seva congregació, fundada per la Mare Rosa Ojeda l'any 1900 a Barcelona, es dedica precisament a tenir cura de malalts i ancians i a l'educació, amb l'espiritualitat del Carmel i els sants de l'orde carmelità, santa Teresa d'Àvila i sant Josep, com a advocats.

El capellà, Mn. Enric Bonet, viu a la mateixa casa i presideix la missa cada dia a les vuit del matí, i els diumenges i festius, a dos quarts de dotze del migdia. Moltes famílies de les urbanitzacions i els pobles dels voltants s'hi apropen per compartir l'eucaristia dominical en aquest bell racó adient

per a nens i grans. Alguns dels allotjats comparteixen també les pregàries comunitàries amb les religioses.

La Casa de la Immaculada, construïda als anys 60 del segle XX, es va obrir amb la idea d'acollir les religioses de la congregació i altres persones que volien descansar.

A 36 kilòmetres de la Casa de la Immaculada en direcció a Andorra, a la ciutat de la Seu d'Urgell, les germanes de la Sagrada Família d'Urgell acullen els visitants a la casa on es troben les despulles de la fundadora de la seva congregació, la beata Anna Maria Janer. La Residència de la Sagrada Família d'Urgell també té vistes al Cadí i es troba enmig de la ciutat de la Seu, concretament al seu passeig principal, just al lloc on el 26 d'agost del 1875, després de la rendició de la ciutadella de la Seu d'Urgell, el bisbe Josep Caixal va esperar assegut sobre una pedra que es determinés la seva sort: el desterrament. La primera pedra de l'edifici es va col·locar el 18 de març de l'any 1900 i el 14 de juny de l'any següent es va inaugurar la casa, que va servir d'escola fins l'any 1945, de noviciat fins al 1970, més tard de residència d'estudiants i finalment de casa d'acollida per a persones que hi passen uns dies de descans.

La casa, de 32 habitacions, compta amb una zona enjardinada i té molt a prop camins, boscos i muntanyes on passejar, perdre's i trobar-se.

Setmana Santa en família

Aquest any, com ho fan des de fa prop d'una dècada, un grup d'unes set famílies sorgit al barri barceloní d'Hostafrancs passarà el Tridu Pasqual a la residència de la Sagrada Família i celebrarà la mort i la resurrecció de Jesús acompanyat per un pare jesuïta. «Les germanes ens reben molt bé, ens donen totes les facilitats i ens hi

**CASA D'ESPIRITUALITAT
LA IMMACULADA**
La Tartera. Prats de
Cerdanya
Tel. 972 890 225
E-mail: hcsjric@hotmail.com

**RESIDÈNCIA SAGRADA
FAMÍLIA**
Passeig Joan Brudieu, 2-4.
La Seu d'Urgell
Tel. 973 350 114

trobem molt còmodes», explica Jordi García Gómez, un dels pares de família d'aquest grup, una Comunitat de Vida Cristiana (CVX). «Ens va bé perquè fem celebracions en què poden participar els nens; a més, aquests dies de convivència reforcen els lligams del grup, ens fa sentir una mica que estem al mateix camí, potser a distància», afirma.

Aquestes famílies valoren també la tranquil·litat de la residència de la Sagrada Família. «Ajuda a fer un cert clima. Passem estones al jardí, fem excursions... i això no seria possible fer-ho a Barcelona; el silenci hi ajuda i estar a la natura obre al tema transcendent», explica García, i recorda: «Anys enrere havíem celebrat la Pasqua als mateixos locals d'Hostafrancs, però hi havia més dispersió, algunes persones tornaven a dormir a casa seva i no hi havia tanta convivència.» D'altra banda, continua,

«ens hem adonat que a les monges també els agrada i els va bé, perquè a vegades n'hi ha algunes de grans que tenen mobilitat reduïda i no surten, i així poden assistir allà mateix a les celebracions d'aquesta Pasqua familiar».

La missió d'acollir

La comunitat de religioses que viu a la casa està formada per deu monges, que viuen l'acolliment i el servei als visitants com una missió. «Si estàs a l'escola, estàs al servei dels alumnes i intentes treballar amb els laics; si estàs aquí, intentes ser acollidora amb la gent, escoltar-la, intentar que se senti a gust, que pugui expressar-se i sentir-se com a casa i no estranya, els donem confiança», explica la superiora de la comunitat, la germana Pietat Pérez. I afegeix: «Dediquem als visitants el temps que requereixen, els escoltem, portem a la pregària els problemes que ens expliquen: si la teva missió és atendre la gent, hi dediques el temps que necessita.» La religiosa creu que el que més atreu les persones a la casa és la tranquil·litat i l'acolliment, valorats per molts com a tresors preciosos en una cultura plena de soroll i individualisme.

*Preu just per llibres i postals antigues,
cartells, segells, soldadets de plom...
Valoració sense compromís i, si vol,
retirem els mobles.*

Telefon: 695161272

Barcelona

Acollida i dignitat per a la gent que viu al carrer

Neix l'Espai de Vincles: Rosalia Rendu «Vinculant persones»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Fa un parell d'anys diferents entitats d'Església i persones a títol particular van detectar la necessitat d'oferir un aixopluc a la gent que viu al carrer, però no un refugi qualsevol. La idea era disposar d'un espai per a aquelles persones tan desestructurades i desarelades que no acceptaven els recursos habituals. «Tot va sorgir arran de la petició d'un home que demanava un racó per dormir, sense normes ni horaris... protegit de les agressions del carrer. No demanava serveis, només un aixopluc», ens explica Francesc Patricio, director general de la fundació Filles de la Caritat, Fundació Social.

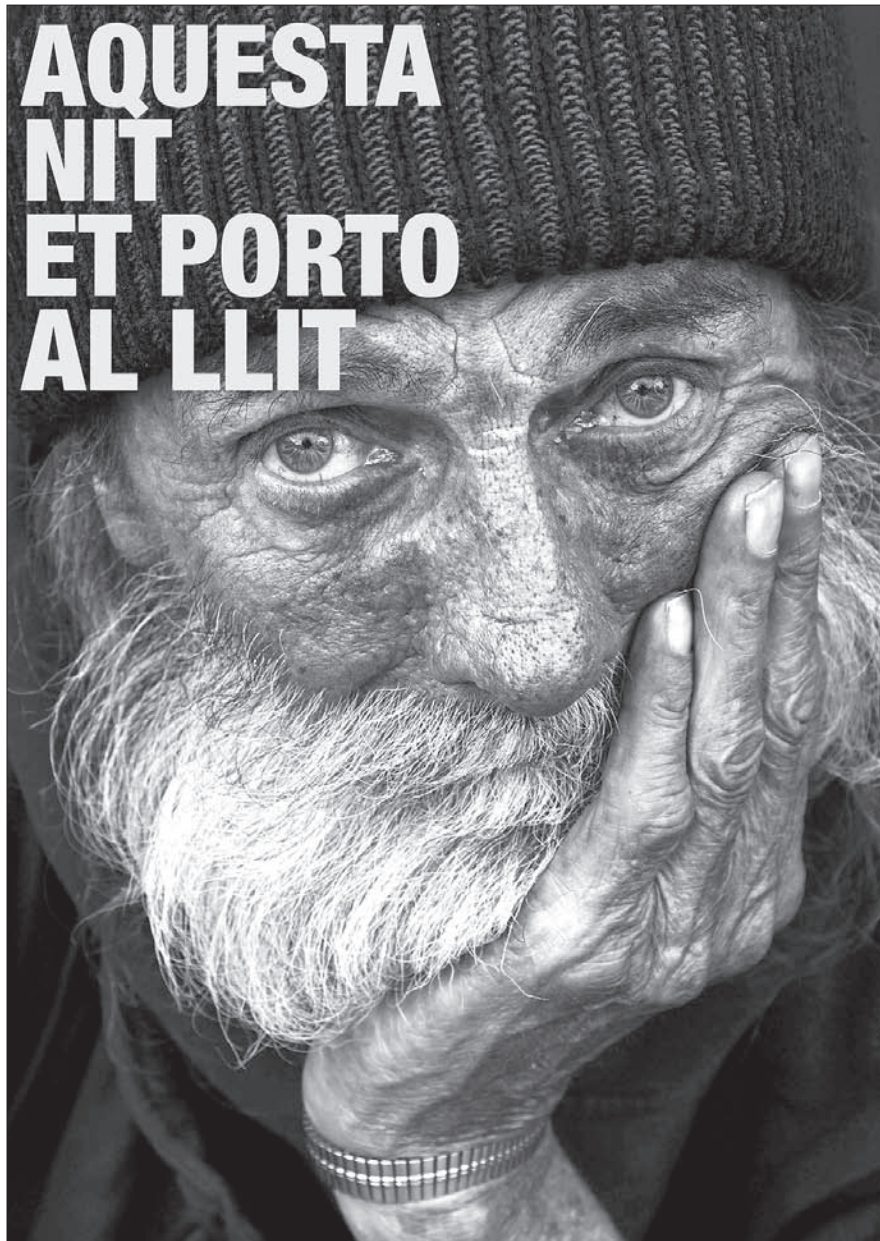
Ara, després de dos anys de pensar-hi molt, neix l'Espai de Vincles Rosalia Rendu. La Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, que estava dins d'aquest grup impulsor, va acceptar assumir la posada en marxa del projecte: l'organització, el finançament, l'espai d'acollida, els recursos humans... «Però té el suport de moltes entitats i persones. No és un projecte exclusiu de la Companyia», matisa Francesc Patricio.

Aquest espai no vol ser un recurs més per a la gent que viu i dorm al carrer. «L'objectiu no és donar serveis a les persones, sinó refer els vincles amb la societat, de manera que aquestes persones, que no tenen esperança, es puguin tornar a enganxar a la vida, comenta Patricio, «és un lloc més de carrer per passar la nit, però un lloc d'acollida amb professionals i voluntaris que donen caliu i acompanyen. És l'avantsala dels serveis estàndards».

L'Espai de Vincles preveu un acompanyament al carrer, on els voluntaris aniran a buscar la gent que hi viu per convidar-la a l'Espai Rosalia Rendu, i d'altra banda, un lloc on es fa l'acollida. «No és un alberg tradicional», subratlla el director general de Filles de la Caritat, Fundació Social, «treballem en petites unitats per acollir unes 8 o 9 persones, encara que l'espai d'acollida té capacitat per a 15».

La voluntat és que aquest espai no creixi en prestació de serveis perquè en el supòsit que aquestes persones tornin a enganxar-se a un projecte de vida, vagin als serveis que ja existeixen. «De fet», ens diu Francesc Patricio, «és un servei experimental on l'objectiu és l'acollida i recuperar la dignitat de les persones. Volem oferir un escalf humà que permeti que canviï la seva actitud davant la vida».

Sor Catalina Verdera, responsable del Voluntariat de la fundació, assegura que «les persones més malmeses sempre són les que es queden al marge dels serveis. És per a aquestes persones que fem aquest espai, per acollir les persones que sempre es queden fora. És com un caixer, però digne i amb caliu, que es trobaran amb persones que les acolliran sense jutjar-les. Es tracta d'acollir la persona i la seva trajectòria».

AQUESTA
NIT
ET PORTO
AL LLIT

«Tenim molt clar que no anem a salvar ningú, sinó simplement acompanyarem la persona i l'acollirem perquè la seva vida ens ressoni»

«Quan una persona se sent acollida, no jutjada i estimada, ella mateixa canvia»

Francesc Patricio afegeix que «és un espai més de carrer, amb la diferència que posem el caliu i mai sense forçar la persona: respectant el seu ritme per tal que se senti còmoda i acollida».

Rosalia Rendu

L'Espai de Vincles està dedicat a Rosalia Rendu, una Filla de la Caritat francesa del segle XIX «que ho va tenir molt clar», comenta sor Catalina. «Per a ella l'important eren les persones, tinguessin la trajectòria vital que tinguessin... molts cops va ser perseguida perquè "molestava". Es va crear molts enemics, però també molts amics, especialment entre els més pobres, però també hi havia rics que l'ajudaven. Només un detall: la seva tomba cada dia és plena de flors. Això vol dir que el seu record és ben viu. Ella deia que una Filla de la Caritat havia de ser el pedris on tothom pogués descansar el seu farcell.»

«Ella recorria els carrers de París per anar a trobar els pobres i oferir-los ajuda», apunta Francesc Patricio. «I nosaltres hem volgut recuperar una mica el que ella feia al segle XIX.»

Per poder dur a terme aquest Espai de Vincles, calen voluntaris. Per això s'ha engegat una campanya amb el

Fes-te'n
voluntari!

La implicació mínima és de 3 hores al mes, de 21.45 a 00.45, i es necessiten voluntaris disposats a implicar-se a refer vincles. Enviant un correu a cata.veres@gmail.com es posaran en contacte amb els interessats per convidar-los a participar en una reunió informativa.

provocatiu lema «Aquesta nit et porto al llit». «Cada nit hi haurà tres grups de dos voluntaris que, durant unes dues hores i mitja, recorreran els carrers on solen posar-se a dormir aquestes persones», explica sor Catalina, «aquest vincle ja es fa al carrer. És una manera molt humana d'apropar-nos, que sàpiguen que cada nit hi haurà una persona que se'ls apropa i s'interessarà per ells. Perquè per a nosaltres, ja comencen a comptar des del moment que anem a trobar-les. Això és molt específic d'aquest projecte».

L'Espai de Vincles vol funcionar els 365 dies de l'any i es calcula que es necessiten uns 300 voluntaris. Cada dia es mobilitzen deu persones: sis per a l'equip de carrer, tres per a l'espai d'acollida i un per passar tota la nit amb les persones que s'hi quedin a dormir. Els voluntaris reben una formació teòrica i pràctica amb el suport de persones i entitats que ja treballen de dia amb la gent que viu al carrer.

El repte és tornar a aquestes persones la dignitat i l'autoestima. Segons sor Catalina, és «molt fàcil. Quan una persona se sent acollida, no jutjada i estimada, ella mateixa inicia el procés de canvi. I crec que tots en tenim experiència. Hem de tenir molt clar el valor de cada persona i que si ha arribat a aquella situació és per alguna cosa. Jo no sóc ningú per jutjar-la. Tota persona és filla de Déu, amb una dignitat. No es tracta de fer sermons, sinó d'estimar. Si la persona se sent estimada, se sent valorada, se sent algú... pot canviar».

Francesc Patricio també afirma que «creiem que és possible. Si la persona se sent important, podrà fer passes i canviar la seva situació. El servei que oferim és que la persona recuperi la dignitat, l'autoestima. No és tant donar un sostre, un llit, una sopa o una dutxa, que també l'oferim, si la persona ens ho demana. Cada persona és molt valuosa i val la pena atansar-nos-hi».

La nostra societat està massa acostumada a la gent que viu al carrer i ja ni tan sols els veiem, són «invisibles». Patricio assegura, a més, que «són "invisibles" per a elles mateixes i volem que tinguin novament nom, cognoms, història, records, projectes... tenim molt clar que no anem a salvar ningú, sinó simplement acompanyarem la persona i l'acollirem perquè la seva vida ens ressoni».

Lleida

Barcelona tindrà una escultura del beat Francesc Castelló

L'església de Sant Pere va acollir l'Eucaristia de l'aniversari de la beatificació

Jordi Curcó
Lleida

La ciutat de Barcelona tindrà el proper mes de juny una escultura en homenatge al jove màrtir lleidatà, el beat Francesc Castelló Aleu. Tot i que ja es tenia notícia d'aquest projecte, la confirmació pública la va fer el vicepostulador de la causa de canonització, Mn. Gerard Soler, en la missa celebrada la tarda del dissabte 10 de març a l'església de Sant Pere de Lleida, amb motiu de complir-se onze anys de la beatificació del jove màrtir, celebrada a Roma pel papa Joan Pau II l'11 de març del 2001.

El monument al beat lleidatà s'aixecarà en uns jardins que s'han projectat en un nou equipament en construcció de l'Institut Químic de Sarrià (IQS), centre en el qual va estudiar com a alumne Francesc Castelló del 1930 al 1933. El beat va destacar per la seva formació i professió de Químic, i va exercir com a enginyer químic des del 1935 fins a la seva mort el 28 de setembre del 1936, a la Fàbrica Cros de la ciutat de Lleida.

L'escultora Montserrat Garcia Rius treballa ja en la peça d'uns 2 metres d'alçada, si bé la base del monument ja tindrà 1 metre. L'escultora barcelonina és autora entre altres obres de les escultures de sant Francesc d'Assís i santa Clara, del temple de la Sagrada Família.

L'IQS, regit pels jesuïtes, de reconegut prestigi en l'àmbit de la formació professional i universitària, pretén amb aquest monument, en paraules del director, «homenatjar i recordar el fins ara únic dels seus alumnes que ha arribat a ser beatificat per l'Església i que actualment es troba en procés de canonització, alhora que

Jordi Curcó

La germana del beat, amb altres familiars, davant la capella.

«En ell veiem un noi feliç enmig de les dificultats, però alhora un noi net del tot, amb un cor delicat»

és per als nostres joves estudiants un referent i un exemple». A la missa celebrada a l'església de Sant Pere de Lleida, on hi ha una exposició permanent dedicada al beat i un altar on és venerat, va assistir-hi la seva germana, Maria Castelló, de 99 anys, resident actualment a Saragossa, acompanyada per diversos familiars.

També hi va assistir l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, amb la seva coral, que va solemnitzar la celebració i va dirigir el rès del Rosari que precedí la commemoració religiosa. Així mateix, es va fer present una representació del col·legi Maristes Montserrat de Lleida, encapçalada pel sotsdirector, el marista Xavier Barceló, del qual fou també alumne el beat de l'any 1923 al 1930.

Mn. Gerard Soler, en l'homilia, va dir que els sants són fruit de la Resurrecció de Crist: «Venerant el beat Francesc lloem el Pare.»

El vicepostulador va dir que en aquests moments de crisi de valors cal mirar el jove màrtir: «En ell veiem un noi feliç enmig de les dificultats, però alhora un noi net del tot, amb un cor delicat. Va ser un bon estudiant, un excel·lent professional, dedicà la seva vida als pobres i donà culte al Pare en Esperit i veritat.»

Mn. Soler va dir que avui més que mai la nostra societat té necessitat de persones bones, coherents, netes i honrades: «Els seguidors de Jesús tenim en el nostre beat un model d'home de Déu.»

En finalitzar la celebració, mentre la Coral de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes cantava els *Goigs en lloança del beat Francesc Castelló*, es va donar a venerar als nombrosos fidels que omplien el temple la seva relíquia portada a Sant Pere per la Confraria de La Somereta del barri de Pardinyes de Lleida, que des de fa tres anys la col·loquen en el pas de la Fugida a Egipte, que surt en la processó dels Dolors que se celebra a Lleida el vespre del Diumenge de Rams.

En l'ofertori havien portat també fins a l'altar un domàs amb la imatge de la Santa Faç d'Alacant, referent de la Passió de Crist i símbol religiós per excel·lència de la ciutat on va néixer Francesc Castelló l'any 1911, davant la qual segurament van pregar els pares i germanes. La va presentar Luis Bravo, un alacantí i lleidatà d'adopció, destacat component de la Confraria, que va voler així significar els lligams entre totes dues ciutats, una el seu bressol i l'altra el lloc on va viure i morir màrtir.

Tarragona

«Theotokos» es pot visitar al Museu Bíblic Tarraconense

Joan Boronat / Tarragona

Fins al divendres 30 de març es pot visitar al Museu Bíblic Tarraconense de la ciutat de Tarragona l'exposició *Theotokos: la Mare de Déu del Claustre de Tarragona. 100 anys de la seva coronació canònica*, de les sis de la tarda a les nou del vespre. L'exposició compta amb un servei de monitoratge per a grups escolars i acadèmics en general.

Es tracta d'una mostra que s'emmarca en el context de les celebracions del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Claustre. L'exposició pretén donar a conèixer els valors espirituals i culturals que graviten al voltant de la devoció de la Mare de Déu del Claustre i ajudar a descobrir el paper de Maria en el marc de la història de la Salvació.

Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Bíblic, recorda que va ser el Concili d'Efes, l'any 431, quan es va proclamar «Maria com a *Theotokos*, un terme grec, Mare de Déu, i amb aquest precedent s'ha configurat l'exposició», amb la col·laboració de la confraria de la Mare de

Déu del Claustre i de l'Arxiu Històric Arxidiocesà. Hom pot contemplar un conjunt d'imatges de Maria, des de l'època primitiva fins avui dia, i més concretament imatges de la Verge significatives de l'arxidiòcesi. Es pot visionar un vídeo de curta durada que aproxima a la figura bíblica i teològica de Maria i la mostra inclou també un conjunt d'objectes arqueològics del Museu Bíblic que fan referència a la Verge, com ara unes creus dels segles VI i VII en què apareix la Mare de Déu. S'explica la història de la imatge de la Mare de Déu del Claustre, venerada pels tarragonins, «una imatge misteriosa perquè ignorem si és del segle XIII o de principis del XIV, d'on va venir i on es venerava inicialment», subratlla Andreu Muñoz. Es completa l'exposició amb un recull d'objectes, testimoni de la religiositat popular, llibres de registre de les pràctiques pietoses i dels favors obtinguts.

Aquesta exposició va ser inaugurada el dia primer de març per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i en l'acte es va posar en relleu la col·laboració prestada per moltes famílies que han cedit materials per ser exposats a la mostra.

Enric Capó i Puig, pastor i biblista

Armand Puig i Tàrrach

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya

Fa ben pocs dies en una habitació de l'Hospital Clínic el Dr. Enric Capó, pastor de l'Església evangèlica i gran biblista, em va donar una lliçó extraordinària. Sense gaires paraules —el mal feia ràpidament el seu curs— em va explicar quins eren els grans objectius de la seva vida. Li vaig dir que aquell matí havíem tingut reunió de Junta de l'Associació Bíblica de Catalunya, de la qual ell era membre actiu, i li vaig comentar que un dels temes havia estat la planificació de noves edicions bíbliques. Quan l'Enric va sentir l'expressió «la Paraula», els ulls se li van il·luminar amb una llum i una dolcesa especials, com si es tractés d'un infant a qui parles de la cosa més estimada i desitjada. Després, mentre conversàvem, va arribar el seu segon gest. Un servidor, una mica innocentment, li vaig parlar d'una millora de la seva malaltia. Llavors, l'Enric, amb una mirada penetrada d'una fe insubornable, va alçar els dos braços i amb els dits va assenyalar cap dalt. Es llegeix en l'Evangeli de Joan, en l'episodi del rentament de peus, que Jesús «havia vingut de Déu i a Déu tornava» (13,3). També aquell fill de l'Evangeli que era l'Enric Capó, ara, arribat el final de la seva vida, posava tot el seu ésser en mans de Déu i de la seva misericòrdia infinita.

L'Enric ha estat, doncs, un home que ha viscut la passió per la Paraula com a predicador, estudiós i traductor. L'ha viscuda i l'ha transmesa, ha estat un home espiritual que, seguint les petjades de John Wesley, ha estat testimoni de la puresa i de

la santedat de l'Evangeli. Aquest era el fonament de la seva simpatia encomanadissa, del seu treball tenaç i de la seva capacitat de crear una amistat que superava límits i fronteres. L'honradesa espiritual i moral, l'honestat i l'obertura intel·lectuals, la convicció arrelada i el diàleg com a opcions de vida: aquests eren els seus pilars. Per això, no és estrany que l'Enric tingués tants amics, dins la seva Església però també més enllà, en altres comunitats de la Reforma i en l'Església catòlica. L'Enric era company fidel de camí, des de la seva lucidesa de creient i d'home profundament compromès en el món en què ha viscut, especialment en la societat catalana, que ell tant estimava i en la qual ell ha representat els grans valors de la tradició protestant. La força de l'Evangeli de Jesús el sostenia.

Permeteu-me un altre apunt personal. Cada any, l'Enric participava en la Pregària dels Màrtirs Cristians, que promou la Comunitat de Sant'Egidio, de la qual ell era bon amic. A l'Enric, home poc inclinat a convencionalismes, li agradava de participar-hi assegut entre la gent. Però la seva presència, en aquesta i en altres manifestacions de caire ecumènic, indicava la seva actitud interior, arrelada en l'Es-criptura. L'ecumenisme no era, per a l'Enric, una moda circumstancial sinó una necessitat teològica, una conseqüència directa de la seva pertinença a Crist i de l'amor que sentia per tots els qui confessen el seu nom. La base del seu ecumenisme era la vivència robusta de la unitat en la confessió de fe: «Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de

«És corresponsable del fet que els cristians de Catalunya tinguem, com a traducció bíblica d'ús majoritari, una traducció interconfessional i ecumènica»

tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots» (Efesis 4,5-6). Tant de bo que la seva torxa, que ha brillat en tants fòrums ecumènics, es mantingui encesa, i les noves generacions sàpiguen recollir la gran herència d'un home que, per damunt de tot, ha estat un cristià!

Voldria acabar les meves paraules tornant a l'Enric biblista. Home preparat en llengües bíbliques i dotat d'amplis coneixements en Sagrada Escripura i en llengua catalana, l'Enric ha estat un excel·lent traductor del text bíblic i a, més, ha actuat com a membre del Consell de Redacció de la Bíblia Catalana. Traducció Interconfessional (BCI), tant en la seva primera edició (1993) com en la darrera (2007), i ja abans (1979) havia treballat amb la traducció del Nou Testament Interconfessional, al costat de l'inoblidable P. Guiu Camps i del Dr. Jordi Sánchez Bosch, tots dos també traspassats. Les Societats Bíbliques Unides el van designar com a expert en totes aquestes tasques, i puc dir que, des del camp catòlic, l'acceptació de la seva figura va ser sempre unànime. El Dr. Enric Capó és corresponsable del fet que els cristians de Catalunya tinguem, com a traducció bíblica d'ús majoritari, una traducció interconfessional i ecumènica. És un honor per a tots, aquest exemple d'ecumenisme pràctic! La Paraula, realment, ens uneix. Tant de bo que la BCI nodreixi per molts anys i segles la fe dels cristians de parla catalana, i rebem tots plegats la Paraula com a fonament i motiu de creure!

Enric, amic, «servent bo i fidel... entra al goig del teu Senyor!» (Mateu 25,21.23).

«Ha estat un home savi, amb una cultura immensa i amb ganes d'anar aprenent sempre»

Mn. Jesús Huguet, amorosament crític

Fermí Manteca / Prevere

Al bisbat de Solsona estem de dol. Ja ho sabem, que la mort ens arriba de manera inexorable i els capellans, la majoria d'edat avançada, no n'estem exempts. Tanmateix, la mort de Mn. Jesús Huguet ens ha deixat a tots, capellans i laics, el regust amarg d'una pèrdua dolorosa i d'un buit difícil d'omplir. I no tant per la manera violenta de l'accident que li ha provocat la mort en ple carrer solsoní, sinó per la seva manera de ser, de viure la fe, d'estimar i de tractar exquisidament tothom. El seu enterrament, un veritable plebiscit ple d'emoció i d'estimació, bé ens ho demostra.

I és que Mn. Huguet ha estat un referent per a moltíssimes persones, per la seva fidelitat a les seves conviccions plenes de fe en Jesucrist i en l'evangeli, pel seu amor a l'Església, per la seva coherència, pel seu tracte amable amb tothom, pel temps que dedicava a conversar amb qui es trobava, pel seu amor a Catalunya i tantes coses més. Ha estat un home savi, amb una cultura immensa i amb ganes d'anar aprenent sempre. En els seus nombrosos escrits es fa palès aquest bagatge que ha cultivat fins al final. Ha estat un cristià honrat, amb els seus dubtes i la seva recerca de la veritat. Com a sacerdot s'ha lliurat sempre als altres i ha estimat els seus germans capellans.

Com a catequista ha estat un gran pedagog de la fe, amb llibres de catequesi aclaridors, tasca que ha exercit fins al final de la seva vida. Els «seus nens i nenes de catequesi» li mostraven la seva estimació el dia de l'enterrament amb un cant preciós i emocionat.

La seva coherència com a teòleg el va portar a ser a vegades crític amb les actituds que ell considerava allunyades de l'evangeli i de la vida de Jesucrist. Això el va fer patir per la seva Església estimada i també ell, en algun moment la va fer patir. Com deia Mn. Jordi Orobitg, en l'homilia de les exèquies, «sota aquella bonhomia que el caracteritzava, s'amagava un cor tendre i inquiet, lúcida i amorosament crític; apassionat per la llibertat de l'home i de la dissortada pàtria, insubornable en els seus principis, amic fidel, company de caminada».

Ell era un home també de carrer, de plaça pública, obert, senzill i dialogant, visitador de malalts i acollidor d'emigrants. La seva mort, en plena plaça un divendres de mercat a Solsona, ha estat el resum de la seva vida. Molta gent de Solsona està demanant que la plaça on va morir i per on cada dia passava diverses vegades porti el seu nom. Serà difícil oblidar-lo, ara que descansa en la pau i en l'amor del Déu acollidor que sempre ell havia predicat.

El consiliari diu...

Jesús, Fill de Déu en la seva mort i resurrecció (8,31-38)

Mn. Miquel Bada,
pvre.
Consiliari de Catalunya

A l'evangeli de sant Marc, Jesús anuncia per primera vegada la seva mort i resurrecció, immediatament després de la confessió de Pere: «Tu ets el Messies» (8,29).

I per això vol deixar ben clar el camí messiànic de salvació de cara als deixebles, especialment, i diu: «Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la llei, l'han de

rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ha de ressuscitar» (8,31).

Pere queda perplex i reacciona vivament, «es posa a renyar-lo». No pot entendre de cap manera que la salvació, la gran obra de Déu, vingui a través del sofriment, de la mort. Jesucrist vol deixar ben clar i net que és el camí a seguir i diu al deixeble: «Vés-te'n d'aquí Satanàs! No veus les coses com Déu sinó com els homes» (8,33). Jesús vol deixar ben clars quins són els plans de Déu: donar la vida per comunicar vida i d'aquí totes les conseqüències per a nosaltres que volem ser seguidors seus.

Conseqüències totes elles inequívokes: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.» La mateixa creu que em toca, que m'és destinada, la de la fidelitat, dels deures, de les responsabilitats. «Qui vulgui salvar la

vida la perdrà; però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli la salvarà» (8,34-35). Són criteris prou directes com per saber què cal fer, encara que sigui difícil de dur-ho a la pràctica.

En aquests dies de Setmana Santa i Pasqua, cal obrir-nos plenament a la llum del Messies Salvador. Tots volem la vida; la troba no el qui la busca per ell mateix, sinó el qui la perd donant-la. El qui estima els altres i es desprèn de coses, troba la vida en plenitud. Jesucrist fa el camí de la creu perquè estima i vol donar la vida a tothom. És important acceptar que en el nostre camí cristià sempre o ben sovint hi ha signes de creu i de dolor.

És impressionant, emocionant, ser cristià volent trobar la vida, donant-la generosament pels altres, com ho va fer Jesús, el nostre Mestre i tants cristians, al llarg de la història de la humanitat.

Bisbat d'Urgell

XX anys de Vida Creixent

Maria Carme Ribes

Coordinadora diocesana Vida Creixent
Urgell-Andorra

El dia 2 de febrer, celebrant la Presentació de Jesús al temple, «la Candelera» i festa patronal de Vida Creixent, fèiem esment dels vint anys de la primera reunió que es va fer per donar a conèixer i iniciar Vida Creixent a la diòcesi d'Urgell.

El naixement d'aquest moviment al nostre bisbat va anar així més o menys: a principis dels anys noranta, Mn. Antoni Vidal, rector d'Oliana es va interessar pel moviment Vida Creixent que l'any 1984 s'havia iniciat a Catalunya, essent-ne el promotor en Joan Viñas, un gran comunicador de la ràdio. Tanmateix Carles Dalmau de la Seu, recent jubilat, havia seguit amb interès tot els articles publicats i entrevistes que parlaven d'aquest moviment.

Tots dos, Mn. Vidal i Carles Dalmau van posar fil a l'agulla i van convocar una reunió a la Residència Sagrada Família de la Seu. Es fixà per al darrer diumenge de desembre del 1991.

A mitjans gener del 1992, tots dos van ser convidats a una de les reunions interdiocesanes, que aquella vegada es féu a Tarragona. Érem quasi els darrers a incorporar-nos al Moviment. Pocs mesos després s'iniciaven grups a Andorra la Vella, Sant Julià de Lòria i Les Escaldes promoguts pels mossens Josep Maria Solé, Enric Prat i Xavier Parés. No gaire temps després s'hi afegiren Artesa de Segre i Linyola.

El febrer de l'any 1993, Mons. Joan Martí Alanis presidint la celebració de la Candelera i dels patrons de Vida Creixent, donada la malaltia greu de Mn. Vidal, nomenà Mn. Pau Marquès com a consiliari diocesà i Carles Dalmau com a coordinador del moviment per a la diòcesi d'Urgell. De mica en mica anàvem creixent i l'any 1995 a la trobada de les diòcesis de Catalunya a Montserrat hi assistírem per primera vegada un bon grup de Guissona, Linyola, Oliana, Andorra i la Seu.

Així, amb aquest petitíssim recor-

regut cap als inicis, podem dir que en el present tenim grups repartits per la nostra diòcesi d'Urgell: Artesa de Segre, Bellvís, el Poal, Isona, Guissona, Oliana, Organyà, la Pobla de Segur, la Seu i Tremp. A les Valls d'Andorra: la Massana, Andorra la Vella, les Escaldes i Sant Julià de Lòria.

De Linyola i Tornabous tenim esperança que d'aquestes dues parròquies sorgiran d'un moment a l'altre grups nous, ja que es van deixar de reunir per defunció de l'animador en una de les parròquies i, de l'altra, el mossèn.

A Tremp a la Residència Fiella, l'any passat s'hi va crear un petit grup per als ancians residents, animats per la Gna. Ana, missionera claretiana. També, a la Pobla de Segur, han iniciat un altre grup a la Residència d'ancians Verge de Ribera, animats per la Gna. Berta, religiosa de les missioneres cordimarianes.

Cal comentar que els grups no han de ser superiors a quinze o divuit persones perquè hi hagi un diàleg possible.

Per als qui encara no coneixen el nostre moviment, puc definir què ha de ser i és un grup de Vida Creixent: «Un petit grup d'homes i dones, casats, solters, vidus, prejubilats, jubilats i gent gran que ens reunim en un clima d'amistat fraterna, per tal de descobrir i viure, cada vegada millor, a la nostra edat senyor (com ens anomenen ara) o de tercera edat, la nostra vocació i missió com a laics cristians.»

Al davant de cada grup hi ha una persona que se'n responsabilitza, que té cura dels membres i de l'adequat tractament del temari que es proposa, objecte del diàleg, i que anima ordenadament aquest diàleg. A aquesta persona l'anomenem *animador* o *animadora* que, normalment, surt dels mateixos

8èna TROBADA DIOCESANA VIDA CREIXENT A ANDORRA LA VELLA

DIMARTS, 20 DE MARÇ 2012

Un dels actes d'aquest aniversari ha estat la trobada a Andorra.

components del grup i que prèviament —millor si ha pogut seguir un curset específic—, que el capacita per a aquesta comesa.

El diàleg que s'estableix en el grup s'ha de fonamentar en quelcom constructiu per a la formació dels seus membres. No es pot dialogar sobre qualsevol cosa que sigui intranscendent per a la formació. Els grups ens reunim un cop o dos al mes.

La comissió diocesana de Vida Creixent, a través de la Comissió d'Estudis de Barcelona, posa a disposició dels grups uns temaris al voltant dels quals té lloc la conversa, el diàleg dels seus compo-

nents. Aquest any treballem «L'evangeli segons sant Marc.» Amb aquests temaris trobem l'ajut amb:

—L'encontre amb el món en el qual vivim.

—Encontre amb Déu que ens parla per mitjà dels ensenyaments de la seva Paraula.

—Encontre amb els altres membres del grup, per mitjà del diàleg. —Encontre amb un mateix per deixar-se envair per la gràcia, per mitjà de la revisió personal, acollint la Paraula de Déu, i per decidir la conversió i els compromisos que aquesta conversió li demana...

Vida Creixent és un moviment laic d'Església —no és una associació, ni hi ha quotes— i el grup està dirigit per l'animador/a. La funció del consiliari és la de conseller amb tot el que això pressuposa per aclarir conceptes i conduir la vida espiritual del grup.

En el cas o situacions on el consiliari no pot ser-hi present, pot fer de consiliari un diaca, o un religiós o religiosa.

Vida Creixent és present arreu del món i contribueix a mantenir i alimentar la vida cristiana i el compromís eclesial. Cada any estem convidats a assistir a la Trobada Interdiocesana que se celebra en una diòcesi del país català, intercalant-hi Montserrat. Aquest proper mes de maig podrem peregrinar a Montserrat el dia 17. La darrera va ser a Girona.

El 20 de març vam celebrar la 8a Trobada Diocesana a Andorra la Vella. Motiu de joia per a tots els membres que hi vam poder assistir, i donar testimoni, continuant essent llum i sal en aquesta societat i en la nostra Església. No podem jubilar-nos de la vida!

Tant per una com per l'altra jornada de germanor i en alguna de les nostres reunions mensuals, hauríem de comprometre'ns una mica més convidant algun amic que encara no conegui Vida Creixent. Posem vida als anys!

AGENDA

ABRIL

Dijous 12: reunió d'animadors, única al mes. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema VIII - «L'amor i la pobresa» (Marc 12,28-34;10,17-31).

El conseller Andreu Mas-Colell elogia la tasca de les entitats del tercer sector social

En una conferència impartida al Fòrum Social Pere Tarrés

Joan Piñol
Barcelona

«La vida dels nostres ciutadans, especialment els més necessitats, seria molt més difícil sense vosaltres.» Així de clar va començar el conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya la seva conferència al Fòrum Social Pere Tarrés davant d'un centenar de representants de diverses entitats i associacions del tercer sector social. La Fundació Pere Tarrés va acollir el 8 de març passat aquest acte, que va estar presidit per la rectora de la Universitat Ramon Llull, Esther Giménez-Salinas. El conseller Andreu Mas-Colell va explicar a tots aquests representants de l'àmbit social la situació econòmica actual i les respostes del Govern català davant la seva problemàtica específica.

La situació en què es troben les entitats socials és molt delicada. La presidenta de la Taula del Tercer Sector, Àngels Guiteras, va deixar-ho ben clar: «Tenim més feina que mai perquè la pobresa augmenta, però les administracions no ens paguen.» En efecte, aquesta era la principal demanda que les entitats van fer al conseller al llarg del col·loqui mantingut a la Fundació Pere Tarrés. Segons es va fer públic, el 28 de febrer passat, les diferents administracions deuen 900 milions d'euros a les entitats del tercer sector. Davant d'aquesta demanda angoixant, el conseller Mas-Colell va assegurar que el tercer sector es troba al capdamunt de les prioritats de pagament de la Generalitat. «La Sanitat i vostès són els que reben els pagaments abans, però la nostra situació financera és molt preocupant», va advertir-los el conseller.

El conseller d'Economia de la Generalitat durant la seva intervenció.

Andreu Mas-Colell va argumentar que la Generalitat es troba davant d'una crisi doble. Primer, tenen un greu problema de solvència, ja que el Govern català no disposa de prou fons per dur a terme totes les tasques. D'altra banda, el conseller va dir que pateixen una crisi de tresoreria perquè no disposen de suficient liquiditat. Part d'aquest problema és degut, va dir, a l'enorme dèficit fiscal que pateix Catalunya, però també es deu a la poca voluntat dels bancs a deixar diners a la Generalitat. En aquest sentit, també va afegir que la interacció entre la Hisenda espanyola i la Generalitat és molt dolenta. «Cada incompliment de Madrid es tradueix en més dificultats per pagar per part nostra», va reconèixer el conseller.

Tot i així, Mas-Colell va voler deixar

«Des de Càritas, Jordi Roglà va demanar que es posés en marxa un Pacte per l'Ocupació per combatre l'atur»

un missatge optimista perquè la Generalitat ha acordat amb el Ministeri d'Hisenda una línia de finançament a través de l'ICO (Institut de Crèdit Oficial). El conseller espera que aquesta mesura ajudi a millorar les finances catalanes i això permeti pagar a les entitats. De la mateixa manera, també va recordar que el 24 de febrer les quatre diputacions catalanes havien acordat amb

el Govern català avançar 250 milions d'euros als ajuntaments de Catalunya per pal·liar els problemes econòmics que tenen. «Creiem que tot això —va dir— ens ajudarà a pagar més ràpid a les entitats socials.»

Economia més humana

Enmig de la situació econòmica complicada també es van alçar veus en favor d'una humanització de l'economia. El president de Càritas de l'arquebisbat de Barcelona, Jordi Roglà, va recordar al conseller que l'economia ha d'estar al servei de les persones. El president de l'entitat catòlica va afirmar que no es pot parlar només en termes financers i aritmètics «perquè al darrere hi ha persones». Igualment, Roglà va fer una encesa defensa de la Doctrina Social de l'Església i va demanar a Mas-Colell que la Generalitat s'hauria de comprometre per una economia més humana. En aquest sentit, va demanar al conseller que es posés en marxa un Pacte per l'Ocupació destinat a combatre l'atur. La resposta del conseller va ser directa: «Digui-li pacte o reforma, però hem de fer alguna cosa tots plegats per posar fi a aquest atur tan elevat.»

La conferència del conseller Andreu Mas-Colell havia generat una forta expectació entre les diferents entitats i associacions del tercer sector. Com va ressaltar el conseller al principi de la seva intervenció: «Vull reconèixer la vostra tasca, però també us vull conèixer i vull saber de primera mà els vostres problemes i dificultats.» Des del sector van agrair molt aquesta oportunitat de poder plantejar directament les seves inquietuds, en especial les referents als pagaments.

Gent de casa

Cardenal Margarit i de Pau, pioner de l'humanisme a Catalunya

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Gironí, eclesiàstic, diplomàtic i humanista. Aquest és el personatge d'aquesta setmana. Joan Margarit i de Pau va ser un home que va lluitar contra la Generalitat en la guerra contra Joan II i que sempre va creure que l'autoritat que representava la corona estava per damunt de les nostres institucions. Això no obstant, fou un pioner de l'humanisme a la nostra terra.

Fill de dues nobles nissagues —els Margarit i els De Pau—, el pare era Joan Margarit i de Peguera, veguer de Girona, i la mare, Caterina de Pau. Era gent que en el seu temps participava activament en les trifulgues de bandolers.

Havia nascut a Girona cap a l'any 1422 i, com altres membres de la seva

família, es va dedicar a la carrera eclesiàstica. Va marxar a estudiar a Roma. Fou nomenat bisbe d'Elna, sent-ho ja de Girona el 1462 en plena guerra contra Joan II, que el considerava el seu home de confiança a Catalunya. A l'interior de les muralles de la ciutat va acollir la dona del monarca, Joana Enríquez, i el seu fill Ferran, durant el setge de la Força, qui posteriorment regnaria amb el renom del Catòlic i del qual Margarit també seria un dels homes de major confiança.

Cardenal i ambaixador

Cap al 1483, va ser designat cardenal. Abans, però, ja es movia hàbilment per Itàlia i tot Europa, atès que era un home avesat a les

tasques diplomàtiques, en les quals ja havia excel·lit com a ambaixador d'Alfons el Magnànim davant de la cort francesa o procurador del mateix monarca al Vaticà.

En temps de Joan II fou el seu ambaixador davant del congrés de Màntua. Ferran el Catòlic l'envià com a tal al senat de Venècia i finalment fou nunci papal a la corona d'Aragó. En els darrers temps era gairebé sempre absent de la seva seu, com demostra que a l'any següent de ser nomenat cardenal, el 1484, va morir a Roma, on fou enterrat a Santa Maria del Popolo, tot i que avui s'ha perdut el rastre de l'indret on és la seva tomba.

Com a diplomàtic, se'l considera un dels catalans més influents de la seva

època i, com a literat, per la seva influència forana, un pioner a casa que marca el pas de les lletres medievals vers les renaixentistes.

Va dedicar el tractat *Corona regum* a Ferran el Catòlic, reeditat per Vitellà l'any 2008 sobre la còpia que es conserva al monestir d'El Escorial. La resta de la seva producció també és en llatí. Especialment reconeguda és l'obra *Paralipomena Hispaniae* i, pel que fa a temes històrics, *De origine regum Hispaniae et gotorum*.

• Per saber-ne més: Santiago Sobrequés i Vidal, *Joan Margarit i Pau. La tràgica fi de l'edat mitjana a Catalunya* (Editorial Base, 2008).

«La Passió de Reus», una reflexió vital per aconseguir un món més humà

Josep M. Llop

Director de «La Passió de Reus»

Llop's Teatre i la Comissió de la Passió tenim el goig de presentar-vos novament una història atemporal, un gran espectacle teatral de gran complexitat escènica, tècnica i d'argument, situada en un dels camins principals del teatre: el dels grans sentiments dramàtics i tràgics que s'han comès en la història de la humanitat i que ho reflecteix *La Passió de Reus*.

La nostra *Passió* és un gran treball escènic evolutiu, que amb un caràcter innovador ens apropa i explora els esdeveniments històrics que va viure Jesús i ens vol transmetre una reflexió vital per tal d'aconseguir un món més humà i obert als valors transcendents de la persona.

Les injúries i el tractament pecaminós que va patir Jesús ens fa despertar la limitada raó humana, ens serveix d'ajuda i ens mena a conèixer-lo millor. Però crec que no cal fer una apologia de la seva persona; no la necessita. La seva història s'exposa d'una manera molt senzilla, però sempre raonada per la Paraula, la Creença, la Raó i la Humanitat que fan que el missatge arribi d'una manera franca i oberta a qui l'escolta i el mou cap a un pòsit de reflexió.

Els elements característics que donen vida a aquest esdeveniment els podria

Quinze anys de representacions

P. Agustín Giménez

Estem a les portes de la celebració de la Setmana Santa i a través de les celebracions religioses i les processons, els cristians ens endinsem en el centre de la nostra fe, que no és cap altre que el misteri de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist.

La Passió de Jesús ha estat sempre objecte de representació, sigui a través de les diferents pel·lícules que s'han rodat com dels diferents grups de teatre que s'han dedicat a transmetre el missatge que ens dona Jesús en la seva Passió, Mort i Resurrecció.

Un d'aquest grups és Llop's Teatre SF/87, de la nostra ciutat de Reus. Enguany seran quinze anys de representació de *La Passió de Reus*, en què intervien més de dues-centes persones, dirigides per Josep M. Llop, professor de l'escola Pare Manyanet.

Gràcies a la seva dedicació i amor al teatre, s'ha pogut tirar endavant aquesta representació amb la col·laboració desinteressada de totes les persones que hi intervien com a actors i actrius, i al suport de l'Ajuntament de Reus i l'escola Pare Manyanet.

Us convido a tots a poder assistir-hi els dies 31 de març i 1 d'abril, a les 18.30 h, a la representació que es farà al teatre Fortuny de Reus.

Vull felicitar tots els membres de grup Llop's Teatre SF/87 per la seva trajectòria en el camp del teatre, però especialment, pel seu 15è aniversari de la representació de *La Passió de Reus*.

Us animo a tirar endavant amb il·lusió i entusiasme i a continuar treballant perquè no es perdi aquesta tradició tan pròpia de les nostres terres.

sintetitzar així: un text dinàmic i actual, una música original de Joan Granero, interpretada per L'Orquestra de la Passió, una il·luminació molt estudiada i de resultats espectaculars, una escenografia funcional i efectes visuals efectius... Tot això acompanyat d'un gran quadre d'actors que, juntament amb el treball d'un gran equip tècnic, fan un espectacle sorprenent. El meu homenatge i la meua gratitud a tots ells.

D'altra banda, vull agrair a tots aquells que també fan possible la realització d'aquest projecte: les institucions (Generalitat, Ajuntament i Diputació), l'ajut incondicional de l'escola Pare Manyanet de Reus i moltes entitats col·laboradores, ja que el projecte va néixer amb el propòsit principal de conservar, difondre i fomentar el nostre patrimoni escènic reusenc.

Cal que remarqui que al llarg dels quinze anys de la seva representació ens hem trobat amb un gran públic entusiasta, que ens ha esperonat a continuar treballant, per tal d'aconseguir que *La Passió de Reus* sigui un gran esdeveniment per a la nostra ciutat dins dels tradicionals actes de la Setmana Santa. Us convidem que l'acollíu altra vegada amb entusiasme i complicitat, i compartiu aquest gran esdeveniment amb tots nosaltres.

Gràcies a tots.

La Dra. Rosa M. Boixareu, nova Síndica de Greuges de la URL

Redacció / Barcelona

La Dra. Rosa M. Boixareu ha estat nomenada Síndica de Greuges pel Patronat de la Universitat Ramon Llull (URL) per a un període de quatre anys, tal com estableixen els estatuts de la universitat. El Síndic o Síndica de Greuges és la persona encarregada de vetllar pels drets i les llibertats de l'estudiantat, el professorat, el personal investigador i el personal d'administració i serveis davant de les actuacions dels diferents òrgans i serveis universitaris en el marc de les normes pròpies de la URL.

Les seves actuacions estan sempre dirigides a la millora de la qualitat universitària en tots els seus àmbits, no estan sotmeses al mandat imperatiu

de cap instància universitària i es regeixen pels principis d'independència i autonomia.

Amb aquest nomenament, la Dra. Boixareu succeeix el Dr. Lluís M. Pugès, que ha exercit el càrrec els darrers quatre anys. El Dr. Artur Juncosa va ser el primer Síndic de Greuges de la URL i va desenvolupar la seva tasca de l'any 2004 al 2008.

Rosa M. Boixareu és doctora en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, màster en Antropologia de la Medicina per la Universitat Rovira i Virgili i diplomada en Infermeria per UNED-Sant Pau. Actualment és membre de l'equip coordinador de l'Aula Salut Blanquerna i col·labora amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) i amb el nostre setmanari.

Coses de la vida

Cecília Aranés Mallol

Membre de la Comissió per a la canonització del beat Pere Tarrés

Quaresma

Hola, amics! Som a la Quaresma, temps de reflexió i penitència. El Senyor ho va donar tot per nosaltres, arribant fins i tot a la mort. Meditem profundament totes les passes que va fer Jesús i els ensenyaments que podem treure'n. Des de Pilat fins al calvari, Jesús va patir durant el seu camí dolorós una sèrie d'humiliacions i burles. Si ens demanen un favor com al Cireneu, no l'hem de fer de mala gana. Hem de ser valents com la Verònica, que va travessar la multitud per eixugar el rostre de Crist i ell la va premiar deixant la seva faç impresa en el llenç.

Quin dolor per a una mare perdre un fill! Penseu en Maria, que va patir aquesta dura prova. Jesús, clavat a la creu, es va sentir sol i abandonat pel Pare, però confiava en Ell i li demanava ajuda. Val la pena agrair al Mestre tot el que va fer per la humanitat.

Sant Felip Neri a la gran pantalla

El 30 de març s'estrena a Espanya «Prefiero el Paraíso»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

«Prefereixo el Paradís!» Aquesta és una de les expressions que ha passat a la història de sant Felip Neri, popularment conegut com el sant de l'alegria o el joglar de Déu. És precisament aquesta alegria, contagiosa i desbordant, la gran protagonista de la pel·lícula que sobre Felip Neri s'estrena el 30 de març vinent a les sales de cinema espanyoles. El segon apòstol de Roma torna a la gran pantalla i ho fa amb una pel·lícula simpàtica i desenfadada: *Prefiero el Paraíso*, de Giacomo Campiotti. El film és de factura modesta, sense grans efectes tècnics, el seu valor rau sobretot en la presentació alegre i jovial d'un personatge, magníficament interpretat per Gigi Proietti, que sedueix des del primer fotograma.

Si bé va ser concebuda inicialment com a minisèrie de televisió, amb gran èxit d'audiència a la RAI italiana, l'adaptació cinematogràfica de *Prefiero el Paraíso* aconsegueix concentrar en 115 minuts els elements essencials de la història d'un dels sants més estimats en la història de l'Església. El film està ambientat a la Roma del segle XVI, on arriba Felip Neri amb el desig de ser

enviat a les Índies com a missioner per Ignasi de Loiola. El somni del modest capellà florentí no aconsegueix fer-se realitat i ben aviat descobreix que la voluntat de Déu és que es quedi a la Ciutat Eterna. La pel·lícula descriu amb gràcia la relació entranyable que Felip Neri estableix amb els infants i

joves pobres de la ciutat, per als quals esdevé tot un pare. El sant apòstol de Roma apareix sempre alegre malgrat les dificultats, «formant els més joves amb tendresa i ironia, acostant-los a la litúrgia i aconseguint que es diverteixin cantant i jugant en un lloc que més endavant esdevindria l'Oratori», expliquen des de la distribuïdora espanyola European Dreams Factory.

«El somriure i la vida de l'apòstol de l'alegria encisarà i emocionarà tots els públics»

carrerons foscos del segle XVI a Roma cercant els infants orfes». I afegeix: «Amb alegria, fe i determinació Felip Neri va anar reunint un petit grup d'infants. Canta, toca i balla amb ells. Els ensenya l'esperança. Així neix el primer Oratori: una comunitat on cada infant s'obre a buscar el sentit de la vida. El seu somriure i la seva vida encisarà i emocionarà tots els públics.»

Un dels atractius de *Prefiero el Paraíso* és la interpretació que de sant Felip Neri fa l'actor i director Gigi Proietti, protagonista de moltes pel·lícules i nombroses sèries de televisió a Itàlia. El personatge li encaixa com un guant, sense esforç, la qual cosa provoca una gran connexió i empatia amb la resta del repartiment, sobretot amb els infants. L'actor italià, que compta també amb bons dots musicals, submergeix espontàniament l'espectador en una melodia alegre i contagiosa els ritmes de la qual romanen més enllà del llargmetratge. Especialment emotiva és l'escena de la presentació dels infants al Papa. La tornada informal ensenyada per Felip Neri als infants irromp amb força en aquest instant i acaba salvant un moment crucial de tensió dramàtica: «*Paradiso... Preferisco il Paradiso!*» És un dels lemes de vida del sant apòstol de Roma, que va pronunciar espontani quan algú en una ocasió li va preguntar si volia ser creat cardenal. «Prefereixo el Paradís», va contestar d'immediat Felip Neri, que va ser proclamat sant el 1622.

Èxit de la preestrena a Barcelona

En el marc de la VIII Mostra de Cinema Espiritual, la versió televisiva, encara sense adaptar al cinema, d'aquesta minisèrie italiana va ser preestrenada el 5 de novembre als Cinemes Alexandra de Barcelona. L'èxit va ser rotund i molta gent va haver de quedar-se al carrer. L'estrena ara de *Prefiero el Paraíso* serà ocasió ara per a molts de gaudir amb una història que transmet de manera senzilla l'alegria de la fe. En paraules de Mn. Peio Sánchez, director de la Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona, «la pel·lícula narra la vida d'aquest sant que va mostrar una nova dimensió del capellà, sortint als

Quaresma i Setmana Santa

La Quaresma és un temps molt adient, com a cristians, per trobar moments de pregària i reflexió.

Tots els divendres de Quaresma farem l'exercici pietós del Via Crucis. Els dijous eucarístics i l'Hora Santa volen ajudar-nos a preparar la celebració de la Pasqua.

Amb motiu de les celebracions de la Setmana Santa la Residència del Sagrat Cor es troba a disposició d'aquelles persones que desitgin participar en les diverses celebracions.

Per a informació truqueu al telèfon 934 175 686.

Setmana Santa 2012

1 d'abril 2012 Diumenge de Rams
A les 12 hores **Benedicció de Rams** a la Basílica
A les 13 hores **Benedicció de Rams** a la Cripta

5 d'abril
A les 8 h **Dijous Sant**
A les 18.30 h **Laudes**
A les 21.30 h **Missa vespertina**
A les 23 h **Cena del Senyor**
Hora Santa
Vetlla Extraordinària oberta a tots

6 d'abril Divendres Sant
A les 8 h **Laudes**
A les 11.30 h **Ofici de lectures**
A les 12 h **Via Crucis**
A les 17 h **Celebració de la Passió del Senyor**

7 d'abril Dissabte Sant
A les 8 h **Laudes**
A les 22 h **Solemne Vetlla Pasqual**
Adoració Nocturna oberta a tothom

8 d'abril Pasqua de Resurrecció
Horari de misses igual que els dies festius

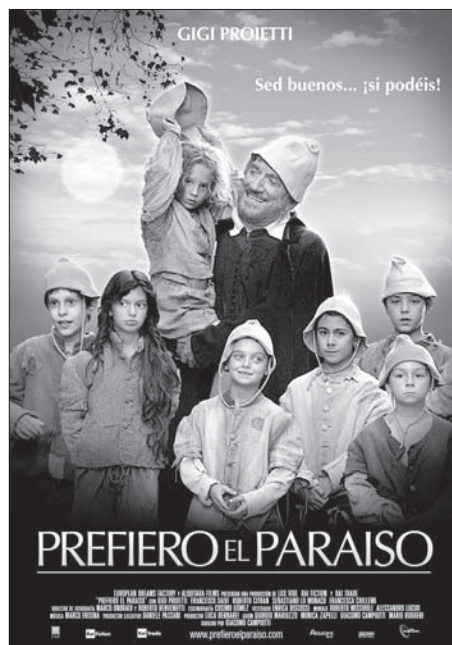
Sagraments de la Confirmació i la Unció dels malalts

El Temple del Tibidabo, durant aquest curs, després d'una preparació adient, convida tothom que no ha tingut l'oportunitat de rebre aquests sagraments i vulguin fer-ho. Les celebracions tindran lloc durant el temps de Pasqua. Cal que comuniquem els vostres noms i telèfons per poder convocar, participar i atendre tothom.

Viatges i Peregrinacions

Com tots els anys, el Temple del Tibidabo ofereix alguns viatges o peregrinacions amb l'objectiu de crear grups de coneixement i amistat:

Lourdes: 18, 19 i 20 de maig de 2012
Terra Santa: de l'1 al 8 de novembre de 2012
Perú: del 6 al 29 d'octubre de 2012
PER A INFORMACIÓ:
Temple del Tibidabo – telèfon 934 175 686
Viatge Magister – telèfon 934 879 423

FITXA TÈCNICA

Director: Giacomo Campiotti.
Producció: Rai Fiction – Lux Vide Spa – Rai Trade Spa.
Guió: Giorgio Mariuzzo, Mónica Zapelli, Giacomo Campiotti, Mario Ruggeri.
Intèrprets: Gigi Proietti, Francesco Salvi, Roberto Citran, Francesca Chillemi, Niccolò Senni, Adriano Braidotti, Mariano Matrone.
Gènere: Biografia.
Itàlia, 2010. 115 min.
www.prefieroelparaiso.com

Model de devoció cristiana popular

La Fundació Maurí acull una exposició sobre capelletes de visita domiciliària

Redacció
La Garriga

Del 26 al 30 de març, a la seu de la Fundació Maurí (c/ Cardedeu, 17 – La Garriga) es pot visitar l'exposició *Capelletes de visita domiciliària, circuits invisibles de fe*, comissariada per Víctor Rodríguez i Íñigo, amb assessorament històric de Joan Arimany i Juventeny, estudiós de devocions populars. L'horari de la mostra és de sis a vuit de la tarda. L'entrada és lliure.

Capelletes de visita domiciliària, circuits invisibles de fe vol reflectir i mostrar un model de devoció cristiana en via d'extinció, però encara vigent en moltes viles de la Catalunya rural. Una capelleta amb la Sagrada Família, un sant o una marededéu viatja cada dia a una casa diferent, portada pels mateixos veïns, que la reben a casa segons una llista predeterminada. En molts casos, aquestes capelletes fa desenes d'anys que volten per les llars.

L'exposició no només vol reflectir aquesta realitat i mostrar-la a les persones que desconeixen aquest tipus de devoció particular, sinó que plasma els diferents models de capelletes, així com les distintes advocacions a qui estan dedicades. A més, el visitant pot conèixer el valor artístic de les diferents peces —una vintena— de la mostra i una síntesi històrica d'aquesta tradició. És una exposició única a Catalunya sobre una pràctica religiosa silenciosa que es remunta a més d'un centenar d'anys.

Què són les capelletes?

Cada capelleta es tracta d'una caixa de fusta portàtil —gràcies a una

Capelleta amb la Sagrada Família.

Capelleta amb la mort de Sant Josep.

nansa— de petites dimensions, algunes amb una bombeta, que contenen la imatge de la figura celestial venerada (Sagrada Família, sant o Mare de Déu) i una obertura per dipositar-hi monedes.

El principal objectiu d'aquest model de religiositat va ser el de proporcionar a les famílies, encara que fos de manera temporal, un petit altar o imatge que en promogués el sentiment piadós. Més endavant, s'hi va afegir el propòsit de recaptació de donatius vers la congregació que les havia promogudes o, en el cas de les capelletes de la Sagrada Família, per a la parròquia més propera.

El model de devoció de les capelletes de visita domiciliària està constituït

per uns circuits o cors autoregulats que comparteixen, amb un ordre i periodicitat predeterminats, una mateixa capelleta. Cadascun d'aquests itineraris, generalment urbans però també rurals, són controlats per una persona, gairebé sempre una dona, que s'anomena *zeladora*.

La Fundació Maurí

La Fundació Maurí es crea a partir de la voluntat testamentària de Josep Maurí i Serra, fill il·lustre de la Garriga, amb la finalitat de conservar i divulgar el seu llegat. S'ubica a la seva casa natal, on va residir fins a la seva mort.

Es constitueix l'any 1969 com a fun-

dació de caràcter privat, regida per un patronat que en fa la gestió i la conservació. L'edifici s'estructura com a museu, sala d'estudis, biblioteca i arxiu. La biblioteca disposa de més de 5.000 volums especialitzats en art, literatura, història i religió, procedents de la biblioteca particular de Maurí i de noves adquisicions de la fundació. L'arxiu compta amb més de 800 pergamins i diversos fons consultables. La col·lecció d'imatges està formada per més de 90.000 fotografies i uns 2.000 clixés de vidre de diverses col·leccions. Cal destacar l'important llegat artístic, especialment d'imatgeria religiosa, pintura barroca i mobiliari divers, així com una mostra d'arqueologia local.

El món dels goigs (12)

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

L'hagiografia i els goigs

El benedictí Alexandre Olivar reconeixia que «molts dels goigs són essencialment hagiogràfics». Les vides dels sants troben en aquests fulls populars un mitjà de difusió i una modalitat d'expressió peculiar, que molt bé podria ser objecte d'un capítol especial en el panorama dels estudis hagiogràfics.

Des que el dominicà genovès Jacopo de Varazze va escriure al segle XIII una col·lecció de vides de sants sota el títol de *Legenda aurea*, convertida amb el pas del temps en *Flos sanctorum*, les vides dels sants no han deixat de prodigar-se a tots nivells, cultes i populars, i els goigs les han recollit en vers, i amb il·lustracions iconogràfiques peculiars, des del primer moment de la seva difusió a través de la impremta.

Redactar una biografia rimada no deixava de ser una originalitat literària; en el nostre cas, condicionada pel ritme del cant col·lectiu al qual anava destinada i el públic que l'havia d'entonar. Les set estrofes dels goigs més antics dedicats a la Mare de Déu es convertirien en cobles que explicaven la vida del sant, que aviat es multiplicaren tot afegint-hi noves estrofes finals per acabar invocant proteccions i favors en aquesta vida i la intercessió davant de Déu a l'hora de la mort.

Amb aquest esquema bàsic es conserven des de bon començament del segle XVII goigs dedicats als sants. Entre els més antics trobem els de sant Antoni Abat, santa Elena, sant Bartomeu, santa Cecília, sant Roc,

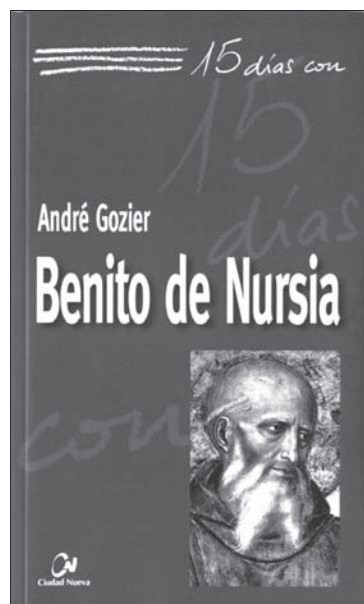
sant Martí o sant Jordi, per parlar de sants universals. Pel que fa als sants catalans, en tenim diversos de dedicats a sant Bernat Calbó i sant Ramon de Penyafort, com també a sant Galderic, sant Salvador d'Horta o sant Vicenç Ferrer. Podria fer-se un altre grup amb els sants adoptats com a patrons o titulars d'esglésies en arribar les seves relíquies; seria el cas de santa Tecla, sant Valenti, sant Llorenç o sant Feliu de Girona. Al bell mig de cada goig una xilografia artística representava el sant i els seus atributs distintius, com també l'orla que emmarcava la pàgina.

Aquest model ha perdurat fins al segle XXI. A hores d'ara es fa difícil saber si existeixen més goigs dedicats a les diferents advocacions de la Verge Maria o als sants, perquè en els dos casos es compten per milers i en quantitats similars. El repertori hagiogràfic basat en les vides populars dels sants, segons que expliquen els goigs, està per fer. Solament el folklorista Valeri Serra i Boldú va aprofitar algunes de les seves històries, de forma molt esquemàtica, en publicar l'any 1915 un *Calendari folklòric d'Urgell*. Més tard, Joan Amades, entre el 1950 i el 1956, recull al seu *Costumari català* una síntesi cronològica paral·lela, que il·lustra amb xilografies procedents del propi arxiu particular.

Aquí anirem explicant alguns dels casos més interessants de les històries de les vides dels sants reflectides als goigs.

Nora Vela

Veritable humanisme

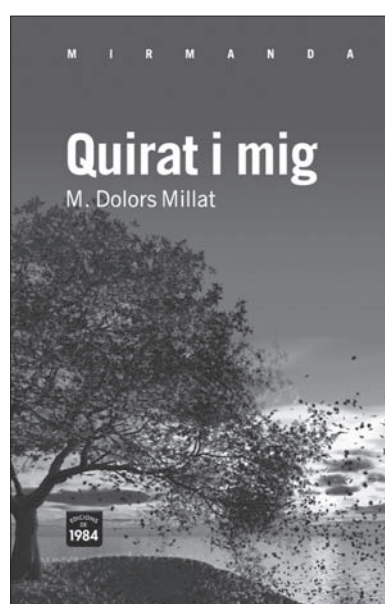
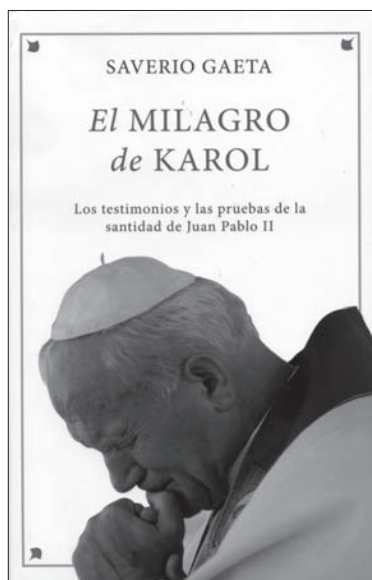
Benet de Núrsia (480-547), considerat el pare del monaquisme occidental, ens va deixar la seva Regla. Hi ofereix indicacions útils no només per als monjos, sinó també per a tots els que busquen orientació en el camí cap a Déu. Mitjançant quinze meditacions sobre textos seleccionats de sant Benet, s'aconsegueix destil·lar l'essència de l'experiència espiritual d'un mestre que ensenya l'art de viure el veritable humanisme.

André Gozier, Benito de Nursia. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció 15 Días Con, 2012, 128 pàg.

Prova de santedat

El periodista Saverio Gaeta relata el miracle que ha permès dur a bon port el procés més ràpid de canonització en la mil·lenària història de l'Església, tan sols sis anys i vint-i-nou dies després de la mort. A més de la guarició d'una monja francesa que patia de Parkinson, Gaeta recull testimonis de les altres gràcies, tant físiques com espirituals, atribuïdes a la intercessió del papa Wojtyła pels seus devots arreu del món.

Saverio Gaeta, El milagro de Karol. La Esfera de los Libros, Col·lecció Religión, 2012, 120 pàg.

Recerca interior

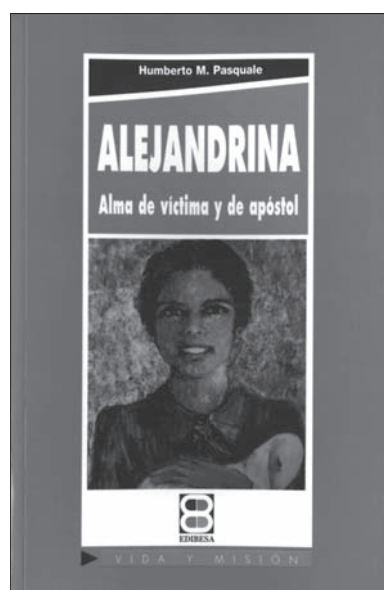
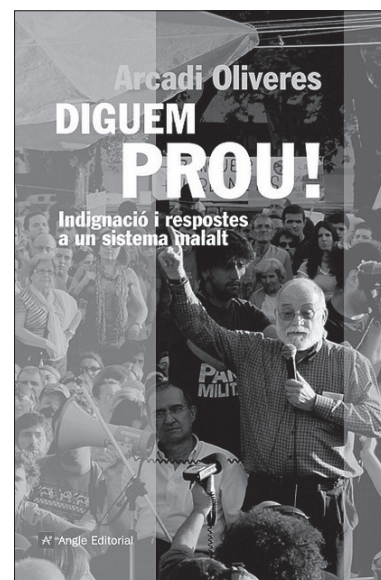
M. Dolors Millat, una nova autora de narrativa catalana, irromp en el panorama literari amb una creativa història sobre la recerca interior d'una dona madura. Àlicia, que treballa de controladora aèria, està casada amb un metge i té dos fills, comença a desaparèixer de manera intermitent. Què li passa? En aquestes pàgines hi ha molt simbolisme, com l'anell que dona títol a la novel·la i que la protagonista perd al començament del relat.

M. Dolors Millat, Quirat i mig. Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, 2012, 350 pàg.

L'hora del canvi

«El sistema capitalista ha tocat fons», afirma amb rotunditat l'economista Arcadi Oliveres, que assegura que ni les retallades ni els rescats podran salvar la nostra economia, basada en la injustícia social. Considera que ha arribat l'hora de caminar cap a unes propostes radicals de desobediència a un sistema i a unes polítiques que no són ètiques ni sostenibles. «Un crit de rebel·lia contra un sistema absurd», escriu Miren Etxezarreta al pròleg.

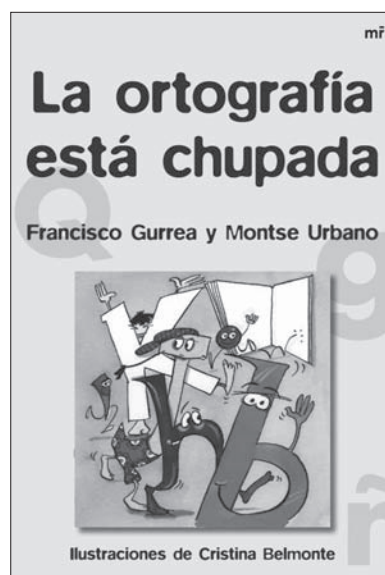
Arcadi Oliveres, Diguem prou! Angle Editorial, Col·lecció El Fil d'Ariadna, 2012, 136 pàg.

Experiència mística

Per fugir de l'assalt dels qui posaven en seriós perill la seva castedat, Alexandrina, als 14 anys, va saltar daltabaix d'una finestra de casa i va caure al terra des d'una alçada de quatre metres. La caiguda li va provocar una lesió irreversible a l'espina dorsal. És el començament d'un calvari que es va transformar progressivament en una experiència mística dolorosa, i va reviuire en l'ànima i la carn la Passió de Crist. Va morir el 1955 als 51 anys.

Humberto M. Pasquale, Alejandrina. Alma de víctima y de apóstol. Edibesa, Col·lecció Vida y Misión, 2010, 230 pàg.

Escriure en castellà correctament

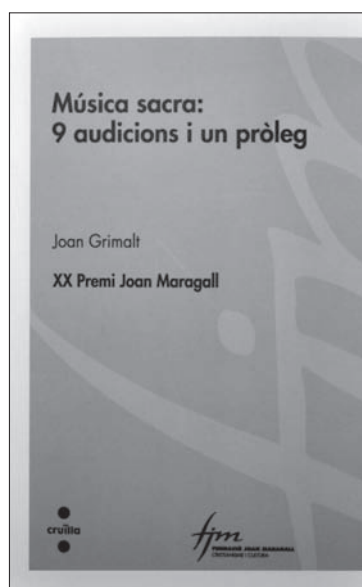
Encara confoneu la B amb la V? I us oblideu de posar hacs i accents? Escriuiu garaje amb G i tant us fa on van les comes? Amb l'ajut del senyor Lápiz i la senyora Gramática podreu prendre bona nota de com és cada lletra i de les seves preferències per saber-les col·locar correctament. I és que les lletres de l'abecedari tenen molt en comú amb les persones: totes elles tenen els seus gustos, manies, somnis, desitjos...

Francisco Gurrea y Montse Urbano (text) y Cristina Belmonte (il·lustracions), La ortografía está chupada. Ediciones Martínez Roca, 2012, 142 pàg.

La bellesa de la música

Aprendre a escoltar música sacra. Aquesta és la finalitat d'aquest volum, adreçat a tota mena de públic. Està estructurat en audicions —sempre a partir de gravacions recomanades— en lloc de capítols i el text està pensat com una guia que ensenyi els secrets i claus tant del compositor com de la peça musical, per així comprendre més bé i gaudir més de l'audició. Un recorregut musical des del Renaixement fins als nostres dies.

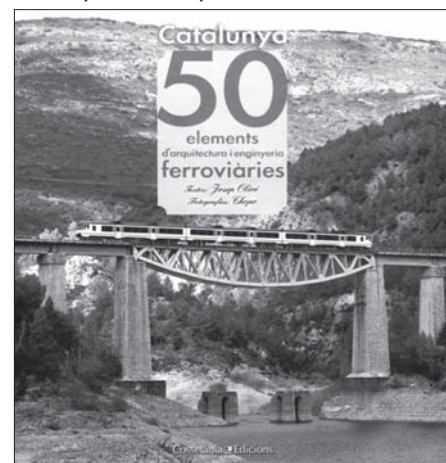
Joan Grimalt, Música sacra: 9 audicions i un pròleg. Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció Cristianisme i Cultura, 2011, 208 pàg.

Valor patrimonial

Llegint aquest llibre es pot rastrejar la realitat passada i present de la construcció ferroviària a Catalunya —tan propera i desconeguda a la vegada—, de manera que el lector la pugui conèixer i prendre consciència de l'extraordinari valor patrimonial que té. De cadascun dels cinquanta edificis, ponts o túnels que es mostren, se'n narra la història i se'n descriuen les característiques constructives i els valors artístics, tècnics o socials.

Josep Olivé (text) i Chopo (fotografies), Catalunya. 50 elements d'arquitectura i enginyeria ferroviàries. Cossetània Edicions, Col·lecció Khroma, 2012, 120 pàg.

Crítica literària

De temps, llocs, i persones

Aquest llibre remet a altres d'intencionalitat semblant on se'ns descobreixen els secrets, les llegendes, anècdotes..., en aquest cas, de Barcelona, però la seva lectura ens diu que totes les ciutats, pobles i llocs, tenen la seva cara desconeguda o no prou coneguda i apreciada. Sabem coses de les nostres ciutats però, sovint, no en sabem el rerefons o els seus «perquè», o els hem conegut erròniament. Passejar per carrers, places, visitar llocs, entretenir-nos en una cruïlla, mirar i no veure, és el que sovint fem; si, a més, ho fèssim sabent allò que mirem i trepitgem de ben segur que en gaudiríem més. Per això m'ha interessat la lectura d'aquest llibre: pel que suggereix, pel que ensenya i pel que ens descobreix. Darrerament han vist la llum un bon nombre de publicacions amb una orientació semblant a aquesta que es comenta: des d'històries novel·lades fins a col·leccions de fotografies de temps enre que es poden consultar per internet (per exemple, en recordo unes, no tan llunyanes, d'un ramat de cabres vorejant la Sagrada Família o baixant per la Rambla, de principis de segle XX). Ha sorgit l'interès per la ciutat i, alhora, pels ciutadans perquè la vida d'aquella ho és per qui hi viu, que és qui la recrea i transforma.

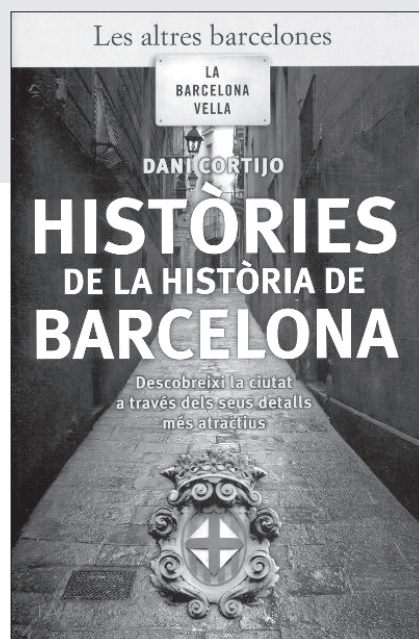
Històries de la història de Barcelona

DANI CORTIJO
Històries de la història de Barcelona.
La Barcelona vella
L'Arca, 2011, 236 pàg.

se centra en la Barcelona vella, il·lustra amb fotografies i mapes els seus relats d'allò més atractius, no estalvia il·lustracions de l'època amb les quals hom s'apropa encara més a allò que ens narra. Els primers habitants de la ciutat s'hi instal·len a principis del segle I aC al voltant d'un turonet que tenia el seu cim en l'actual carrer del Paradís (p. 17), a partir d'aquí, la lectura ens porta per un munt de llocs i ens en descobreix històries «curioses, divertides, anecdotiques» que val la pena conèixer. Sabem que la copatrona de la ciutat és santa Eulàlia, però això no va ser fins al 1687 que va compartir patronatge amb la Mare de Déu de la Mercè: ah!, i sabeu per què plou durant les festes de la Mercè? Sabeu quin era el recorregut dels condemnats des de la presó (actual «baixada de la Llibreteria») fins al pla de les Forques (actual pla de Palau) amb un recorregut més llarg o curt segons la sentència? La fàbrica de la moneda, la Inquisició, el

Crist de Lepant, els personatges populars (la Monyos, el Milhomes, el Noi de Tona...), entre altres, per, gairebé, acabar amb una Barcelona encara més desconeguda: la de les estacions de metro abandonades.

Deia, al començament, que aquest és un llibre que remet a altres. El 1964, Luis G. Manegat publicà *La Barcelona de Cervantes* on evoca la Barcelona del segle XVI-XVII (1547-1616), el tram de vida de Miguel de Cervantes, una ciutat que es mostra amb ple esclat de glòria i que ja endevina un període ruïnós, el del regnat de Felip III. M'ha agradat rellegir-lo amb el de Dani Cortijo trobant novetats i coincidències en l'un i en l'altre. Però si la lectura d'aquest comentari desperta l'interès, a més de la bibliografia que s'acompanya i altra sobre el mateix tema, es pot accedir a *Barcelonasfera.cat*, directori de blocs sobre Barcelona i les seves antigues viles. O bé, els itineraris històrics (*Paseos con historia*) pel barri Gòtic o El Raval,

o bé, retornar als llocs amb un tipus de guia, com aquesta, que s'endinsa en l'ànima de la ciutat. L'oferta és prou àmplia per satisfer la «curiositat».

Crítica teatral

Allò que la gespa s'endugué

EL TIPO DE LA TUMBA DE AL LADO,

de Katarina Mazetti.
Adaptació teatral d'Alain Ganas.

Versió de Josep Maria Pou.
INTÈRPRETS: Maribel Verdú i Antonio Molero.

DIRECCIÓ: Josep Maria Pou.
Teatre Goya, Barcelona.
Fins al 9 d'abril.

Diuen que el relat en el qual es basa aquest muntatge, de l'autora sueca Katarina Mazetti (Estocolm, 1944) ha venut, només al seu país, mig milió d'exemplars, i fins i tot se n'ha fet una pel·lícula. I la veritat és que costa de creure.

El fet és que un tem que l'obra ha arribat al teatre —almenys aquí— pasada per algun sedàs. Es va estrenar a París fa dos anys en una versió de l'actor Alain Ganas, de la qual parteix la que ara ha fet en castellà Josep Maria Pou, que també l'ha dirigida.

I un torna a témer que, si no fos pel ganxo dels dos intèrprets, sobretot el de l'actriu Maribel Verdú, l'obra no hauria entrat mai en una programació com la

© Paco Amate

L'actriu Maribel Verdú i l'actor Antonio Molero.

que ha marcat l'excel·lent línia que ha portat fins ara el recuperat Teatre Goya. Si la crisi ha de portar a l'escenari obres *light* com aquestes, malament rai. Malament rai, esclar, per al nivell teatral dels qui hi treballen. Tot i que s'ha de dir que la mar de bé per a la caixa de cabals de la taquilla perquè els espectadors amants del fetitxisme hi acudeixen a poteta coixa. I, a més, els agrada. Tots els respectes, doncs, per ells.

Una altra cosa és pensar què en treuen d'una obra com *El tipo de la tumba de al lado*. Perquè això de parlar davant les tombes dels difunts estimats em

sembla ben allunyat de la manera de fer de la gent del segle XXI, almenys de la gent d'aquí. Doncs, bé, això és el que fan els dos personatges de l'obra, Laura i Pablo. Ella, una viuda de trenta-set anys, bibliotecària, que parla al seu marit enterrat. I ell, un granger de vacuum, a la ratlla dels quaranta, que ha enterrat la mare, i que està més interessat pels cicles biològics de les seves vaques que no pas per la d'una hipotètica futura companya.

A partir d'aquí, el discurs de la parella —que vol ser de caràcter sexual però que no passa de tímid manual de

Secundària— entra en la moda de tòpics que acontenten els instints primaris. I si, des de bon principi, s'entreveu que la relació serà, si no impossible, sí que incompatible, ja queden poques possibilitats de sorpresa per als espectadors sinó les de conformar-se a seguir amb resignació els estirabots, les quotidianitats, les fugaces referències a un psicoanalista com Jacques Lacan o un filòsof com Arthur Schopenhauer, acompanyat d'alguna grolleria i alguns pretesos acudits de to verd madur, alguns dels quals, per la seva vena primària d'humor, cal admetre que aconsegueixen el seu objectiu de caure en gràcia a la platea.

En una posada en escena austera, amb una estesa en pendent de gespa artificial, amb un fons estel·lat, i amb un parell de pedrissos amb tracció mecànica per marcar l'apropament i la separació —l'atracció i el trencament— de la parella, el muntatge, d'una hora i mitja escassa, se salva perquè Josep Maria Pou és d'aquells directors teatrals que, de les pedres, en fan pans, i perquè l'actriu Maribel Verdú desplega les seves habilitats escèniques des de la primera fins a l'última frase, amb la seva habitual candidesa i una admirable modèstia, com si no hagués trencat mai cap plat, malgrat tots els plats de gourmet que ha trencat amb èxit, sobretot en la seva llarga trajectòria cinematogràfica.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

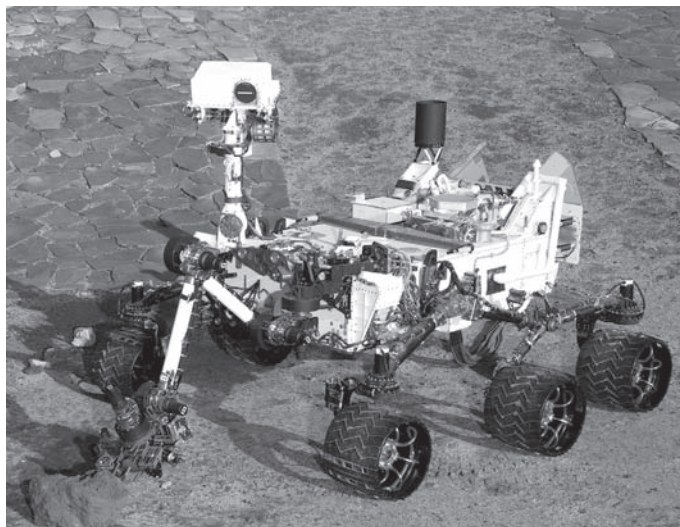
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El robot «Curiosity» va fent via cap a Mart

Va ser llançat a l'espai el 26 de novembre passat, gràcies a un coet, l'*Atlas V*. Ja porta uns mesos de vol, per ara sense novetats. Crec que us plaurà que digui alguna cosa dels objectius que es volen assolir amb aquest nou escrutador del nostre planeta veí. És el robot més gros (pesa uns mil quilos) i més sofisticat que fins ara s'hagi posat sobre Mart. Té sis rodes que assegurin la seva estabilitat i quan es mogui podrà superar obstacles de fins a 65 cm d'alçada. Hi arribarà, segons els càlculs, el 6 d'agost d'enguany. I es posarà suauement sobre el cràter anomenat Gale, d'uns 150 km de diàmetre, zona de propietats geològiques interessants. El mètode d'aterratge serà nou: durant tres minuts un sistema de paracaigudes anirà frenant el descens i a la fase final els motors del mateix robot s'encarregaran de completar el contacte garantint que no es produeixin danys en els equips tècnics; així no li caldran els airbags.

El que té de més interessant per a nosaltres és que l'aparell REMS (Rover Environmental Monitoring Station) que prendrà dades de la meteorologia marciana (vent, temperatura de sòl i de l'aire, pressió atmosfèrica, humitat i radiació ultraviolada) ha estat fet íntegrament a l'Estat espanyol, obra del CSIC

El robot «Curiosity» (NASA).

(Consejo Superior de Investigaciones Científicas), amb la participació de la Universitat Politècnica de Catalunya. Els quatre investigadors d'aquesta universitat que van dissenyar el xip, Lluís Castanyer, Manuel Domínguez, Vicente Jiménez i Jordi Ricard,

amb el doctorand Lucas Kowalski, van gravar-hi els seus noms per deixar constància de la seva feina i, diuen, per «servir de targeta de visita terrestre per a l'eventual vida marciana». No cal dir que l'aparell és més eficient que tots els que s'havien enviat a Mart anteriorment amb el mateix objectiu. I també és espanyola l'antena que podrà concentrar l'energia en una sola direcció, fabricada en el centre Astrium de Barajas (Madrid). Què es pretén amb el *Curiosity*? Satisfer la curiositat de saber si la zona triada ha tingut, o encara té, condicions favorables per a la vida. Durant tot un any marcià (686 dies), aquest robot, tot recorrent uns 200 metres diaris, anirà enviant al centre de la NASA informació de tot el que vagi detectant, fent les anàlisis de caràcter físic, químic i meteorològic, que permetran identificar la possibilitat de vida (microbiana) present o passada. El cràter Gale té l'aparença d'haver estat un llac. No

sabem si ho va ser, però la possibilitat d'aigua (subterrània tal vegada) és també un punt important per escatir. Quan hi arribi al pròxim mes d'agost veurem si les esperances d'obtenir nous coneixements interessants de Mart es veuen o no defraudades.

Certes científiques i fe cristiana

13. Pot aclarir la fe alguns dels interrogants que presenta la ciència?

Molts dels nostres lectors segurament ja han respost en el seu interior a aquesta pregunta que acabem de posar per títol del present capítol: la fe no pot aclarir res del que es dedueixi pel mètode purament científic, perquè prou sabem que religió i ciència tenen la seva autonomia i són camins diferents per conèixer aspectes també diferents de la realitat que ens rodeja; la fe no podrà dir mai si tal fórmula física és o no l'adequada per expressar la realitat de la natura. Molt bé, és clar que si només parlem dels interrogants que es refereixen als resultats obtinguts per via experimental, és aquesta la resposta que cal donar. No s'hi val, tampoc, a fer de Déu un tapafors: allò que no sabem quina causa té atribuir-ho al Creador com intervenint constantment en el curs dels esdeveniments naturals, cosa que equivocadament s'havia fet de vegades. Però una cosa és barrejar veritats de fe com si fossin del mateix nivell que les troballes científiques i una altra molt diversa donar resposta a allò que el nostre enteniment humà es planteja després de conèixer el que la ciència va obtenint. Oi que hem vist que fe i ciència són complementàries? Doncs bé, hi ha un punt clar en què la complementarietat es pot manifestar; és aquest: quin sentit té que l'univers sigui el que és, immens i evolutiu. El sentit del món creat no ens el pot pas donar el mètode científic. Per què és tan immensament gran? Perquè hi ha hagut evolució? Només la fe hi pot dir alguna cosa.

A partir de l'obra de Michael Heller

El 1996 va aparèixer el llibre escrit pel membre de l'Observatori del Vaticà, Michael Kasimirs Heller (Tamow,

Polònia 1936), *The New Physics and a New Theology*, editat per Vatican Observatory Publications, en el qual se suggeria fer teologia dels resultats de la ciència actual. És aquest llibre el que ens ha mogut a dedicar un capítol al tema que expressa l'interrogant que hem posat a l'inici. L'autor, sacerdot teòleg (1959), filòsof (1965) i físic (1966), introdueix, potser per primera vegada el terme «Teologia de la ciència». Escriu aquesta obra, a part d'altres llibres i centenars d'articles sobre cosmologia (que més tard li valgueren el Premi Templeton el 2008), tot fent-se eco del que el Concili Vaticà II va dir sobre la teologia dels valors terrenals. En pren un aspecte i fa un estudi de les conseqüències del fet que les ciències naturals explorin un món creat per Déu. L'aspecte de ser creat, ja ho sabem, no és accessible a la pura ciència, per això el que ha de fer la teologia de la ciència és reflexionar a la llum de la fe sobre què diuen els científics. El fet de la creació dona peu a una interpretació de les realitats que ens mostren les ciències molt important des del punt de vista de la perspectiva cristiana. No podem entrar en detalls de com desenvolupa aquesta interpretació, ho fa prenent un aspecte nou en la seva anàlisi, perquè no és el mateix fer teologia de la ciència que teologia de la natura; aquesta ja existia. L'estudi que fa de la descripció actual científica del cosmos el contempla sota la perspectiva del concepte teològic de creació.

I aquest punt de vista de fer teologia de la ciència també ha estat pres per altres autors. Citem-ne dos: Donald Lococo, que en *Toward a Theology of Science* (Novalis, Toronto 2002) per fer una anàlisi teològica de la ciència no es basa en el concepte de creació sinó en el presupòsit de la unitat, prenent per base el

Logos (el Verb diví), com el fonament racional de l'ésser, que és necessari, diu, tant per a la ciència com per a la teologia. L'antropòleg José Antonio Jáuregui (1945-2005) que en *Dios, hoy, en la ciencia, en la cultura, en la sociedad y en la vida del hombre* (Ed. Nobel, Oviedo 1992) ve a dir que la teologia de la ciència neix gairebé espontàniament davant del que certs científics actuals diuen o han dit de Déu, com per exemple Hawking (fent referència al que aquest exposa a *Història del temps*). Diu Jáuregui: «Han dado a luz estos científicos modernos, o científicos de moda, una nueva criatura académica: la Teología de la Ciencia. Yo aplaudo este movimiento.» Hem de dir, però, que aquest autor sembla que confon teologia de la ciència amb teologia de la naturalesa.

Hi havia hagut un precedent, l'obra de Teilhard de Chardin

L'intent de fer teologia de la ciència, sense utilitzar encara aquest terme, creiem que amb tota raó s'ha dir que ja l'havia pres l'il·lustre jesuïta Pierre Teilhard de Chardin (1881-1933), geòleg i paleontòleg, que va idear una visió cristiana de l'evolució biològica i còsmica, a partir de les posicions científiques donades, en els seus llibres que durant anys restaren inèdits, per no tenir aprovació eclesiàstica, però publicats després de la mort i ara ben coneguts. En dues obres, principalment expressa la seva visió de l'evolució que hem dit: *El fenomen humà* i *El medi diví*. La podem resumir així:

La ciència ens diu que l'evolució té una dinàmica ben clara: va des de la simplicitat a la complexitat. L'eix de l'evolució és la combinació cada vegada més complexa dels elements inicials, partícules elementals, àtoms, molècules,

molècules orgàniques, éssers vius (que constitueixen la «biosfera») i aparició de la consciència, o sigui la humanitat (que és la «noosfera»). Noves qualitats van emergint a mesura que la matèria es fa més complexa i això vol dir que hi ha un «interior» en les coses, a més del seu «exterior», matèria i esperit són dues dimensions d'una mateixa realitat que té una doble energia: la «tangencial» (física, exterior) i la «radial» (interior). La dinàmica de l'evolució ens diu que ha de continuar i que ha de ser «convergent» cap a un final, el «Punt Omega». Aquesta convergència s'ha de fer per l'energia interior, que en l'ésser humà adopta la forma de l'amor. I el Punt Omega s'identifica amb Crist i també amb Déu. És a dir, el «fenomen cristià» s'ha de veure com el corrent religiós autèntic que constitueix la veritable línia evolutiva humana, ja que, per la seva orientació vers una síntesi basada en l'amor, progressa en la direcció que la ciència ja havia definit. I l'aparició de Déu fet home en Jesucrist es pot interpretar dins de l'esquema de l'evolució. Aquest misteri cristià, ens diu, és ben coherent amb el caràcter evolutiu del món, perquè el Punt Omega s'identifica amb Crist. La cosmogènesi i l'antropogènesi acaben en una Cristogènesi, que vol dir que, en un cert sentit, tot l'univers es converteix en el cos còsmic de Crist.

Aquesta visió teilhardiana ha originat molts comentaris i interpretacions. El P. Udías ens diu, a *Ciencia y religión* (p. 321), que entre 1956 i 1980 ja passaven de tres mil els articles o llibres publicats sobre la teoria de Teilhard. No sabem quants són ara. Alguns hi veuen aspectes místics (algun hi és), d'altres hi troben poesia (que també n'hi ha), d'altres no veuen com es pot admetre el que afirma (hi ha apriorismes clars), i n'hi ha també qui s'hi han entusiasmat, i nosaltres... no som qui per dir-hi l'última paraula. Si hem donat notícia de l'obra d'aquest famós jesuïta és perquè feia referència al tema que estem tractant. No podíem pas passar-lo per alt; la seva celebritat ens obligava a dir-ne alguna cosa. I també creiem que és digne d'encomi l'esforç que féu per compaginar ciència actual i revelació cristiana.

Temporada 2011/2012

DILLUNS

00.00 L'Evangeli
00.05 Gent Jazz (r)
00.30 Escolta'm (r)
01.00 De matinada (r)
02.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Punt ORG
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Kosmos
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIMARTS

00.00 L'Evangeli
00.05 Punt ORG (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 Titulars
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Amb llum pròpia

21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 El club de country
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIMECRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Amb llum pròpia (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 De cap i de nou
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIJOUS

00.00 L'Evangeli
00.05 De cap i de nou (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa

18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Plusvàlua
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Escolta'm
23.30 Completes
23.45 Missatge en una ampolla

DIVENDRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Plusvàlua (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Catalunya sense barreres
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Gent Jazz
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DISSABTE

00.00 L'Evangeli
00.05 Catalunya sense barreres (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 De bat a bat (bisbat de Lleida)
08.30 Església viva (bisbat de Girona)

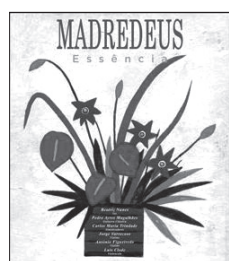
09.00 Sons de la terra
10.00 A tota costa
11.00 Trotamundos
13.00 El gripau blau
14.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Valors a peu de carrer
20.00 Sons de la terra (r)
21.00 La millor música
23.00 Sempre ens quedarà la música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIUMENGE

00.00 L'Evangeli
00.05 De matinada
01.00 La millor música
06.00 La cantata del diumenge
06.55 Ressò de festa
07.00 Parenostre amb Benet XVI
07.01 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 La paraula (bisbat de Solsona)
08.30 Església d'Urgell
(bisbat d'Urgell)
09.00 Tot sardana
10.30 Avui és festa
10.33 La taula de l'Evangeli
11.00 Missa des de Montserrat
12.05 Petit concert de migdia
12.30 Fundacions ara i demà
13.00 Rutes per Catalunya
14.00 La millor música
18.00 La taula de l'Evangeli
18.30 Avui és el dia del Senyor
20.00 Cantate Domino
21.00 Missatge en una ampolla (r)
22.00 Valors a peu de carrer (r)
22.30 Fundacions ara i demà (r)
23.00 Sempre ens quedarà la música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Llum i ànima

★ **Madre Deus, Essência.**
Sony Music

El proper 2 d'abril, Madre Deus publica el seu nou àlbum. *Essência* és un recull de tretze de les seves cançons més significatives, seleccionades d'un repertori de gairebé dues-centes que aquest grup musical portuguès ha interpretat amb èxit durant un quart de segle. Aquests temes reflecteixen el bo i millor de Madre Deus, l'essència més pregonada i autèntica de la seva música.

Treball creatiu

★ **Chick Corea, The continents.** Deutsche Grammophon

El nou doble CD del compositor i pianista nord-americà Chick Corea, amb cinquanta anys de carrera, és un concert per a quintet de jazz i orquestra de cambra. Es tracta d'un interessant treball creatiu, on també les ressonàncies llatines i la música clàssica hi tenen la seva presència, sense perdre la capacitat d'improvisació dels músics que participen en l'enregistrament.

Paraules de vida

★ **Beatriz Elamado, Cara a cara.** De la raíz

La cantautora catòlica espanyola Beatriz Elamado acaba de presentar el seu nou àlbum, enregistrat, amb la col·laboració de l'Associació Pelicanus, a la Casa Betània del monestir de Nuestra Señora del Espino, a Vivar del Cid (Burgos). «Aquest disc és un viatge al cor de la Paraula, un camí de reconciliació amb l'esperit», explica l'autora, el senyal d'identitat de la qual és l'autenticitat.

Banda sonora

★ **John Williams, War Horse.** Legacy

El compositor i director d'orquestra nord-americà John Williams és l'autor de la banda sonora de la pel·lícula *War horse*, dirigida per Steven Spielberg. El film narra una èpica aventura de lleialtat, esperança i tenacitat ambientada a l'Europa de la Segona Guerra Mundial. Williams va ser nominat a la darrera edició dels Oscar per aquesta música, bella i majestuosa.

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

INTERNET

- **TERRA SANTA.**— Ja està disponible el nou lloc web de la Casa franciscana del Nen (www.fbhome.ps), un important projecte residencial de la Custòdia de Terra Santa a Betlem. L'objectiu és oferir un ambient per acollir els nens que necessiten ajuda i cures especials.

SETMANA SANTA

- **PASTORAL DEL SORD.**— El **dissabte 31 de març**, a les 18.30, celebració interpretada en llengua de signes per a sords: benedicció de rams i eucaristia. Parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús, Via Augusta, 68 – Barcelona (entrada pel jardí del carrer Sant Marc).
- **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **dissabte 31 de març**, a les 18.00, ofici de Rams (I) amb la benedicció; a les 22.00, ofici de Rams (II) amb l'adoració del Santíssim; el **Diumenge de Rams**,

a les 11.30, benedicció de rams, ofici i adoració del Santíssim; a les 19.00, missa de la Passió; a les 21.30, adoració. C/ Ferran, 28 – Barcelona.

- **MONESTIR DE SANT MATIES.**— **Diumenge de Rams:** a les 11.00, benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia; a les 19.00, vespres. C/ Mercè Rodoreda, 7 – Barcelona.
- **POBLET.**— **Diumenge de Rams:** a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.45, benedicció de rams a la capella de Sant Jordi, processó cap a l'església i missa de la Passió; a les 13.00 i 18.00, eucaristia; a les 19.00, vespres; a les 21.00, completes i cant de la *Salve*; **Dilluns, Dimarts i Dimecres Sant:** a les 5.15, matines; a les 7.00, laudes; a les 8.00, missa conventual; a les 13.30, pregària del migdia; a les 18.30, vespres; a les 20.30, completes i cant de la *Salve*. Més informació: tel. 977 870 089, info@poblet.cat, www.poblet.cat.
- **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— **Diumenge de Rams:** a les 12.00, benedicció i Eucaristia; **Dijous Sant:** a les 18.30, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant:** a les 10.30, ofici de lectures; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 10.30, ofici de lectures; a les 18.45,

vespres; a les 21.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 12.00, missa de resurrecció. C/ Panamà, 12 – Barcelona.

- **GERMANES CLARISSES.**— Del **dijous 5 d'abril al diumenge 8**, espai de silenci i pregària per celebrar la Pasqua per a noies de 20 a 35 anys, a les Germanes Clarisses de Vilobí d'Onyar (Girona). Més informació: tel. 972 474 276, info@clarisas.cat.

BARCELONA

- **ART.**— El **diumenge 25 de març**, a les 12.30, s'inaugura l'exposició «Joan Rebull. Dibuixos, pintures i gravats», a la Fundació Palau (c/ Riera, 54 – Cal·des d'Estrac).
- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **diumenge 25 de març**, a les 18.00, concert *The passion of our Lord*, d'Eugène Butler, amb la coral Caelum. C/ Anglès, 55 – Barcelona.
- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 25 de març** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Confitebor tibi Domine* de Tomás Peire; comunió: *Eripe me* de Michael Haydn; sortida: *O vos omnes* de Croce; el **dilluns 26**, en l'eucaristia de les 19.00: ofertori: *Ave Maria* de Xavier Pagès i Corella; comunió: *Ecce Virgo concipiet* de Morales.
- **AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA CIC DE LA GENT GRAN.**— El **dilluns 26 de març**, a les 17.00, sessió sobre *Els inuits*, amb Francesc Bailón (antropòleg). Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.ic-cic.edu/acic.
- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigit per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió, **dilluns 26 de març**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552.
- **FORMACIÓ CARMELITANA.**— El **dilluns 26 de març**, a les 21.30, *Capítols 18-19: Fundació de Salamanca i consells a les prioras*, a càrrec de Trinidad González (Serventes del Sagrat Cor de Jesús, de Vic) a la Sala del Carme (Sant Miquel, 44 – Badalona).
- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Quart cicle de conferències sobre «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La darrera conferència serà el **dimarts 27 de març**, a les 18.30, sobre *Futur de l'univers i preguntes que la ciència no pot respondre*. C/ Diputació, 231 – Barcelona.
- **CATEQUESI D'ADULTS.**— El bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, impartirà una catequesi el **dimarts 27 de març**, a les 19.00. El tema general serà el comentari de la carta apostòlica de Benet XVI *La porta de la fe*, a la parròquia de Betlem de Barcelona. En aquesta sessió el tema se centrarà en *El Concili Vaticà II i l'Any de la Fe*.

- **PARRÒQUIA DE MARIA AUXILIADORA.**— El **dimarts 27 de març**, a les 20.00, eucaristia en record de Dorotea de Chopitea. Passeig Sant Joan Bosco, 70 – Barcelona.

- **LLIBRERIA CLARET.**— El **dimarts 27 de març**, a les 18.00, lliurament de premis del I Certamen de dibuix infantil de l'Associació Amics dels Àngels; el **dijous 29**, a les 19.00, conferència *Sentit i reptes de compromís social des de l'Església*, amb Josep Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés. C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

- **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El **dimecres 28 de març**, a les 12.10, Quarta Hora dels Dimecres sobre *Obra sacra amb motiu de la Setmana Santa*, amb Jordi Agustí Piqué (FTC-Abadia de Montserrat). C/ Diputació, 231 – Barcelona.

- **HISPANIA MARTYR.**— El **dimecres 28 de març**, a les 18.00, Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, presideix la celebració de l'eucaristia a l'església de l'Adoració Nocturna (c/ Aragó, 268 – Barcelona); a les 19.00, conferència sobre *Sacerdotes diocesans màrtirs de Girona*.

- **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE GRÀCIA.**— El **dimecres 28 de març**, a les 20.30, conferència quaresmal del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. C/ Sta. Creu, 2 – Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— A partir del **dimecres 28 de març** es pot visitar l'exposició «Pedro Madueño. Retrats periodístics, 1977-2012». Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/Obra-Social.

- **ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE MARIA.**— El **divendres 30 de març**, a les 19.20, corona dels Dolors cantada; a les 20.00, vespres, professó de congregants i eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull; a les 20.45, processó de la Mare de Déu dels Dolors; a les 21.00, conferència quaresmal de Mons. Taltavull. Parròquia de Santa Maria de Badalona.

- **PROCESSÓ DELS DOLORS.**— El **divendres 30 de març**, a les 20.30, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, assistirà a la processó dels Dolors organitzada per la Congregació dels Dolors a Besalú.

- **QUARESMA.**— El **divendres 30 de març**, a les 21.00, pregària musicada i vivencial conduïda pel grup 3ambtu. Parròquia de Sant Ferran, Gran Via de les Corts Catalanes, 406 – Barcelona.

- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— Activitats quaresmals: el **divendres 30 de març**, a les 20.00, Via Crucis amb reflexió i pregària per *La esperanza para los difuntos*; el **dissabte 31**, a les 19.00, vespres i meditació *Entrada en Jerusalén*. C/ Balmes, 78 – Barcelona, tel. 932 152 730, fax: 932 157 345, mdangels@hotmail.es.

- **CARILLÓ.**— El **diumenge 1 d'abril**, a les 12.00, concert *Casanoves*, Grana-

PROGRAMA SETMANA SANTA 2012

Basílica de la Puríssima Concepció,
Aragó, 299 - Barcelona
www.concepciobcn.com

DIUMENGE DE RAMS

11h Benedicció de Rams al claustre de la parròquia i Missa.
13h Benedicció de Rams a la plaça de l'església i Missa.
19h Vespres solemnes.
19.30h "ES VAN TROBAR L'AMOR I EL PECAT". Representació escènica al claustre sobre l'encontre de Jesús amb la dona pecadora de l'Evangeli. Imatge i música.

TRIDU PASQUAL

DIJOURS SANT

19h Concert de Música Sacra – VEUS VIVES
19.30h Missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes).
22h Vetlla comunitària de pregària (Capella del Santíssim). Hi haurà també vetlla durant tota la nit.

DIVENDRES SANT

8h Ofici cantat de Tenebres i Laudes.
12h Celebració de la Passió del Senyor. Cant de la Passió i predicació del Rvdm. Mons. Joan Godayol, bisbe emèrit d'Avayiri (Perú). Hi participarà el Cos de Portants del Sant Crist de la Concepció.
18h Via Crucis pels carrers de l'Eixample (Aragó, Llúria, València i Bruc) Amb el Cos de Portants del Sant Crist de la Parròquia de la Concepció. Acompanyament del conjunt MINISTRERS (música catalana dels segles XVII-XVIII)
19.20 h Adoració de la Creu i ESCENES DE LA PASSIÓ amb acompanyament musical dels MINISTRERS (baixó, sacabutx, xirimies, etc.)

DISSABTE SANT: EL REPÒS DEL SENYOR

10h Ofici resat de Lectures i Laudes.

DIUMENGE DE PASQUA : LA RESSURECCIÓ DEL SENYOR

21h del dissabte, Vetlla Pasqual i celebració de la Resurrecció del Senyor. Homília pasqual de Sant Joan Crisòstom amb aclamacions de l'assemblea. Sagraments d'iniciació cristiana per a adults.
11.30h Eucaristia solemne del Dia de Pasqua.
19h Vespres solemnes amb processó a les fonts baptismals.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

RAÜL BENEITEZ ACABA DE PRESENTAR EL SEU PRIMER DISC «EL DIA DEL MAG»

«La música és amiga i companya de viatge»

Samuel Gutiérrez

Després d'uns quants anys d'acompanyar diverses formacions musicals, Raül Beneitez (Sabadell, 1978) acaba de fer el salt en solitari amb un disc tan personal com captivador: *El dia del mag*. El jove músic vallesà, establert a Manresa, inicia així una agosarada aventura musical fonamentada en la seva pròpia recerca interior. El seu primer disc vol ser un crit d'esperança i una invitació a despertar els sentits. La música, per al Raül, és màgia i és vida; capaç de renovar-ho tot en positiu: www.raulbeneitez.com.

Davant de l'aparició d'un nou artista, tothom intenta etiquetar-lo, definir-lo... Això, però, no resulta gens fàcil amb Raül Beneitez. T'hi atreueixes?

No m'hi atreueixo, sincerament. És clar que el gènere és cançó d'autor, però no m'han agradat mai les etiquetes, més aviat en defujo. Intento veure les coses des de la mirada personal, i m'entusiasmen els matisos, la música

n'és farcida. Com les persones. Tothom percep les coses des d'una visió totalment subjectiva i única. Singular. Això és meravellós. La meua vida és un mar de contrastos. I ja m'està bé que sigui així. També és cert que l'evolució artística i humana no deixen de «dansar» en termes d'incertesa, així que potser és millor no posar etiquetes i restar ben atents als canvis.

Lletres íntimes, amb un to molt personal, i amb ritmes que no sonen al de sempre... Sembla, fins i tot, que et «despullen» en cada cançó. Què representa per a tu la música?

D'entrada la música per mi és passió. Com ho és també el procés creatiu. Al mateix temps és un canal expressiu vital, una forma de comunicar i deixar aflorar el meu «dedins». Cadascú s'expressa de manera diferent, i per a mi la música és amiga i companya de viatge. Sempre hi és. Sempre hi ha estat, des de ben petit. Visc entre música. Les cançons provenen del més profund de la meua persona i en aquest sentit no hi

ha límits, ni voldria que hi fossin. Les deixo emergir, amb temps prudencial, i les esculpeixo, fins a fer-les meves. Llavors, només quan puc vibrar amb elles, les començo a estendre, seguint un procés sempre gradual. La inspiració és absolutament imprevisible, però existeixen contextos que faciliten la tasca, i l'aguditzen. La creativitat en estat pur es tradueix en vivència intensa i colpidora, sempre que begui de la font de l'autenticitat i de mirada endins.

Has escollit la cançó *El dia del mag* per posar nom al disc.

Mag, màgia, màgic... sorprenent. *El dia del mag* és un crit a l'esperança, i convida a despertar els sentits. És un repte a l'obertura i a la recerca personal. Totes les cançons que integren el disc es podrien resumir justament amb el dia del mag. Que vivim temps incerts, de dificultats, de molta cruesa. Que molts cops dubtem, i ens sentim perduts..., però que ens podem refermar i podem esclatar de pura màgia. Que cada dia és nou i nosaltres també reneixem nous. L'espectacle que oferim conté un propòsit prou ambiciós, el d'acompanyar les persones que ens veuen i ens escolten cap a un estat de serenitat en positiu, lluny de l'apatia, de presa de consciència i responsabilitat. Aquest repte procurem renovar-lo cada dia, ja que som conscients que si no ens el creiem difícilment podrem transmetre aquesta actitud. Aquest esperit renovador.

Què li queda al Raül Beneitez del seu pas, ja fa uns quants anys, per l'Escolania de Montserrat?

En queda el llegat, l'experiència, l'aprenentatge... els records. En queda, en part també, qui sóc avui. L'Escolania va ser una etapa molt important i significativa de la meua infància. Guardo una admiració especial al P. Ireneu Segarra, a qui recordo com una persona profundament espiritual, d'una gran saviesa, i al mateix temps, tendresa. També recordo d'una forma latent la gran humanitat del P. Josep M. Cardona. Montserrat sempre serà per a mi un indret que va molt més enllà d'un santuari, perquè és també un pou de vivències i records.

Pensant-ho millor

Gna. Natàlia Aldana
Monestir de
Sant Benet de
Montserrat

Una mica d'escalf

Molt aviat ja no ens recordarem de l'onada de fred siberià que ha visitat el nostre país. Som mediterranis i freds tan rigorosos ens agafen desprevinguts fins al punt de paraitzar, en algunes ocasions, la nostra societat amb talls de carreteres, pobles aïllats per causa de la neu, infants i joves sense poder anar a escola, carrers deserts que contràriament bullen de tantes persones anant amunt i avall. I amb tot ens admirem de la bellesa de les imatges que ens deixa la neu, del gel prenent forma i penjant de les fonts de les places, de la serenitat d'un cel clar i estrellat gebrant la terra i cobrint-la tota de silenci i immobilitat.

I aquests freds passats són els que m'han fet pensar en la necessitat de la calidesa de l'escalf. De l'escalf del cos i de l'escalf humà. No podem viure amb fredor. En aquest sentit és particularment forta l'experiència de vetllar el cos d'una persona que mor, més encara quan a l'hora d'amortallar-la anem sentint com es refreda, com es va perdent l'escalf que la mantenia amb vida... Sí, necessitem l'escalf de la vida. L'escalf que ens teixeix al si de la mare, i el mateix que trobem a la seva falda o en un bressol. L'escalf que és estimació, que genera confiança, que acompanya en el procés sempre difícil de la maduració. L'escalf d'una mirada, d'un gest que encoratja, que aprova; l'escalf d'un somriure o d'una abraçada que reconcilia i esdevé comunió. Petits gestos amb una forta càrrega de sentit que ens fan viure i sentir-nos vius. Petits gestos de vida que ens humanitzen, ens apropen, que ens ensenyen a viure amb autenticitat ben lluny de les màscares de fredor i sense ni un alè de vida que ens posem massa sovint.

A vegades ens costa de viure així, senzillament, sabent-nos vulnerables, oberts als altres. Ens tractem amb fredor, amb indiferència, mirant només el propi bé o el propi jo. I així ens allunyem els uns dels altres. Però no és això el que va fer Jesús. Ell no va tenir por d'acostar-se a la gent, sobretot a aquelles persones que ningú no estimava, per tal de portar-los una paraula d'esperança i de consol, un missatge de pau, de vida a desdir. I això amb el risc i l'experiència de ser mal vist per alguns i d'acabar morint en creu. Però és que hi ha vida, escalf de vida, l'alè de l'Esperit de Déu venent la fredor del sepulcre...

«Mira, l'hivern ja ha passat, la pluja s'ha esvaït, ja se n'ha anat. Les flors despunten a la terra, ja arriba el temps d'esbrotar, se sent la tórtora pels nostres camps» (Ct 2,11-12).

Rauxa

Simone Weil

Una de les personalitats cristianes més brillants del segle XX és la pensadora francesa Simone Weil (1909-1943). El pensament i la fe de Weil, plasmats en nombrosos escrits, són tan personals, profunds i únics que no deixen ningú indiferent. Estava dotada d'una intel·ligència extraordinària i va arribar a tenir una cultura inusualment àmplia i profunda. Els seus coneixements abastaven àmbits tan diversos com ara la cultura i la llengua grega, la filosofia, la teologia o les matemàtiques. Tot aquest bagatge és encara més extraordinari en una persona que va morir amb només 34 anys. Per als cristians, l'aspecte més atractiu de Simone Weil

és, sens dubte, la seva vivència religiosa. D'origen jueu, però educada en un ambient agnòstic, es va convertir al catolicisme, va passar a ser una fidel devota i va deixar constància escrita d'experiències místiques. Llegir de quina manera sentia la vida com un do o com vivia profundament la presència de Jesucrist dins seu és un veritable bàlsam. Per a Weil, a més, la fe i el sentit de justícia la van fer estar sempre fortament compromesa amb els oprimits, especialment amb els obrers. No va arribar a rebre el baptisme, i així i tot és un veritable model de cristianisme per aquells que sí que l'hem rebut.

Eduard Brufau

